Osho

CALEA PERFECTĂ

ÎNDRUMĂRI PENTRU PRACTICA MEDITAȚIEI

II 336.941

EDITURA HERALD

BIBL. CENTR. UNIV.
„M. EMINESCU" IAŞI
II 336.941

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CALEA PERFECTĂ

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Concepția grafică a lucrării:
Dan Sărmășan

Procesare text &
tehnoredactare computerizată:
Radu Frayer

Corectură text:
Angela Dobrinescu

O s h o
THE PERFECT WAY
Copyright © 1984
Osho International Foundation

All rights reserved.
Originally published as *The Perfect Way*.
Published by arrangement with
Osho International Foundation,
Bahnhofstr. 52, 8001, Zurich, Switzerland.

BCU CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

224302

OSHO

Calea perfectă

Traducerea:
Dan Chiaburu & Claudia Marinescu

ALE

016635
B.C.U. - IASI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EDITURA HERALD
Bucureşti

294.5

ISBN 973 - 97577 - 1 - 5

606
a Practica meditației
x Hinduism
400 a Oslo

© Toate drepturile asupra prezentei ediții în limba română aparțin în exclusivitate Editurii Herald. Reproducerea integrală sau parțială a textului sau a ilustrațiilor din această carte este posibilă numai cu acordul scris al editorului.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Osho este un maestru spiritual, un iluminat contemporan. Textul care urmează reproduce cuvintele sale, adresate în mod spontan auditoriului său.

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Biografia lui Osho

Osho s-a născut în Kuchawada, o mică localitate din statul Madhya Pradesh (India centrală), la 11 decembrie 1931, fiind primul copil din cei unsprezece câți aveau să aibă părinți săi. Tatăl său a fost un modest negustor de haine care aparținea religiei jainiste.

În 1946, la vârsta de patruzprezece ani, Osho are experiența primului său *satori*. De-a lungul anilor experiențele sale meditative au devenit din ce în ce mai profunde, însă intensitatea căutării spirituale și-a manifestat efectele asupra sănătății sale fizice. La douăzeci și unu de ani, Osho atinge iluminarea, cea mai înaltă culme a conștiinței omenești. În acel moment biografia sa exterioară a luat sfârșit și de atunci înainte el a trăit într-o stare total lipsită de ego, o stare de unitate cu legile intime ale existenței.

"Nenumărate vieți am lucrat asupra mea, luptându-mă, făcând tot ce se poate face, însă nu s-a întâmplat nimic. Acum înțeleg de ce nu s-a întâmplat nimic. Efortul în sine era de fapt obstacolul... Nu vreau să spun prin aceasta că se poate ajunge fără căutare. Căutarea este necesară, însă vine o vreme când ea trebuie lăsată în urmă. Și în ziua în care căutarea s-a oprit... a început să se întâmple. O nouă energie s-a ridicat ... Venea de nicăieri și de pretutindeni. Era în arbori și în stânci, în cer, în soare și în aer - iar eu credeam că este foarte departe. Și era atât de aproape, atât de aproape..."

Osho spunea despre sine: "Eu nu mai caut nimic. Existența și-a deschis toate porțile pentru mine. Nu pot să spun nici măcar că aparțin existenței, deoarece sunt doar o parte a ei. Când o floare înflorește, înfloresc odată cu ea. Când soarele răsare, răsar împreună cu el... Ego-ul din mine, cel care ține oamenii separați, nu mai este prezent. Trupul meu este o parte a naturii, ființa mea este o parte din întreg. Eu nu sunt o entitate separată."

"Am cunoscut multe alte morți, însă ele nu erau nimic în comparație cu aceasta. Erau morți parțiale; uneori murea corpul, alteori o parte a mentalului sau a ego-ului. Însă persoana continua să rămână. Renovată sau decorată, schimbată pe ici-colo, însă nelipsită. Continuitatea era neîntreruptă. În noaptea aceea, însă, moartea a fost totală. A fost o întâlnire simultană cu moartea și cu Divinul."

În plan exterior și-a continuat studiile la Universitatea din Sagar, unde a absolvit cu onoruri Prima Clasă de Filozofie, în anul 1956. A fost Campionul dezbaterilor pe întreaga Indie și a câștigat Medalia de Aur. După terminarea facultății, Osho este numit profesor la Colegiul Sanskrit din Rajpur. Un an mai târziu devine profesor de filozofie la Universitatea din Jabalpur. De asemenea, el întreprinde călătorii în întreaga Indie, vorbind în fața unui larg auditoriu și polemizând cu liderii religioși în dezbateri publice.

În anul 1966 demisionează pentru a se dedica în întregime scopului de a iniția omul modern în arta meditației. Începe să se adreseze unor mulțimi de 20.000 – 50.000 de persoane în cadrul adunărilor ce aveau loc în aer liber. Conduce tabere de meditație de zece zile.

În anul 1968 se stabilește la Bombay, oraș în care trăiește și își transmite învățătura; doi ani mai târziu introduce noua sa tehnică de meditație: "Meditația Dinamică" care, ulterior, va fi folosită de psihoterapeuți, medici și profesori din întreaga lume.

Osho, numit în acea perioadă Bhagwan Shree Rajneesh, începe să-i inițieze pe căutătorii spirituali în neo-sannyas - o cale în care aceștia se dăruiesc căutării de sine și meditației, fără a

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

renunța la lume sau la orice altceva. Acest punct de vedere relativ la renunțare reprezintă o ruptură totală față de tradiția orientală. Pentru el nu renunțarea la lumea materială este cea care contează ci renunțarea la trecut, la condiționările și la credințele nefondate pe care fiecare generație le impune generației următoare.

În anul 1974 este inaugurat ashramul de la Poona. Influența spirituală a lui Osho este de nivel mondial, 25000 de persoane trecând anual porțile comunității. Osho se retrage din ce în ce mai mult în intimitatea camerei sale, pe care o părăsește numai de două ori pe zi: dimineața - pentru un discurs de nouăzeci de minute și seara - pentru a-și iniția discipolii și a-i călăuzi.

Discursurile sale includ toate căile spirituale majore cum ar fi Yoga, Zenul, Taoismul, Tantra și Sufismul. El se referă, de asemenea, la Gautama Buddha, Iisus, Mahavira, Lao Tseu și la o serie de mistici. Aceste discursuri au fost strânse în apoximativ 650 de volume și traduse în 34 de limbi.

Grupurile de terapie existente în jurul lui Osho în acea vreme combinau tehnicile meditative din Orient cu psihoterapia occidentală. Către sfârșitul anilor '70 ashramul lui Osho devenise o adevărată Mecca a căutătorilor adevărului. În 1981, după ce a fost ținta unei încercări de de asasinat, Osho pleacă în SUA și se stabilește la Rajneeshpuram, o mică localitate din deșertul Oregon ridicată de adepții săi din America. Festivalurile anuale care se organizează aici reunesc peste 20.000 de vizitatori din întreaga lume.

În scurt timp Rajneeshpuram devine cea mai mare și mai controversată comunitate spirituală din America. Odată cu dezvoltarea rapidă a comunității din Oregon, alte comunități se ivesc în majoritatea țărilor occidentale și în Japonia, sprijinite de fonduri proprii.

Scandalurile provocate de o serie de activități criminale și delapidări de fonduri petrecute în anturajul lui Osho, duc în cele din urmă la arestarea lui; nu este găsit implicat personal în respectivele fapte, însă acuzat fiind de încălcări ale legilor

imigrării, el este expulzat din Statele Unite. O săptămână mai târziu comunitatea din Oregon este dispersată.

După mai multe încercări nereușite de a se stabili în alte state - pretutindeni fiind considerat "un pericol pentru securitatea națională" - Osho se întoarce în India, la ashramul din Poona. Începe să conducă personal meditația de la sfârșitul fiecărui discurs și introduce o nouă tehnică de meditație numită "Mystic Rose".

În anul 1989 declară că nu se va mai numi Bhagwan Shree Rajneesh, deoarece pentru mulți Bhagwan înseamnă "Dumnezeu". Discipolii săi hotărăsc să-l numească Osho. Cuvântul "Osho" provine din japoneza veche și a fost folosit pentru prima dată de Eka, ca formulă de adresare pentru maestrul său, Bodhidharma. "O" înseamnă "cu multă recunoștință, iubire, gratitudine" dar și "echilibru, armonie". "Sho" înseamna "extinderea multidimensională a conștiinței" și "total binecuvântat de existență". Din acel moment ashramul de la Poona se va numi "Osho Commune International".

Osho și-a părăsit corpul la 19 ianuarie 1990; fără să fie resemnat sau fatalist, el a explicat discipolilor săi că: "existența a hotărât că i-a venit timpul". Pentru el devenise limpede faptul că a rămâne în limitele trupului nu era lucrul cel mai important pentru dezvoltarea operei sale.

Înainte de a muri, a mai spus: "Vă las visul meu."

Surse bibliografice:

1. *Biography of Osho* (Factsheet - OCI Press Office, Dec.1990).

2. *Some biographical facts and events from the life of Bhagwan Shree Rajneesh* din lucrarea "The Rebel - The Very salt of the Earth" First Edition, Published by The Rebel Publishing House, India.

3. Press release from OCI, Poona, India, January 20, 1990.

4. *U.S. government violates the civil rights of Bh.S.R.* Rajneesh-dharam Press Office.

Opera lui Osho

Osho este un iluminat contemporan. Opera lui reprezintă întruchiparea unei vieți trăite total, în deplină iubire, într-o profundă şi desăvârşită stare de meditație. Osho spunea odată despre sine că este un om simplu şi autentic, o dovadă vie a faptului că ceea ce s-a petrecut cu el este cu putință să se petreacă cu oricare ființă umană.

Osho este considerat unul dintre cei mai prolifici autori ai acestui secol. Din vasta sa operă, alcătuită în special din discursuri şi comentarii, redăm mai jos pe cele mai importante.

LUCRĂRI DE TINEREȚE

From Sex to Superconsciousness
The Great Challenge
The Mystic Experience
A Cup of Tea
I Am the Gate
The Silent Explosion

TAO

The Empty Boat
The Secret Secrets (2 vol.)
Tao: The Golden Gate (2 vol.)
Tao: The Pathless Path
Tao: The Three Treasures (4 vol.)
The Way of Tao

YOGA

The Alpha and the Omega (10 vol.)

MEDITAȚIE

The Book of the Secrets (5 vol.)
Meditation: The Art of Ecstasy
Meditation: The First and Last Freedom
The Orange Book
The Perfect Way
The Psychology of the Esoteric

SUFISM

Just Like That
The Perfect Master (2 vol.)
The Secret
Sufis: The People of the Path (2 vol.)
Unio Mystica (2 vol.)
The Wisdom of the Sands (2 vol.)

KRISHNA

Krishna: The Man and His Philosophy

MISTICĂ INDIANĂ

The Bauls (2 vol.)
Kabir: The Divine Melody
Ecstasy - The Forgotten Language
The Guest
The Path of Love
The Revolution

BUDDHISM

The Book of the Books (4 vol.)
The Discipline of Transcendence (4 vol)
The Diamond Sutra
The Heart Sutra
The Book of Wisdom (2 vol.)

TANTRA

Tantra, Spirituality and Sex
Tantra: The Supreme Understanding
The Tantra Vision (2 vol.)

MISTICĂ EBRAICĂ

The Art of Dying
The True Sage

ZEN

Ancient Music in the Pines
Dang Dang Doko Dang
The Zen Manifesto: Freedom From Oneself
The First Principle
Nirvana: The Last Nightmare
No Water, No Moon
Roots and Wings
Take It Easy (2 vol.)
This Very Body of Buddha
Walking in Zen, Sitting in Zen
Zen: The Path of Paradox (3 vol.)
Zen: The Special Transmission

CREŞTINISM

Come Follow Me (4 vol.)
I Say Unto You (2 vol.)
The Mustard Seed
Theologia Mystica

COMPILAŢII

Gold Nuggets
More Gold Nuggets
Words from a Man of No Words
And Now and Here

Cu câteva zile înainte de a muri, Osho a spus: "Doresc ca oamenii să dezvolte în ei calităţi precum iubirea, în jurul căreia să nu creeze o biserică, precum luciditatea, care nu este monopolul nimănui, şi să-şi păstreze mereu ochii puri şi proaspeţi ai copilăriei. Doresc ca oamenii să se cunoască pe ei înşişi, nu să fie de acord cu părerea altora - deoarece calea este în ei."

1

CHEMAREA

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Fiinţa umană bâjbâie în întuneric. Ea este asemenea unei case în care nu mai străluceşte nici cea mai mică flacără, asemenea unei case pierdute în ceaţă. Ceva s-a stins în interiorul ei. Cu toate acestea, focul se poate aprinde din nou din cenuşă.

Ca o corabie aflată în derivă, omul şi-a uitat destinaţia, nu mai ştie ce să facă. Totuşi cunoaşterea - acum moartă - poate fi reînviată din nou în sufletul său.

Nu trebuie să ne lăsăm copleşiţi de disperare. Cu cât noaptea este mai profundă, cu atât zorii sunt mai aproape. Lumea va cunoaşte o renaştere spirituală, un nou tip de fiinţă umană se va naşte, iar noi suntem martorii durerii acestei veniri la viaţă. Căci această cunoaştere spirituală nu se va produce decât prin intermediul nostru. Nimeni nu se poate limita la un rol de gură-cască, deoarece trebuie să ne naştem din noi înşine; renaşterea trebuie să aibă loc în fiecare din noi.

Soarele inimii nu se va ridica decât dacă ne umplem de lumină, această responsabilitate ne revine. Noi suntem cu toţii elementele edificiului de mâine, noi suntem razele astrului care se va manifesta. Fiecare bărbat, fiecare femeie este un creator, o creatoare. Însă a vorbi despre viitor înseamnă a greşi. Prezentul este cel pe care trebuie să-l

reanimăm şi propria noastră fiinţă este cea pe care trebuie să o creăm. Cum să creem o umanitate dacă noi nu ieşim mai întâi din starea noastră incertă? Individul este baza societăţii şi prin intermediul lui are loc orice evoluţie şi orice revoluţie.

Iată de ce vă adresez o chemare. Treziţi-vă, vă rog. De ce nu îndrăzniţi să recunoaşteţeţi că viaţa voastră este sumbră, obscură, plictisitoare? Ea nu are nici un savoare şi ea nu poate fi altfel. Orice bucurie este interzisă unei inimi tulburate, neliniştite.

De unde vine acest sentiment de inutilitate şi de descurajare, când în realitate viaţa este o sursă infinită de plenitudine? Voi sunteţi pierduţi, dezorientaţi. A vegeta, a exista fizic fără nimic în plus, nu înseamnă a trăi, ci a aştepta moartea. Cum să ne simţim în largul nostru? Cum să ne bucurăm de faptul de a exista?

Repet: este imposibil să scăpaţi de coşmarul pe care îl luaţi drept realitate. Calea este aici, în faţa voastră, ea nu a dispărut niciodată. Ea duce de la întuneric la lumină, ea este eternă. Voi sunteţi cei care îi întoarceţi spatele. Ea se numeşte dharma, religia autentică. Ea este focul care arde în mijlocul căminului, farul bărcii aflate în mijlocul furtunii. Mahavira, maestul jainist, a spus că religia adevărată este ancora, destinaţia, refugiul, singurul port al omului prins în vâltoarea lumii, a bolii şi a morţii.

Tânjiţi după o viaţă debordând de bucurie şi de iubire? Aspiraţi la adevărul care aduce nemurirea? În acest caz, veniţi, acceptaţi invitaţia mea. Nu este un secret prea mare: ajunge să deschideţi ochii. Veţi descoperi un univers

nebănuit. Deschideți ochii mari! Treziți-vă! Doar priviți, nimic altceva!

Nimic nu este cu adevărat distrus în om și el nu și-a pierdut în realitate direcția. Dar pentru că refuză să "vadă", el se crede înconjurat de umbre amenințătoare. Ascunzându-și chipul, el pierde totul și devine un sărăntoc. Dacă ar deschide ochii, s-ar descoperi rege.

Credeți că sunteți decăzuți? Vă sfătuiesc să redescoperiți noblețea voastră, să ieșiți din visul vostru urât. Înfrângerea voastră se poate transforma în victorie, căderea voastră în salvare, moartea voastră în viață eternă. Lăsați-mă să vă ajut.

Însă înainte de orice, acceptați iubirea mea. Este tot ceea ce am să vă ofer în acest loc înconjurat de dealuri liniștite. Doresc să vă împart ceea ce divinul a revărsat în mine. Vreau să vă dau totul. Cu cât pot să vă dau mai mult, cu atât primesc mai mult! Nu este minunat? Adevărata avuție crește o dată cu împărțirea ei. Aceea care se împuținează atunci când o răspândim, nu este defel o comoară.

Iubirea cheamă iubire și ura ridică ură. Rețineți că trebuie să dați ceea ce doriți să primiți. Nu sperați să obțineți iasomie în schimbul urzicilor voastre.

Văd florile iubirii și ale păcii înflorind în privirile voastre și sunt extrem de mișcat. Voi sunteți cu toții atât de diferiți și iată că vocea sufletului vă face unul. Corpurile sunt și vor rămâne separate, dar ceva le transcende și unește ființele umane: iubirea. Fără această unire nimic nu poate fi spus, nimic nu poate fi auzit. Comunicarea este

imposibilă dacă aceasta nu se face în iubire. Nu vă pot vorbi şi voi nu mă puteţi asculta decât cu această condiţie. Inima voastră trebuie să se deschidă. Trebuie să ştiţi că mintea voastră nu înţelege niciodată nimic, numai inima este capabilă de acest lucru. Creierul vostru este obtuz. Tot astfel, numai cuvintele ieşite din inimă au un sens, un parfum viu. Cele dictate de intelect sunt la fel de insipide ca florile artificiale.

Vă ofer inima mea, lăsaţi-mă să intru în inima voastră astfel încât întâlnirea şi contopirea să aibă loc. Atunci ceea ce depăşeşte cu mult cuvintele va deveni un drum între noi. Multe lucruri de neauzit se fac astfel auzite şi tot ceea ce este scris printre rânduri poate fi perceput în acest fel. Cuvintele sunt din păcate insuficiente, dar dacă ascultaţi în tăcere, cu mintea liniştită, ele vă vor vorbi cu multă forţă. Aceasta înseamnă a asculta cu inima.

De obicei, voi vă prefaceţi că ascultaţi în timp ce creierul vostru este într-un continuu monolog. Altfel spus, voi nu ascultaţi absolut deloc. Pentru a fi receptivă, mintea voastră trebuie să fie perfect tăcută şi atentă, total deschisă şi nimic altceva. Atunci veţi înţelege, veţi avea revelaţia luminoasă care vă va transforma. Fără aceasta veţi rămâne distraşi şi veţi monologa. Tensiunile minţii voastre vor continua să vă preocupe şi nimic nu vă va putea fi transmis. Voi credeţi că vedeţi, şi de fapt nu vedeţi nimic. Pretindeţi că auziţi şi de fapt nu auziţi nimic.

Christos a spus: "Cei care au ochi de văzut, să vadă. Cei care au urechi de auzit, să audă." Era oare înconjurat de orbi şi de surzi? Bineînţeles că nu. Prin aceste cuvinte, maestrul din Galileea sublinia neputinţa ochilor şi urechilor

trupeşti. Fără tăcere interioară, fără conştiinţă pură şi vigilentă, omul suferă de cea mai gravă dintre boli, de orbirea şi surzenia spirituală. Spiritul său este închis, nimic nu îi poate fi dăruit, el nu poate primi nimic.

Vă cer să petreceţi aceste zile de disciplină spirituală (sadhana) într-o stare de profundă receptivitate. Arta ascultării "corecte" va deveni un fidel însoţitor al tuturor momentelor. Ea vă va elibera de nenumăratele preocupări care risipesc zilele şi nopţile voastre. Ea vă va deschide drumul spre universul misterios în care vă scăldaţi şi vă va permite să zăriţi lumina eternă a conştiinţei – lumina de care vă separă neliniştea voastră mentală.

Vederea corectă şi ascultarea corectă nu sunt particularităţi rezervate acestei "tabere de meditaţie". Ele reprezintă condiţiile oricărei vieţi corecte. Realitatea sau "Dumnezeu", dacă preferaţi acest termen, se va reflecta în voi atunci când mintea voastră va redeveni o oglindă fără pete, la fel de liniştită ca un lac nemişcat.

Simt tăcerea şi pacea coborând asupra acestei adunări. Iată-vă pregătiţi să primiţi adevărul care a tulburat sufletul meu. Inima voastră însetată şi liniştita frumuseţe a naturii care ne înconjoară mă umplu de speranţă. Voi putea vorbi. Pentru că nu totdeauna este posibil. Mi se întâmplă deseori să fiu nevoit să tac, deoarece în faţa mea nu găsesc decât minţi arogante. Nici soarele cel mai strălucitor nu poate intra într-o locuinţă în care uşile sunt ferecate iar ferestrele acoperite. Voi aţi depus armele, este un început foarte bun.

Vom începe să lucrăm de mâine dimineaţă. Înainte de aceasta trebuie să vă dau câteva îndrumări.

Dacă doriți să începeți o sadhana și aspirați la adevăr, puneți-vă în starea de spirit a grădinarului care pregătește cu grijă solul pentru plantarea semințelor. Rețineți bine următoarele aspecte.

În primul rând: trăiți în prezent. Rezistați obiceiului de a vă gândi la trecut sau la viitor. În cazul în care cedați, unica trăire care este importantă se va risipi și va trece fără să vă fi adus nimic. Trecutul nu există, el este doar un efect al memoriei voastre. Viitorul este la fel de inconsistent, el este doar imaginație. Numai prezentul este real, viu. Adevărul nu poate fi cunoscut decât în clipă. Ca urmare, în timpul zilelor care vor urma nu vă complaceți nici în amintiri, nici în proiecții. Admiteți o dată pentru totdeauna că trecutul și viitorul sunt simple iluzii. Nimic nu este adevărat în afară de clipa pe care sunteți pe cale să o cunoașteți. Trăiți-o în mod complet, fără nici o reținere.

În această seară, înainte de culcare, aruncația mantia lucrurilor trecute, lăsați-le să moară și adormiți ușori, inocenți. Când vă veți trezi mâine dimineață, veți putea fi reînnoiți în întregime. Bărbatul sau femeia care s-au culcat cu o seară înainte nu trebuie să se mai trezească; lăsați-i să se odihnească pentru totdeauna. Fiți de acum pentru totdeauna tineri, noi, virgini.

Pentru a nu relua obișnuitul rumegat al minții voastre despre ceea ce nu mai există sau despre ceea ce nu este încă decât virtual, trebuie să fiți extrem de atenți douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Este suficient să fiți atenți. Dacă vă observați mintea, aceasta va rămâne liniștită. Privirea clară și neutră, conștiința ascuțită și fermă vor distruge obișnuințele voastre cerebrale.

În al doilea rând: fiți naturali. Sub efectul condiționărilor familiale și sociale, comportamentul vostru a devenit o panoplie de măști. În toate circumstanțele vă îmbrăcați cu o mantie de ipocrizie, ființa voastră reală v-a devenit încetul cu încetul, străină.

Lepădați măștile, nu ne aflăm aici pentru a interpreta o piesă de teatru, ci pentru a afla cine suntem cu adevărat. Asemenea actorului sau actriței care părăsesc scena, demachiați-vă, scoateți-vă masca pentru câteva zile, aruncați toate aceste lucruri.

Lăsați să țâșnească în mod spontan ceea ce este fundamental în voi. Calea, sadhana, se va dezvolta pe măsură ce modul vostru de viață devine simplu și natural. În aceste momente propice dați-vă seama că voi nu aveți nici o calitate, nici o profesie, nici un statut. Eliberați-vă de toate definițiile sociale care v-au fost lipite pe spate și care v-au rigidizat. Voi sunteți ceea ce sunteți, pur și simplu. O ființă umană obișnuită, fără nume, fără familie, fără prerogative, fără măreție sau josnicie deosebită. Învățați să trăiți ca un bărbat sau ca o femeie oarecare, căci în realitate sunteți așa cum sunteți.

În al treilea rând: în timpul acestei perioade de meditație, rămâneți detașați. Nașterea voastră este un eveniment solitar. Ființa umană, în general, se teme de izolare. Dacă nu este înconjurată de alte ființe, se refugiază în mulțimea adăpostită în mintea sa. Feriți-vă de toate acestea.

Nu permiteți nici unui lucru sau nici unei persoane să se încrusteze în voi. În exterior, de asemenea, fiți singuri în timpul acestor câteva zile. Refuzați orice contact. În vârte-

jul relaţiilor voastre zilnice voi vă simţiţi pierduţi. Prietenii voştri, duşmanii voştri, tatăl, soţia, copiii voştri sunt ca o hoardă care vă calcă în picioare propria identitate, nelăsându-vă nici o şansă să cunoaşteţi ceea ce sunteţi în realitate.

Aţi încercat vreodată să cunoaşteţi cine sunteţi în afara acestei reţele care vă leagă de alţii? Vi s-a întâmplat vreodată să desfaceţi nodurile şi să vă descoperiţi foarte diferiţi de rolul pe care îl jucaţi în scenariul colectiv? Izolându-vă, veţi afla că de fapt nu sunteţi nici fiu, nici tată, nici mamă, nici soţ sau soţie, după cum nu sunteţi nici prietenul sau duşmanul nu ştiu cui. Ceea ce rămâne în acest caz este fiinţa voastră reală. Ceea ce rămâne este Sinele vostru. Fiţi *Acela* într-o singurătate desăvârşită.

Dacă puneţi în practică aceste trei sfaturi, veţi obţine starea de spirit indispensabilă pentru sadhana şi pentru realizarea păcii, a adevărului.

Corelat cu cele trei sfaturi de mai sus, doresc să vă explic două tehnici de meditaţie ce vor fi aplicate diferit.

Prima este potrivită pentru a fi practicată dimineaţa. Aşezaţi-vă cu coloana vertebrală şi ceafa în poziţie perfect verticală, cu ochii închişi. Gura trebuie să fie închisă, iar limba lipită de cerul gurii. Respiraţi lent, profund. Concentraţi-vă asupra ombilicului. Fiţi atenţi la uşorul tremur pe care respiraţia abdominală îl va provoca în regiunea ombilicală. Este tot ce aveţi de făcut. Acest fapt linişteşte mintea, domoleşte gândurile.

Plecând de la această stare de calm, puteţi merge mai departe, adâncindu-vă în voi înşivă.

Cealaltă meditație se practică seara. Întindeți-vă pe podea. Închideți ochii și lăsați-vă cuprinși de relaxare. Spuneți-vă timp de două minute că respirația voastră devine lentă și regulată. Ea se va supune. Apoi spuneți-vă că mișcarea gândurilor voastre devine mai lentă, că se oprește. Această autosugestie va produce relaxarea totală a organismului vostru. Când mintea voastră va fi perfect calmă, deveniți martorul atent al ființei voastre lăuntrice, observați totul cu o conștiință vigilentă. Această "privire" neutră și tăcută vă va revela pe voi, voua înșivă.

Meditați astfel dimineața și seara, însă nu vă atașați prea mult de aceste tehnici, acestea nu sunt decât stratageme. Ele vă vor ajuta să vă liniștiți mintea, însă va trebui să le abandonați într-o bună zi, la fel cum părăsim scara pe care am urcat. Meditația este împlinită doar atunci când nu mai aveți nevoie de ea. Acest stadiu este acela de *samâdhi*, stadiul conștiinței totale.

A venit noaptea, cerul este plin de stele. Plantele și animalele s-au culcat. Vom face și noi la fel. Somnul profund fără vise ne duce la porțile paradisului. Este starea de *samâdhi* spontan, inconștient, pe care natura l-a prevăzut pentru noi. Meditația vă poate aduce aceeași beatitudine, însă de această dată conștient. Diferența este enormă. În starea de *samâdhi* inconștient, sunteți adormiți. În starea de *samâdhi* conștient, sunteți complet treji.

Să mergem la culcare sperând că vom cunoaște plenitudinea. Speranța însoțită de o hotărâre fermă și de eforturi conștiente este întotdeauna realizată.

Fie ca divinul să vegheze în voi.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CINE SUNT EU?

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Sunt încântat să vă regăsesc. Iată-ne adunaţi pentru a merge spre divin, pentru a cunoaşte adevărul, într-un cuvânt pentru a descoperi ceea ce suntem. Vă pun o întrebare: oare lucrul pe care îl căutaţi, este separat de voi? Puteţi să plecaţi în căutarea a ceea ce se găseşte altundeva, dar acest lucru este oare posibil atunci când e vorba de identitatea voastră profundă? Nicidecum, pentru că acela care caută şi ceea ce este căutat sunt una şi aceeaşi fiinţă. Puteţi scotoci întregul univers fără să vă găsiţi nicicând pe voi înşivă. Vă veţi îndepărta tot mai mult de scopul vostru. Dacă doriţi obiecte materiale, trebuie să vă adresaţi la ceea ce vă înconjoară, însă dacă doriţi să ştiţi ceea ce sunteţi, trebuie să fiţi calmi, imperturbabili şi să renunţaţi la orice căutare. Fiinţa voastră reală nu se va revela decât în calmul total, în vidul perfect al spiritului.

Nu uitaţi că orice explorare implică un stimulent, o tensiune şi că ea este transformată de interes. Dorinţa egocentrică arată că vreţi să deveniţi "cineva" sau să cuceriţi ceva. Sufletul este inaccesibil acestor demersuri pasionale. Cum să-l capturăm? El este aici dintotdeauna. El este ceea ce voi sunteţi, el este "eul" vostru profund, *Sinele* oricărui bărbat sau al oricărei femei. Dorinţa şi sufletul sunt orientate în direcţii diametral opuse. Faptul de a vă cunoaşte identitatea divină este cu putinţă, însă nu faceţi din aceasta un obiect al dorinţei. Orice dorinţă este profană

şi "creează" lumea. Spiritualitatea înseamnă absenţa dorinţei. Faptul că fugiţi după bani, după sfinţenie, după putere sau după Grădina Edenului, după plăcerile trupului sau după eliberarea finală, este acelaşi lucru. Voinţa de a poseda înseamnă în mod invariabil ignoranţă şi sclavie.

Eu nu vă cer să aspiraţi la divin, ci să observaţi corect natura dorinţei, deoarece cunoaşterea eliberează. Privind cu luciditate ce este pasiunea, veţi vedea caracterul ei dureros şi ucigător. Cine s-ar expune, aşadar, în mod deliberat la ceea ce îl face să sufere? Atunci când emoţiile şi ambiţiile nu ne mai tulbură, o mare pace ne invadează şi putem face experienţa a ceea ce suntem în realitate. Sufletul vorbeşte doar când patima tace.

Insist deci să nu tânjiţi după absolut, ci să înţelegeţi ce este dorinţa, pentru a scăpa de ea. Atman, sufletul, va apărea în mod spontan.

Ce este religia? Religia, dharma, nu are nici o legătură cu gândirea, cu intelectul. Religia este "ne-mental", este "ne-făptuire". A reflecta este o ocupaţie filozofică care generează rezultate, concluzii, însă niciodată o satisfacţie durabilă. Dharma înseamnă mulţumire. Logica este procesul de elaborare a gândurilor. Beatitudinea sau samâdhi vă face să ajungeţi la bucuria şi la pacea adevărată. Ea este fructul vidului - shunya - şi al conştiinţei - chitanya. Trebuie ca mintea să fie în acelaşi timp golită de gânduri şi extrem de vigilentă pentru ca adevărul să se manifeste. Viaţa este atunci total transfigurată.

Starea de samâdhi se atinge prin meditaţie. Totuşi nu confundaţi meditaţia despre care vorbesc eu cu ceea ce acest

termen desemnează în limbajul curent. A gândi, fie că vă gândiți la Dumnezeu, fie că vă gândiți la altceva, nu înseamnă a medita.

În realitate, gândurile nu vă aparțin, ele nu sunt "voi". Ele sunt, toate, produse de ceva ce nu este Sinele, eul vostrul profund, esența voastră divină. Ele traduc o interacțiune între voi și lumea materială. A te gândi la sine este imposibil, deoarece orice reflecție introduce o dualitate, o fragmentare a realității în obiecte observate și observator. Pentru a ajunge să experimentați realul nedivizat, pentru a fi conștienți de ceea ce sunteți în mod etern, există un singur mijloc: meditația.

Observați deci cu claritate în ce măsură gândirea și meditația sunt opuse. Una se îndreaptă spre ceea ce este exterior și străin celui ce gândește. Cealaltă se îndreaptă spre interior. Rațiunea este o unealtă bună pentru a percepe tot ceea ce este "altceva" decât voi înșivă. Meditația este calea cunoașterii de sine. Confuzia dintre aceste două noțiuni este frecventă. Țin să vă atrag atenția, deoarece este o eroare gravă. Meditația este starea de ne-făptuire, starea de "a fi" și nu aceea de "a face", repausul luminos în echilibru inalterabil care constituie inima ființei voastre.

Acționând (și a gândi este tot o acțiune), voi intrați în contact cu lumea fenomenelor tranzitorii, muritoare, lumea non-Eului. În non-acțiune, vă reîntoarceți la centrul vostru, la adevăratul vostru Eu. Voi nu vă cunoașteți esența proprie, pentru că sunteți în permanență ocupați, agitați. Nici măcar nu o mai presimțiți și această amnezie generează și întreține teama voastră. Corpul reclamă o relaxare pe care și-o procură dormind, însă mentalul vostru nu abdică niciodată.

În starea de veghe, gândiți; în starea de somn, visați. Sunteți abrutizați și ați uitat cu desăvârșire ceea ce sunteți. Este de necrezut, însă aceasta este realitatea. V-ați rătăcit nu în mulțimea oamenilor și a lucrurilor, ci în rotițele intelectului vostru, în gândurile voastre, în grijile și activitățile voastre. Ați pierdut contactul cu pământul.

Meditația vă va salva de acest defect, de singurul infern care poate exista. Rețineți faptul că ea este ne-făptuire, non-acțiune, non-mental sau, altfel spus, pace totală și vid al minții. Faptul că mă străduiesc să vă învăț non-acțiunea, poate părea staniu. A vă invita să practicați absența acțiunii este, de fapt, ciudat. Cuvintele sunt nepotrivite, ele sunt concepute pentru a exprima acțiunea și nimic altceva, nici un limbaj nu poate să reflecte sufletul. Poate oare instrumentul zgomotului mental să descrie bucuria inefabilă, tăcerea divină?

Cu toate că termenul "meditație" sugerează un fel de inițiativă, meditația nu are nimic în comun cu acțiunea. Ar fi greșit să spun că am "practicat" meditația; corect ar fi să spun că am fost "în" meditație. Este la fel ca iubirea. Ea nu poate fi provocată, însă pot spune că sunt îndrăgostit. Este vorba de un fel de a fi și nicidecum de o acțiune.

Prin urmare, noi nu vom "face" ceva specific. Vom încerca să atingem shunya, vidul, starea în care omul există în sine, purificat de fumul și de zgura acțiunilor, starea în care nu mai rămâne decât flacăra pură a ființei, în care orice urmă a "eului" s-a șters pentru a ceda întregul spațiu *existenței*. În acest stadiu noi nu mai vedem lumea, ci percepem adevărul. Zidurile care ne separă de noi înșine se prăbușesc, haosul mental ia sfârșit, gândurile încetează să

ne paraziteze mintea şi înţelepciunea se poate manifesta. Noi nu mai reflectăm, noi cunoaştem. Sunt zorii viziunii, ai realizării.

Însă termenii "viziune" şi "realizare" nu sunt tocmai exacţi, deoarece în acest vid, în această prospeţime a sufletului nu mai există o ruptură între cel care cunoaşte şi cel care este cunoscut, nu mai există diferenţă între subiect şi obiect. Ceea ce există în acest caz este "cunoaştere" şi nimic altceva. Nici un limbaj nu poate exprima acest lucru. Când sunt întrebat despre shunya (vidul), păstrez tăcerea, pentru că nici un răspuns în afara tăcerii nu poate avea un sens.

Puteţi să împliniţi un act sau să vă abţineţi, după cum doriţi, însă activitatea voastră nu este esenţa voastră. Firea voastră este non-acţiunea; nici acţiune, nici refuz al acţiunii. Dimpotrivă, a înţelege şi a vedea fac parte din realitatea voastră, nu aveţi nevoie să acţionaţi pentru aceasta. Aceasta este întotdeauna prezentă. Putem spune că tot ceea ce este constant şi continuu este adevărat. Natura nu este o invenţie umană, ea este fundamentul nostru, este fiinţa noastră. Noi nu o mai elaborăm, este o coeziune esenţială. Ceea ce noi numim dharma sau religie este firea noastră şi aceasta este existenţa pură.

Noi pierdem din vedere propria noastră realitate din cauza vârtejurilor provocate de forfota activităţilor noastre. Acestea ne tulbură conştiinţa asemenea valului care deformează suprafaţa oceanului sau a norilor care ascund soarele. Mişcările superficiale disimulează ceea ce există în profunzime. Ceea ce este neînsemnat ascunde ceea ce este puternic, vălul de pe ochi face muntele invizibil. Nu este

acest lucru de necrezut? În acelaşi timp, oceanul nu este tulburat de efervescenţa suprafeţei. El este sufletul valurilor şi este prezent în ele. Cei care cunosc văd acest lucru, şi nici un du-te-vino aparent nu-i poate înşela.

Lăsaţi-vă purtaţi spre acest ocean, departe de tumultul iluzoriu. Abandonaţi-vă profunzimilor firii voastre, unde nu se mai pune problema de a deveni indiferent ce, ci doar de a fi ceea ce sunteţi.

Acest univers de cunoaştere absolută şi stabilă nu s-a sfârşit niciodată, numai că noi l-am uitat pur şi simplu. Ne-am întors faţa către ceea ce este efemer, către lucrurile exterioare. Ceea ce noi percepem este lumea. Instanţa care percepe nu este lumea, ci Sinele, *Acela*, Eul real.

Privirea care se îndreaptă spre un obiect, adică spre un fenomen oarecare perceput în voi sau în afara voastră, este un gând. Viziunea lipsită de obiect, îndreptată spre cel care vede, este meditaţia.

Înţelegeţi bine ce vreau să spun.

Conştiinţa este prezentă atât în reflecţie cât şi în meditaţie. În primul caz percepţia este "obiectivă", în al doilea este "subiectivă". Fie că gândiţi, fie că meditaţi, fie că acţionaţi sau rămâneţi imobili, elementul constant este faptul de a vedea, conştiinţa. În starea de veghe, voi percepeţi lumea. În somn, deveniţi conştienţi de visurile voastre. În samâdhi, descoperiţi fiinţa voastră. În aceste trei condiţii, conştiinţa este invariabil prezentă. Faptul de "a vedea" este constant, este permanent. Este felul vostru de a fi. Conştiinţa este întotdeauna prezentă, chiar şi atunci când sunteţi leşinaţi.

Când vă veniți în fire, spuneți: "Nu îmi aduc aminte de nimic". Să nu credeți că acest lucru înseamnă ignoranță. A ști că nu mai știi înseamnă încă a ști. În cazul în care conștiința ar fi dispărut cu adevărat, nu ați putut ști niciodată faptul că în trăirea voastră a intervenit o ruptură. Perioada care s-a scurs în timpul leșinului vostru nu ar fi existat absolut deloc pentru voi. Nu ați fi avut nici cea mai mică experiență, nu ar fi lăsat nici cea mai mică urmă în memoria voastră. Voi însă știți că ieșiți dintr-un episod de inconștiență. Aceasta înseamnă de asemenea a cunoaște și a vedea. Memoria voastră nu a înregistrat nici un eveniment intern sau extern, însă conștiința voastră a "văzut" această întrerupere. Experiența acestei rupturi, a acestei falii în înregistrarea evenimentelor, este apoi memorată la rândul ei. La fel se întâmplă în timpul stării de somn profund fără vise. Viziunea lucrează. Dimineața, deschizând ochii, sunteți capabili să spuneți că ați dormit foarte bine, fără să visați. Conștiința voastră a observat situația.

Scenele se succed, contextul se modifică, conținutul conștiinței se schimbă, însă instanța care "vede" rămâne identică. Totul este proces, schimbare permanentă, în afară de conștiință. Viziunea și numai ea este omniprezentă. Cel care vede este martorul impasibil și etern al tuturor metamorfozelor. Cunoscându-l, cunoașteți identitatea voastră reală. Tot restul vă este străin, este separat de voi. În afara martorului, totul este samsara, lumea formelor trecătoare.

Cel care vede nu este atins sau cunoscut nici prin acțiune, nici prin ritualuri, nici prin cult, nici prin tehnici speciale cum ar fi recitarea de litanii (mantra). Căci martorul percepe de asemenea toate acestea. El rămâne diferit, separat. Ceea ce poate fi perceput sau făcut este întotdeauna detașat de

martor. Acesta nu este descoperit prin acțiune, ci prin nefăptuire. El nu este revelat prin efort, ci prin calm. El devine accesibil atunci când orice mișcare încetează, când nu mai există nici un obiect, când numai conștiința există. Când voi vedeți fără să fie ceva de văzut, când știți fără să existe ceva specific de cunoscut, când conștiința nu mai are conținut, voi îl cunoașteți pe cel care cunoaște totul. Ștergerea formelor destramă într-un anumit fel țesăturile care înconjurau martorul. Cunoașterea eliberată de orice obiect devine conștientă de ea însăși. Domolirea valurilor lasă să apară oceanul. Cerul albastru se înfățișează privirilor noastre atunci când norii au plecat departe.

Oceanul și cerul se găsesc în voi, calea de acces de asemenea. Ea este deschisă și voi știți cu toții cum să o parcurgeți. Dar voi sunteți obișnuiți să mergeți doar într-o singură direcție. Însă drumul merge întotdeauna în două direcții, în două sensuri. Puteți să vă întoarceți, să ajungeți din nou la punctul vostru de plecare. Calea este aceeași. Nu însă și destinația.

Drumul care duce spre samsara poate să vă ducă spre ființa voastră reală, dacă faceți cale întoarsă. Ceea ce se găsea în fața voastră, se va găsi atunci în urmă și veți vedea universul căruia îi întoarceți spatele. Întoarceți-vă, nu vi se cere nimic altceva.

Către ce este orientată atenția voastră în această clipă? La ce vă uitați, de ce anume sunteți conștienți? Observați-vă cu atenție. Veți constata că "privirea" voastră tinde spre exterior. Gândurile voastre se învârtesc fără încetare în jurul lucrurilor din lume. Chiar dacă închideți ochii, acest fapt nu vă va elibera. Formele și imaginile sunt imprimate în

mintea voastră şi vă obsedează chiar şi atunci când dormiţi. Gândurile voastre reproduc obiectele, ele sunt ecoul lor. Cu toate că pare interioară, lumea gândurilor este la rândul ei exterioară, deoarece "eul" sau falsa voastră identitate este un fel de corp străin în voi. Martorul percepe ego-ul în acelaşi fel în care percepe alte "obiecte". Numai cel care percepe este interior.

Încercaţi să înţelegeţi că invazia *obiectelor* nu este un obstacol în cunoaşterea de sine. Barajul este constituit de *gândurile* voastre. Oare un obiect poate să aibă suflet? Nu, el nu poate absorbi decât un alt obiect. Sufletul este înconjurat de idei. Energia voastră, farul conştiinţei voastre se dispersează, se refractă în gânduri. Reflecţiile şi numai ele vă fac prizonieri şi vă îndepărtează de Sine, de *Acela*, de condiţia voastră originară.

Scopul urmărit este acela de a regăsi starea de vacuitate, puritatea voastră naturală. Acesta este un eveniment revoluţionar! Cum putem oare să-l realizăm? Să examinăm mai întâi geneza gândurilor. Veţi învăţa astfel să le opriţi de la bun început.

Mulţi căutători spirituali se luptă cu gândurile lor înainte de a le cunoaşte proveniența. Mintea nu va putea fi niciodată controlată în acest mod. Singurul rezultat posibil este nebunia. Faptul de a suprima ideile este exclus deoarece ele se refac în mod constant. Ele seamănă cu balaurul mitologic, cu hidra din Lerna. Acest monstru avea şapte capete care creşteau la loc de îndată ce erau tăiate.

Eu nu vă cer să vă combateţi gândurile, deoarece ele dispar singure în fiecare clipă. Ele nu durează niciodată prea

mult. Dimpotrivă, înlănțuirea lor, ideația continuă fără încetare. Gândul care abia s-a stins este înlocuit de un altul. Acest proces este extrem de rapid și el reprezintă nodul problemei. Drama nu provine din moartea unui gând, ci din reapariția sa imediată. Nu încercați să vă opuneți ideilor voastre, încercați să înțelegeți mecanismul care le debitează, acesta este cel care trebuie ținut sub control.

Acest fapt va fi simplu dacă înțelegeți cu adevărat despre ce este vorba. Și rețineți că faptul de a vă opune formațiunilor mentale este fără ieșire, mintea va continua inexorabil să vă tortureze. Veți fi învinși, voi sunteți aceia care veți fi distruși.

Repet: gândurile nu sunt dușmani, demonul este cel care le generează și le revarsă fără încetare. Impunându-le un fel de reglare a nașterii lor, le veți putea vâna imediat ce scot capul fără a fi invitate. Dacă nu urcați până la sursă, curentul ideilor vă va subjuga fără milă, oricare ar fi eforturile voastre.

În consecință, nu vă ocupați de formulările voastre mentale. Împiedicați mintea voastră să le producă. Cunoașteți faptul că intelectul este instabil. Altfel spus, ideea abia născută trece și dispare. Interzicându-i să vă deranjeze, veți scăpa și de violența pe care o implică distrugerea ei.

De unde provine o idee? Concepția și nașterea ei rezultă din reacția voastră la ceea ce nu este noi înșine. Întreaga responsabilitate a ideației ne revine, deoarece noi ripostăm mașinal și mental la evenimentele și la lucrurile din lumea exterioară. Să luăm un exemplu. Privesc o floare. A privi nu înseamnă a gândi. În cazul în care continui să o

privesc, fără nimic altceva, mintea va rămâne pură. Dar dacă reacționez spunând: "Ce floare frumoasă!", un gând se interpune între mine și floare. Dimpotrivă, dacă vibrez și răspund fără să "reacționez", dacă mă pierd în contemplare, trăiesc frumusețea florii și mă bucur de ea păstrând un spirit imaculat, vid. Dar vai! Noi suntem incapabili să trăim fără să conceptualizăm. Procesul care constă în a închide o experiență vie în simboluri, în cuvinte, este sursa gândurilor.

Această reacție devenită mecanică, acest obicei de a reduce o trăire în cuvinte, sufocă realul și ucide fuziunea, viziunea, sub o avalanșă de interpretări. Realul este eliminat, minunea este refulată, nu ne mai rămân decât cuvinte, epave aflate în derivă în mintea noastră. Gândurile noastre nu sunt decât fraze și acestea au o viață scurtă. Pentru a simplifica, noi transpunem imediat orice nouă experiență în gânduri, în cuvinte, de-a lungul întregii noastre vieți. Sub acest potop de cuvinte, în acest vacarm mental, noi pierdem conștiința propriei noastre realități. Cum să renunțăm la acest drog, la această manie de a scleroza viața datorită aportului sporit de cuvinte? Trebuie să controlăm geneza gândurilor. Fiți atenți, încercați să înțelegeți!

Vă privesc. Ce s-ar întâmpla dacă aș continua să vă contemplu fără a transpune ceva în cuvinte? Acest lucru depășește tot ceea ce vă puteți imagina mai extraordinar la nivelul vostru de conștiință. Mutația este de nedescris, în sensul profund al termenului: ea se blochează imediat ce îi atribuiți o etichetă, imediat ce încercați să o "gândiți". Când vă privesc fără cuvinte, deci fără cea mai mică reflecție relativ la ceea ce tocmai sunt pe cale să trăiesc, constat că o grație divină, inefabilă se revarsă asupra mea și că acest vid imaculat se propagă în toate direcțiile. Atunci când

cuvântul încetează să o limiteze şi să o desfigureze, conştiinţa îşi schimbă orientarea şi disting încetul cu încetul, în plus faţă de bărbaţii şi femeile care sunteţi, lumina care este sursa noastră, a tuturor. Este ca şi cum m-aş trezi dintr-un vis, ca şi cum spiritul meu s-ar desfăşura într-o claritate şi o pace infinită.

Doresc ca voi să faceţi experienţa acestei "atenţii corecte". Feriţi-vă de ideaţie, nu formulaţi nici un comentariu. Nu vă descurajaţi, este întru totul posibil să ne lipsim de limbaj, recurgerea la cuvinte nu este la urma urmei decât un obicei. Nou-născutul contemplă lumea şi îi răspunde fără intermediul cuvântului şi al gândului. El dispune de o viziune pură şi directă. Mai târziu, copilul foloseşte din ce în ce mai mult modalitatea verbală doarece aceasta este utilă şi eficientă în contactele sale cu viaţa şi cu lumea exterioară. Însă ceea ce este convenabil pe acest plan reprezintă o frână absolută în cunoaşterea de sine. Iată de ce trebuie să regăsiţi cu toţii privirea inocentă a copilului, viziunea pură care vă va arăta ceea ce sunteţi în realitate. Cuvintele şi gândurile v-au ajutat să descoperiţi lumea. Vidul, puritatea spiritului vă vor deschide poarta Sinelui, a *Aceluia*, a esenţei voastre, a identităţii voastre reale.

Iată ceea ce vă cer.

Aşezaţi-vă liniştiţi, corpul relaxat, coloana vertebrală dreaptă. Nu faceţi nici un fel de mişcare. Respiraţi calm, fără cea mai mică tensiune. Urmăriţi-vă în tăcere respiraţia şi ascultaţi calmi sunetele care vin din exterior fără a reacţiona, adică fără replică mentală, fără a vă opri la nimic. Fiţi martor, nimic mai mult, lăsaţi-vă să alunecaţi într-o stare de conştiinţă lipsită de cuvinte. Ţineţi-vă la distanţă

de evenimente, captați totul însă de departe. Nu vă concentrați deloc. Orice s-ar întâmpla, nu vă implicați, rămâneți calmi. Închideți ochii și, cu o atenție fermă și blândă, ascultați în tăcere ciripitul păsărelelor, foșnetul copacilor, plânsul unui copil, murmurul unui jet de apă. Ascultați, nimic mai mult.

Veți percepe mai întâi forja plămânilor voștri și pulsația inimii voastre. Apoi o liniște aparte vă va inunda. Veți constata că în ciuda zgomotelor înconjurătoare, în voi va domni liniștea. Veți ajunge la o pace neașteptată. Apoi vă veți da seama de o completă rarefiere a gândurilor, vă veți apropia de starea de conștiință pură. În această sferă golită de forme, atenția voastră se va întoarce spre locul real al originii voastre, spre adevăratul vostru cămin. Veți părăsi periferia și vă veți întoarce acasă – în voi înșivă.

Privirea voastră, părăsind suprafața, vă va revela progresiv tabernacolul în care se găsește identitatea voastră profundă. Continuați pur și simplu să vă observați gândurile, respirația, mișcările abdomenului. Nu reacționați. Veți obține un rezultat ce nu va fi o invenție mentală, ceva ce nu v-ați imaginat absolut deloc. Aceasta va fi ființa voastră, existența voastră. Aceasta este coeziunea care ne animă și ne susține pe toți. Ea se revelează de la sine și atunci realitatea noastră iese în sfârșit la lumina zilei. Va fi o surpriză tulburătoare.

Iată o poveste. Un sadhu, un călugăr, se găsea într-una din zile pe coasta unui deal. Era dimineața devreme și soarele începuse să se ridice. Un mic grup aflat la plimbare văzu omul singuratic stând în picioare, acolo sus. "Ce face oare?" se întrebară cei din grup. Unul din ei sugeră: "Dacă scrutează împrejurimile, înseamnă că a pierdut o vacă".

"Nu, obiectă un altul, nu are aerul să caute ceva. S-ar spune mai degrabă că aşteaptă pe cineva, un prieten care a urcat coasta mai încet decât el". Un al treilea spuse: "Nu caută nimic şi nu aşteaptă pe nimeni. Este cufundat în contemplarea divinului". Întrucât nu ajunseră să se pună de acord, cei din grup se apropiară de sadhu. "Ai pierdut cumva o vacă?", întrebă primul. "Nu", răspunse călugărul. "Atunci aştepţi pe cineva?" îşi dădu cu părerea cel de-al doilea. "Nicidecum", replică ascetul. "Poate îl contempli pe Dumnezeu?" făcu al treilea. Răspunsul fu de asemenea negativ. "Atunci ce faci?", strigară toţi trei deodată. "Nu fac nimic", răspunse călugărul. "Stau în picioare, nimic mai mult. Exist."

Existaţi şi voi cu aceeaşi simplitate. Nu faceţi nimic special. Atunci, tot ceea ce scapă limbajului va surveni, sinteza tuturor experienţelor, încununarea adevărului, realizarea Eului vostru real, apariţia divinului.

3

FACEȚI CALE ÎNTOARSĂ

BCU IAȘI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

1. *Se află oare religia în conflict cu știința?*

Absolut deloc. Știința este incompletă. Într-un anumit fel ați montat lămpi peste tot în lume, menținând propria voastră casă cufundată în beznă. Asemenea cunoștințe parțiale, o asemenea știință limitată care ignoră ființa umană generează obligatoriu mizerie, duce la dezastru. Pentru ca viața să înflorească în pace, în înțelegere, în plenitudine, nu este suficient să fie sondată materia. Dacă obiectele asigură efectiv o anumită prosperitate și procură fără nici o îndoială satisfacție, ele nu aduc niciodată progresul. Ele fac din voi proprietari și intelectuali, dar nu niște oameni iluminați. Or, dacă voi nu știți cine sunteți, bunurile exterioare vor deveni mai devreme sau mai târziu o frânghie de capătul căreia veți atârna ca un spânzurat.

Faptul de a nu cunoaște decât lumea este insuficient și această imperfecțiune este un puț fără fund de iluzii și suferințe. Știința conferă putere, obiectivul ei este acela de a domina. Nu i-a permis ea oare omului să manipuleze forțe redutabile? Fără a fi adus, cu toate acestea, ceva cu adevărat prețios omenirii. Omul este desigur puternic, însă el este mai ales temător, dezarmat în fața bolii și a morții, deoarece pacea nu vine din dominarea materiei ci din accesul la divin, la religia autentică.

Puterea fără liniştea inimii este sinucigaşă, autodistrugătoare. Ştiinţa lipsită de cunoaşterea divină este ca o armă ucigaşă încredinţată unui smintit. Ce poate ieşi de aici? Ruptura care s-a menţinut până în prezent între ştiinţă şi spiritualitate nu a făcut decât să atragă catastrofe asupra acestei biete lumi. Oamenii fascinaţi doar de performanţele materiale au monopolizat frânele puterii şi au răspândit neliniştea şi disperarea în cele patru colţuri ale lumii. La rândul lor, înţelepţii care au realizat cunoaşterea de sine, au găsit cu siguranţă pacea interioară, dar nu au avut nici un fel de influenţă. Învăţătura lor spirituală, sadhana, a fost deci la rândul ei, incompletă. În nici un moment căutarea adevărului nu a fost perfectă.

Trebuie ca puterea şi pacea să fie alături şi să fie totale. Omul are nevoie de o vastă sinteză, de o fuziune între ştiinţă şi spiritualitate. De aici poate ieşi un individ cu adevărat uman, o cultură demnă de acest nume, un popor bogat în interior şi eficient în exterior. Individul nu este nici corp, nici suflet, el este ambele. Este inutil să fie favorizat un singur aspect, eşecul va fi sigur.

2. *Ce părere aveţi despre renunţarea la lume? Nu se poate deveni un discipol, un sannyasin, decât renunţând la tot?*

Nimic nu opune lumea unui sannyasin. Singurul lucru la care trebuie renunţat este ignoranţa, ego-ul, identificarea cu falsul "eu". A fi sannyasin nu înseamnă a te priva de toate, ci a realiza cunoaşterea de sine. Această trezire ajunge în mod firesc la abandonarea ataşamentului egocentric faţă de lucruri şi persoane. Lumea rămâne ceea ce este, noi suntem cei care ne schimbăm, privirea noastră este inversată. Fiinţa trezită nu are nevoie să renunţe la nimic. Tot

ceea ce este van şi nesemnificativ îl părăseşte ca frunza moartă a copacului toamna, aşa cum noaptea se retrage în faţa soarelui.

Cunoaşterea de sine curăţă impurităţile. Ceea ce rămâne este sannyas.

Căutarea spirituală nu este nici pentru nici împotriva lumii, ea se referă la identitatea reală a fiinţei umane, ea este purificarea de sine, este o operaţie alchimică care transformă plumbul în aur.

A percepe viaţa prin intermediul lentilelor deformate ale ignoranţei de sine, ale ego-ului, este atitudinea profană, samsara. A contempla viaţa bazându-ne pe cunoaşterea de sine, pe cunoaşterea *Aceluia*, fundamentul divin al omului, este sannyas. Iată de ce nu îmi place expresia "a deveni un sannyas". Acest lucru are ceva agresiv, ostil faţă de lume. Şi apoi, se poate "deveni" sannyas? Putem "deveni" conştiinţa de sine, conştiinţa totală? Dacă "deveniţi" sannyas este fals, este un fel de mască, nimic altceva. Adevărul nu este luat, el se revelează, el se descoperă.

Sannyas este o renaştere, este singura voastră naştere reală, geneza fiinţei voastre reale sub efectul cunoaşterii profunde. Această transfigurare nu se încheie niciodată. Ea remodelează în mod automat aspectul vostru exterior, comportamentul vostru. Lumea nu are nimic de-a face cu toate acestea. Sannyas creşte progresiv în voi, voi ştiţi din ce în ce mai clar că nu sunteţi un corp, ci o conştiinţă. Ignoranţa şi ataşamentul se retrag pe măsură ce ochii voştri se deschid. Universul exterior este acolo şi îşi urmează existenţa, însă în voi totul este răsturnat, obsesiile au dispărut.

Altfel spus, nu mai este lume *în voi*, nu mai este samsara în interior.

A vă ataşa de ceea ce este efemer este o atitudine de ignoranţă; a încerca să îl ignoraţi este de asemenea o acţiune de orb. Şi într-un caz şi în celălalt lucrurile care vă sunt străine, care nu sunt realitatea voastră, vă invadează şi vă ţin în captivitate. Pofta şi dezgustul sunt cele două faţete ale unei singure monezi, lanţuri gemene. Eliberarea constă în absenţa legăturilor. Atunci când veţi fi curăţaţi de atracţie ca şi de repulsie, veţi fi liberi, veţi fi un adevărat sannyasin.

De unde vine eliberarea? Robia înseamnă ignoranţă. Aspiraţi la lume din stupiditate şi pentru că aceasta vă face să suferiţi mereu şi mereu, vă îndepărtaţi de ea. Este la fel de prostesc şi de limitat. Voi fugiţi mai întâi într-un sens şi apoi în celălalt. Aceasta nu schimbă nimic, sunteţi încă pradă iluziilor, samsara este încă pe urmele voastre. Nici într-un caz nici în celălalt, nu veţi ajunge la pacea rezervată celui care rămâne ferm în inima lumii interioare, a sursei divine universale. Nu urmăriţi nimic, nu ocoliţi nimic, întoarceţi-vă acasă, în conştiinţa nefragmentată, eternă şi fără de pată.

Întoarcerea la realitatea intangibilă este imposibilă pe cale ataşării sau a renunţării la lucrurile trecătoare. Observaţi conflictul care opune aceste două atitudini, fiţi martori. În voi există o instanţă neutră şi lucidă, conştientă simultan de dorinţele voastre şi de decepţiile voastre. Acest martor este cel care trebuie cunoscut, cel care trebuie să deveniţi pentru a fi eliberaţi pe loc atât de patimă cât şi de ascetism. Iar calea este cunoaşterea de sine.

3. *Consideraţi că este inutil să renunţăm la relaţiile afective şi să ne părăsim căminul?*

Bineînţeles. Mahavira spunea: "Ataşamentul este posesivitate". Şi nu invers. De ce? Deoarece seducţia pe are o exercită obiectele asupra voastră reprezintă un efect al propriei voastre stupidităţi. În voi domneşte vidul. Pentru a uita aceasta, pentru a vă da importanţă, voi încercaţi să umpleţi acest spaţiu pur înghesuind în el orice. Credeţi că sunteţi eliberaţi de ataşament renunţând la obiectele care folosesc drept supapă, drept pretext pentru lăcomia voastră? Veţi respinge oamenii şi veţi arunca obiectele, dar veţi rămâne posesivi.

În astfel de condiţii, ashramul sau mănăstirea vor înlocui căminul pe care l-aţi părăsit, aservirea faţă de o sectă sau faţă de un grup va urma înlănţuirii faţă de familia voastră. Nevoia de a vă ataşa va rămâne identică, ea va lua doar o altă formă. De aceea maeştrii care ştiu ce vorbesc vă poruncesc să sacrificaţi ignoranţa, ego-ul, dorinţa şi nu ceea ce aţi luat drept obiect al dorinţei voastre. Odată cu cunoaşterea de sine, ceea ce este fals şi inutil va cădea de la sine, nu va mai fi nimic de "abandonat".

4. *Oare mintea pură, lipsită de gânduri, este rezultatul concentrării?*

Nu. Nu vă concentraţi, acest fel de constrângere nu va face decât să se adauge tensiunii care deja vă întunecă atât de mult. Constrângându-vă mintea să se menţină la o singură idee, la o singură formă sau la o singură litanie, nu veţi putea obţine puritatea intelectului nefragmentat, trezirea conştiinţei totale, ci doar o stare de amorţire, un fel

de narcoză, altfel spus veți favoriza inconștientul. Concentrarea este auto-hipnoză, ea vă hrănește ignoranța, iar tenebrele de care sperați să scăpați se liniștesc. Căutați mai ales să nu comiteți grava eroare care constă în a confunda starea de întunecare cu samâdhi. Acesta din urmă este trezire, conștiința clară și absolută și în nici un caz inconștiență sau abrutizare. Starea de sâmadhi înseamnă în același timp absență a împrăștierii mentale sau a gândirii și cunoaștere fără umbră.

5. *În ce fel trebuie să ne urmărim respirația atunci când meditâm?*

Așezați-vă, cu coloana vertebrală în poziție verticală. În această poziție corpul își regăsește echilibrul său natural. Greutatea se distribuie într-o manieră uniformă și devine ușor să ne eliberăm de ea. Atunci când repartizarea greutății este maximală, corpul nu mai reclamă atenția voastră și nu se mai opune calmării minții. Prin urmare, mențineți-vă în poziție verticală, însă fără cea mai mică tensiune, fără blocaj fizic. Corpul vostru trebuie să fie relaxat și într-un anumit fel suspendat de coloana vertebrală ca o haină pe cuier.

Instalați în acest fel, observați-vă respirația, care trebuie să fie lentă și profundă. Centrul vostru ombilical se umflă și se dezumflă ritmic. Fiți conștienți, fără să vă concentrați, "priviți" ca un spectator neutru, nimic mai mult. Eu nu pledez pentru nici un fel de efort, rețineți acest lucru. Vă cer să fiți atenți într-un mod calm, să înregistrați ceea ce se întâmplă fără să faceți comentarii sau să interveniți. Respirați ca un nou-născut sau ca un animal. Toracele lor este imobil, ei inspiră ridicându-și abdomenul și expiră

coborându-l. Respirația abdominală este singura naturală. Devenind din ce în ce mai profundă, ea va aduce cu sine o senzație de ce în ce mai mare de pace.

Încetul cu încetul voi ați uitat cum să respirați din cauza tumultului mental cu care anturajul vostru v-a obișnuit, din cauza tensiunilor care v-au infectat mintea. Observați adolescentul: respirația sa a devenit săracă, artificială, limitată la partea superioară a plămânilor. Abdomenul este blocat. Ați constatat voi înșivă că respirația vi se blochază cu atât mai mult în zona gâtului cu cât sunteți mai tulburați. Nu-i mai rămâne nimic din cadența amplă a corpului care trăiește spontan. Vegheați la restabilirea respirației abdominale suplă și lejeră. Aceasta vă va ajuta să soluționați spasmele mentale.

6. *De ce ne cereți să contemplăm procesul respirator?*

Deoarece acest du-te-vino al respirației țese un pod între corp și suflet. Acesta din urmă animă corpul datorită respirației. Devenind conștienți de respirația voastră, dobândind cunoașterea directă a aerului care intră și iese din plămânii voștri, veți descoperi progresiv că *voi nu sunteți corpul vostru*!

Eu am un corp, însă eu sunt cu mult mai mult decât acesta. Organismul este ca un han, el nu este nici originea nici destinația mea. Pe măsură ce percepția suflului se ascute, omul presimte instanța care nu este fizicul său. Străfulgerări de luciditate îl învață că membrele, organele, celulele nu sunt "el". El vede ceea ce am putea numi cele trei substraturi ale personalității sale: corpul fizic, respirația, sufletul. Corpul este veșmântul, cochilia, învelișul. Respi-

rația este legătura, podul. Sufletul este *Acela*, Sinele real, fundamentul.

Rolul jucat de respirație pe calea cunoașterii de sine este primordial, central. Pe un mal se găsește corpul, pe celălalt sufletul. Pe plan fizic, voi existați, acesta este un fapt evident. Sunteți însă plini de neliniște și un dor de nestins vă cuprinde, pentru că simțiți nevoia să existați de asemenea și mai ales în împărăția sufletului. Nu veți reuși să ajungeți acolo decât folosind placa turnantă a respirației, trecerea pranei. Ea vă va conduce spre *ființă*.

Plasându-vă la nivelul ombilicului, al respirației naturale, veți putea privi în cele două direcții. Una duce la corp, cealaltă la suflet. Nu există decât un singur drum, însă voi puteți să-l parcurgeți în ambele sensuri. Iată de ce observarea respirației este extrem de importantă. Ea vă oferă ocazia să vă îndreptați spre esența voastră.

7. *De ce spuneți că meditația, dhyana înseamnă non-acțiune? Nu este și ea, la rândul ei, o acțiune?*

Priviți. Strâng pumnul. Aceasta este o inițiativă, un act voluntar. Pentru a-mi deschide mâna ce trebuie să fac? Nimic deosebit. Este suficient să nu mă străduiesc să o țin închisă. Ea își va relua în mod spontan poziția firească. Așadar, nu putem spune că a deschide mâna este o acțiune. Este o ne-intervenție a minții, o non-acțiune sau, dacă vreți, o absență a acțiunii. Ce importanță are, este același lucru și refuz să fac polemică în jurul acestor termeni. Vă rog, încercați să înțelegeți ceea ce încerc să vă comunic, încercați să sesizați sensul cuvintelor mele.

Numind meditația "ne-făptuire", "non-acțiune", vreau să subliniez faptul că ea nu trebuie să fie considerată un sport, o activitate. Ea nu este așa ceva. Meditația este starea voastră naturală, care nici într-un caz nu poate să fie o constrângere sau o inițiativă cerebrală.

Meditația devenită tensiune nu vă va aduce niciodată pacea interioară și nici nu vă va aduce îndărăt la căminul vostru, la puritatea voastră originară. Efortul, concentrarea, acțiunea implică inevitabil o agitație mentală. Însă pentru a restabili pacea care caracterizează identitatea voastră profundă, va trebui înainte de toate să vă calmați. Punctul final este apogeul a ceea ce exista de la bun început. Dacă sunteți contractați la începutul meditației, nu sperați să fiți liniștiți în final.

Observați bărbații sau femeile care merg să își adore zeii în biserici sau temple. Priviți acești oameni care pretind că meditează. Sunt agitați, ocupați, au un program în minte. Un fel de tensiune, de încordare emană din ei. A dori să se obțină în acest fel plenitudinea inimii, dezvoltarea conștiinței este, într-adevăr, o prostie. Dacă vreți să descoperiți pacea sufletului, calmați-vă imediat.

Țin să mai adaug un lucru: nu căutați adevărul. În orice căutare, ego-ul își ia partea leului. Ori, el și numai el este acela care vă rupe de realitatea voastră, de esența voastră. Pierdeți, abandonați "eul" vostru, încetați să mai credeți în personalitatea voastră, nu vă mai identificați cu ceea ce este superficial, fals și trecător. Renunțați să mai visați la ceea ce vă închipuiți că ar trebui să fiți, aruncați masca pe care societatea v-a lipit-o pe față. Când iluzia ego-ului se va risipi, când "eul" va dispărea, veți percepe ceea ce sunteți în

realitate. Aceasta este o condiție absolută. Moartea "eului" permite Sinelui, *Aceluia*, să se manifeste. La fel cum naşterea germenului coincide cu distrugerea grăuntelui, lotusul sufletului nu îşi deschide petalele decât după ruperea învelişului "eului". Reţineţi acest lucru, nu-l uitaţi nici un moment: pentru a fi ceea ce sunteţi, "voi" trebuie să încetaţi să existaţi.

În schimbul morţii a ceea ce este derizoriu vă va fi revelată nemurirea. Picătura de apă devine oceanul, pierzându-se în el. Voi *sunteţi* sufletul, însă căutându-l nu veţi întâlni decât dorinţa. Ea impregnează şi dictează totul în viaţa voastră. Voi aspiraţi în permanenţă să deveniţi cineva, să dobândiţi ceva, este o cursă care nu se sfârşeşte niciodată. Nici unul din voi nu acceptă să rămână liniştit, nimeni nu este mulţumit cu ceea ce este, cu ceea ce dispune. Aceasta arată că sunteţi roşi de o nemulţumire vagă dar permanentă, urmăriţi de o nostalgie căreia îi ignoraţi adevăratul obiect. Orice aţi face, insatisfacţia persistă, setea abia potolită se face din nou simţită, deoarece dorinţa în sine tinde întotdeauna spre ceea ce vă scapă. Ea este la fel ca orizontul care se retrage pe măsură ce avansaţi, pentru simplul motiv că nu există. Este o halucinaţie. Dacă nu ar fi aşa, aţi putea atinge orizontul. El nu este nici real, nici ireal, el este aparenţă, iluzie optică, vis sau efect al imaginaţiei voastre. Este inutil să păşiţi sau să fugiţi, nu îl veţi atinge niciodată.

Ceea ce este fals este opusul a ceea ce este real. Totuşi lumea iluzorie, maya, nu este contrariul universului real, ea nu este decât vălul. Dorinţa nu este inversul Sinelui, atman, ci este ceaţa care îl disimulează şi îl sustrage privirii noastre. Voi suspinaţi după ceea ce nu sunteţi şi din această cauză sunteţi orbi faţă de ceea ce sunteţi. Dorinţa a căzut ca o

cortină grea peste suflet şi v-a lovit de amnezie. Voinţa de a fi altceva decât ceea ce suntem ne împiedică să cunoaştem propria noastră realitate.

Dacă goana după iluzii s-ar opri, fie şi pentru o singură clipă, fiinţa voastră profundă s-ar manifesta imediat, asemenea soarelui a cărui splendoare străluceşte de îndată ce norii se destramă. A face dorinţa să tacă, a înceta să se urmărească o identitate de împrumut, este ceea ce se numeşte meditaţie, dhyana. Ce încântare atunci când descoperim ceea ce *suntem* cu adevărat! Nu mai rămâne nimic de dorit, sunteţi plini până la refuz. Revelaţia sufletului este o satisfacţie deplină, o mulţumire perfectă, deoarece nu mai lipseşte nimic.

Gândirea este o cârjă, semn al ignoranţei. Cunoaşterea autentică este lipsită de orice reflecţie, ea este viziune directă. Raţionamentul nu vă va duce niciodată la real. Numai conştiinţa pură şi tăcută, goală de gânduri, oferă accesul către cel Unic. Cunoaşterea nu este o performanţă, un proces, ci o descoperire. Nu este nevoie să o dobândiţi, trebuie să o vedeţi, să o regăsiţi, să o scoateţi din uitare. Ea nu v-a lipsit niciodată, ea este dintotdeauna aici, ca un izvor astupat ce trebuie degajat. Săpaţi în voi înşivă şi apa vie va ţâşni din profunzime.

Cunoaşterea originară, care este firea voastră profundă, este îngropată sub pietrele şi nisipul gândurilor voastre. Eliberaţi-vă şi lăsaţi fluviul scânteietor al conştiinţei să curgă în voi. Nu căutaţi în exterior pentru a afla ceea ce sunteţi, priviţi în voi, adică meditaţi. Atenţia corectă şi vigilenţa asiduă vor risipi ceaţa, vor stinge gândurile. Curăţaţi-vă mintea şi ceea ce veţi găsi în acest caz va fi

cunoaşterea. Veţi găsi adevărul în spatele perdelei de fum întreţinută de ideaţie.

Nu vă recomand nici o retragere, instauraţi numai solitudinea în voi. A schimba locul sau a vă izola nu serveşte la nimic. Atitudinea voastră este cea care trebuie modificată. Punctul esenţial se găseşte în mintea voastră. Sihastrul continuă să trăiască în mijlocul unei mulţimi dacă solitudinea nu domneşte în el. Căci lumea nu este ceva exterior, ea este în voi, în capul vostru. Nu aveţi nici o şansă să scăpaţi de ea luând-o la fugă. Nu mai căutaţi, nu vă mai mişcaţi, demolaţi Turnul Babel care vă umple mintea pentru a vă regăsi solitudinea binecuvântată, virginitatea voastră naturală. Nu vă claustraţi, evacuaţi dorinţele din minte şi pacea divină se va revărsa asupra voastră. Veţi înţelege dintr-o dată că mulţimea nu a existat niciodată, că lumea exterioară era o fantasmă. Totul era în voi! Creatorul şi creatura sunt una şi aceeaşi entitate. Sentimentul acestei unităţi este fără îndoială acela care l-a făcut pe misticul din Upanishade să exclame: "Aham Brahmasmi", "Eu sunt El, sunt creatorul, sunt Dumnezeu".

Cenuşa milenară s-a adunat în mintea noastră. Obiceiurile, tradiţiile, credinţele de tot felul ne-au invadat aşa cum insectele, animalele şi ierburile colonizează o casă aflată în ruină. Noi suntem îndopaţi cu idei concepute de alţii. Elucubraţiile transmise din generaţie în generaţie referitoare la adevăr şi la divin au devenit ziduri care ne ascund realul şi care ne-au alungat amintirea conştiinţei pure existente în noi.

Primul pas pe calea ce duce la cunoaşterea de sine constă în a şterge toate cunoştinţele împrumutate. Aceasta

nu este cunoaştere, ci un maldăr de informaţii. Curăţaţi-vă, purificaţi-vă, scuturaţi aceste straturi de praf ancestrale de pe umerii voştri. Atunci când nici o dogmă, nici o tradiţie nu vă va mai acoperi ochii, veţi putea vedea cu adevărat. Când mulţimea compactă a ideilor va fi dispersată, mintea voastră goală şi pură va percepe adevărul.

Diferenţa între a fi informat asupra realităţii şi a o cunoaşte este incomensurabilă. Ştiinţa "referitoare la" este o supunere faţă de ideile primite. Cunoaşterea divinului deschide spaţiul infinit al realizării vii. Îndoctrinarea vă face prizonieri. Descoperirea personală vă dă aripi.

Iată de ce vorbesc despre vid, despre non-acţiune, despre non-mental. Asemenea omului care îşi leapădă povara înainte de a urca pe munte, uşuraţi-vă şi voi de toate greutăţile şi refuzaţi tot ceea ce aţi gândit mai înainte de a întreprinde călătoria interioară. Cel care este cel mai puţin împovărat va urca cel mai sus. Culmea este rezervată celor care au aflat vidul ultim, în care "fiinţa" devine "ne-fiinţă". Culmea perfecţiunii este atinsă în abisurile vacuităţii, iar muzica existenţei se ridică din tăcerea non-existenţei, din non-ego. Atunci veţi şti că nirvana înseamnă a-l realiza pe Brahman, divinul.

Adevărul rămâne necunoscut, el este de nepătruns pentru gândirea care se îndreaptă întotdeauna doar spre lucrurile accesibile mentalului extravertit. În consecinţă, a face eforturi pentru a progresa spiritual este absurd. Nimic nu leagă lumea cunoscutului, domeniul gândirii, de universul necunoscutului. Este imposibil să se meargă de la unul la celălalt. Puteţi să vă gândiţi, să reflectaţi şi să raţionaţi mult şi bine, nu veţi ajunge niciodată să ieşiţi din circomvulu-

țiunile cerebrale. Rațiunea nu se poate transcende pe sine însăși, drumul ei este circular. Cei care au atins conștiința perfectă au ajuns aici printr-o altă modalitate. Mahavira, Lao-Tseu, Buddha, Christos nu erau gânditori. Nimic din ceea ce au întreprins ei nu era fructul unei reflecții. Ei nu au parcurs drumurile bătătorite ale învățăturilor religioase, ci au trecut dincolo de toate limitările. Necunoscutul se deschide doar în fața celor care fac saltul.

Încercați să înțelegeți, vă rog, căci voi sunteți cei care trebuie să săriți. Pentru moment, voi rămâneți pe malul gândirii, al abordării mentale a oricărui lucru. Pentru a ști cine sunteți cu adevărat, trebuie să intrați în mister, în incognoscibil, să părăsiți dintr-o singură mișcare freamătul ideilor pentru imensitatea tăcerii. A vă gândi la transcendență nu vă va face să vă clintiți nici măcar cu un milimetru. Puteți să reflectați până în ultima clipă a vieții voastre, nimic nu se va schimba.

Încetați să gândiți, treziți-vă, observați cercul reflecțiilor voastre, manejul lor interminabil. Priviți-vă gândurile cu o atenție crescândă, neutră și mută. Brusc, miracolul se va produce. Fără cel mai mic efort, veți plonja în profunzimile insondabile ale vidului. Din clipa în care veți părăsi peisajele cunoscute, veți simți barca voastră plutind calm pe oceanul necunoscutului.

Cum ar putea fi descrisă în cuvinte această stare de fericire? Voi sunteți prea tensionați pentru a vedea acest lucru. Sunteți orbiți de lacrimi, iar faptul că ele exprimă plăcerea sau durerea nu are importanță. Privirea trebuie să fie clară, goală și inocentă ca o oglindă pentru a putea percepe Unul care este Totul.

Într-o zi, cineva m-a întrebat cum ar putea să-l găsească pe Dumnezeu. I-am răspuns printr-o întrebare: "Te-ai găsit oare pe tine însuți, pentru a te gândi acum să-l cauți pe Dumnezeu?" Noi vrem să cunoaștem sublimul și ignorăm ceea ce suntem. Nimic nu este atât de aproape de noi ca noi înșine, de aici trebuie început. Cel care nu știe ceea ce este el însuși, nu trebuie să spere să cunoască indiferent ce altceva.

Focul cunoașterii trebuie aprins mai întâi în voi, de aici trebuie să răsară soarele. Întunericul interior vă va împiedica să vedeți claritatea oriunde altundeva, fiți convinși de acest lucru. Cunoașteți-vă mai întâi pe voi înșivă, nu visați la Dumnezeu.

Primele străfulgerări ce vor apărea în voi, vor crește treptat. Cunoașterea de sine revelează prezența ființei, conștiinței și beatitudinii (Sat - Chit - Ananda), precum și absența oricărui "eu". "Eul" vostru, ego-ul vostru nu sunt decât simple ficțiuni, nu au nici un fel de substanță. Aceasta înseamnă a descoperi divinul, aceasta înseamnă a-l realiza pe "Dumnezeu".

Omul este un suflet învelit în ego, acoperit de vălurile ignoranței. Sufletul eliberat de ego, conștiința dezvăluită este Dumnezeu. Nu există altă cunoaștere. Unde credeți că puteți găsi esența voastră, în ce direcție?

Ascultați-mă, încetați să căutați în toate sensurile, singura direcție bună nu este o direcție. Este ne-direcția, negarea tuturor direcțiilor. Ea vă va conduce spre ceea ce nu ați părăsit niciodată: spre ceea ce sunteți, spre starea voastră naturală, spre ființa voastră originară.

Căutările spiritului merg spre exterior, lumea este creația lor, ele impun o distanță. Cel care cunoaşte, cel care o ia în această direcție este separat, este diferit de ele, altfel nu le-ar putea percepe şi nici nu s-ar putea mişca printre ele. În aparență omul se deplasează, în realitate el este însă ca împietrit, el se repetă necontenit şi nu se maturizează. Cât timp nu este ferm fixat în propriul său adevăr, el este incapabil să se mişte cu adevărat. El este ca o roată: pentru ca circumferința să se poată mişca, ea are nevoie de o axă fixă.

Viața este trecătoare şi schimbătoare, sufletul este stabil şi permanent. El este direcția autentică, ne-direcția care nu se găseşte nicăieri altundeva decât în voi. Treziți-vă şi luați aminte! Cum să procedați? Încetați să fugiți, să căutați, să vă agitați.

Opriți-vă şi priviți! Aceşti doi termeni sunt cheia atitudinii religioase, călăuzele oricărei sadhana, fundamentul oricărei yoga. Opriți-vă şi priviți! Poarta se va deschide în fața voastră, veți intra în palatul interior, sufletul. Toate celelalte căutări sunt sortite eşecului. Acțiunile omeneşti nu sunt oare implacabil destinate mormântului?

Cel care cunoaşte adevărul scapă pentru totdeauna de naufragiul corpului.

Ascultați-mă, vă chem! Opriți-vă şi priviți! Încetați să doriți, să suspinați, să visați şi observați-l pe cel care aleargă. Nu căutați, contemplați-l pe cel care caută, el este *Acela*, Sinele. Toate căile se vor şterge, nu va mai rămâne decât ne-direcția, ne-distanța. Veți redescoperi sursa, cunoaşterea supremă.

Un călugăr avea obiceiul să-i întrebe pe oameni cu ce semănau înainte de naştere. Sunteţi în stare să răspundeţi la această întrebare? Ştiţi cum arăta chipul vostru originar? Sau cum veţi fi după moarte? Opriţi-vă, priviţi şi veţi cunoaşte ceea ce era înainte de conceperea corpului vostru, ceea ce va fi după sfârşitul său, precum şi ceea ce există în voi în clipa aceasta.

Nu vă cer mare lucru. Opriţi-vă. Întoarceţi-vă. Priviţi.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

OBSERVAȚI, NIMIC MAI MULT

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Prieteni, nu este necesar să luptați împotriva voastră, ci să aflați cine sunteți. Incoerențele, paradoxurile care vă caracterizează se datorează orbirii voastre. Cunoașterea de sine o va face să dispară, la fel cum zăpada se topește la căldura soarelui.

Curiozitatea voastră, nerăbdarea voastră sunt de înțeles. Vă este sete de adevăr. Suspinați după plenitudine și doriți cu ardoare să sondați misterele vieții. Trebuie să știți că tot ceea ce voi numiți "viață" nu este deloc "viață". Ar fi mult mai exact să vorbim despre o lungă agonie. A te naște, a veni pe lume și a întreține corpul așteptând ca el să fie distrus este foarte, foarte departe de celebrarea naturală a existenței. Diferența este la fel de mare ca aceea dintre moarte și nemurire. Moartea este sfârșitul inevitabil al vieții, în timp ce trezirea, renașterea conștiinței duce la viața divină.

Acela care dorește să ducă o viață divină, care vrea să cunoască adevărul și pe Dumnezeu, o poate face pe două căi: morala și religia. De obicei morala este prezentată ca o etapă pregătitoare, ca o condiție prealabilă, prima treaptă a unei scări ale cărei stadii superioare sunt rezervate religiei. De obicei credem că omul lipsit de morală nu poate ajunge la spiritualitate. Nu împărtășesc deloc acest punct de vedere.

Conform propriei mele experienţe, omul moral nu are neapărat un spirit religios. Dimpotrivă, omul religios nu este niciodată imoral. Etica nu duce la spiritualitate, ea nu este nici măcar prima treaptă a acesteia. Dimpotrivă, tocmai spiritualitatea autentică este cea care îl face pe om cu adevărat just şi drept. Pentru mine, morala şi religia sunt deci două căi distincte şi chiar opuse.

Disciplinându-vă, supunându-vă normelor şi convenţiilor locului şi epocii, voi vă modelaţi comportamentul, îl adaptaţi. Atitudinile voastre sociale, "conştiinţa morală" sunt rezultatul interacţiunilor cu mediul vostru, ecoul relaţiilor pe care le întreţineţi cu alţii.

Voi nu sunteţi singuri pe pământ, voi trăiţi în grupuri, iar contactele cu alţii sunt frecvente şi inevitabile. Relaţiile vă ţin loc de identitate şi "calitatea" voastră este judecată în funcţie de ele. Atitudinea voastră trebuie să fie conformă cu aceea impusă de colectivitate. Însă ce legătură are această colectivitate cu personalitatea voastră simplă şi naturală? Niciuna. Societatea nu ar pierde nimic pierzându-vă. Minimul de importanţă pe care voi îl aveţi pentru ea depinde de funcţiile pe care le îndepliniţi. Voi nu contaţi, numai relaţiile voastre pot avea o anumită greutate. Voi nu prezentaţi nici un interes, numai personajul vostru public reţine atenţia. Faptul că obiectivul educaţiei se limitează la a face din voi nişte rotiţe familiale şi sociale care să funcţioneze corect nu are nimic surprinzător. Pentru grupul căruia îi "aparţine", omul nu este altceva decât un simplu mecanism.

Această condiţionare, această reglementare a vieţii în comun a eşafodat marele mit al onorabilităţii, al bunelor

moravuri, al virtuții; această educație a creat o mare iluzie. De aceea, este cât se poate de firesc că persoana care este însetată să-l realizeze pe Dumnezeu acționează potrivit condiționărilor la care a fost supusă, și își închipuie că trebuie să se conformeze unui anumit model de căință. Toată lumea a sfârșit prin a crede că întreaga spiritualitate este conținută în principiile morale de seriozitate, de frugalitate, de altruism, de rușine sexuală, de remușcare și așa mai departe. Negarea naturii ar fi o pepinieră a sfințeniei. De la bunul cetățean la omul caritabil și la sfântul martir, secvența pare logică. Permiteți-mi să vă spun că aceasta este o minciună, o iluzie, o capcană pentru netoți. Faptele sunt de altfel elocvente.

Învățătura morală nu face omul nici virtuos nici religios și, cu siguranță, nici uman. Aceasta vă poate face cel mult să fiți acceptabili din punct de vedere social, însă a fi admis de către un grup nu înseamnă de loc că ați dobândit o profunzime reală. Fețele amabile, vorbirea mieroasă, manierele elegante nu vă transformă. Morala autentică (și ea există) este rezultatul unei purificări personale totale, a unei eliberări de orice achiziție. La ce folosește faptul de a face să strălucească propria voastră carapace? A modifica suprafața în timp ce centrul rămâne neschimbat este mai mult decât inutil, este periculos. Veți plăti acest lucru foarte scump și societatea de asemenea.

Condiționarea, reprimarea și refularea vor satisface în aparență lumea, însă individul este strivit, negat. El este rupt în două, opus lui însuși, în permanent conflict cu propriul său adevăr și aceasta fără nici o șansă de a câștiga. Această jertfire a ființei umane în profitul a ceea ce este mai fals în societate este pur și simplu o violență.

Orice ar exprima omul prin atitudinea sa, este lipsit de importanță. Ceea ce contează sunt pârghiile, motivațiile acțiunilor sale, deoarece acestea arată starea lui de spirit. A te ataşa de rezultat fără a ajunge până la cauză este o prostie. Faptul de a afişa virtutea nu serveşte la nimic, nu încercați să faceți din aceasta o sadhana. Tăind crengile aflate în partea superioară a copacului, nu veți face decât să-i stimulați creşterea. El nu-şi trage vitalitatea din crengi, ci din rădăcina îngropată în pământ. Pentru a realiza o adevărată schimbare în viața voastră, trebuie să vă întoarceți deci la rădăcinile voastre, la ființa voastră interioară. Comportarea voastră va urma, la rândul ei, acelaşi drum: nu invers. Adică faptul de a corecta doar funcționarea voastră socială nu va fi niciodată decât reprimare. Nici o transformare nu este posibilă în acest mod.

Ce este reprimarea? Discreditarea aruncată asupra sentimentelor voastre spontane, interdicția de a le exprima liber, obligația de a arbora un chip care nu este al vostru şi de a etala trăsături de caracter pe care nu le aveți.

Unde se duc sentimentele reprimate? Au dispărut oare? În nici un caz. Ele îşi urmează drumul în voi pe planuri mai secrete, mai subterane, mai oculte. Sentimentele urmează căi aflate departe de "conştiința morală" şi continuă să prolifereze şi să se întindă. Un război fără milă se angajează între profunzimile inconştientului vostru şi spiritul vostru rațional. Această conflagrație obscură vă macină, vă epuizează energia şi are drept rezultat boala psihică.

Nebunia este prețul pe care trebuie să-l plătească o civilizație bazată pe ipocrizie, pe impostură, pe morala caricaturală. Psihoza însoțeşte ca o epidemie expansiunea

civilizației. Nu este departe clipa în care lumea va fi o imensă casă de nebuni. Cele două mari războaie ale erei moderne sunt revelatoare. Un al treilea război va însemna fără îndoială sfârșitul acestei frumoase planete. Exploziile care se produc în viața privată - violențe de tot felul, sinucideri, crime, violuri - și înfruntările sângeroase care ridică grupurile unele împotriva altora sau le destramă din interior, sunt rezultatul reprimării. Sub presiunea constrângerilor, ființa umană este din ce în ce mai incapabilă să ducă o viață cu adevărat morală, adică naturală. Într-o zi sau alta, ea nu mai rezistă tensiunii, minciunii devenite greu de asumat. Ipocrizia conștientă apare atunci drept cea mai acceptabilă soluție. Ea vă eliberează de conflictul intern. Este suficient să simulați, să jucați rolul. Societatea este satisfăcută și voi salvați un minim de sinceritate personală.

Duplicitatea, ipocrizia sunt de asemenea produsul falsei morale, al virtuții impuse din exterior. Viața comunitară așa cum a devenit ea, adică un refuz masiv al realității, duce la două lucruri: reprimarea spontaneității voastre și o simulare a trăsăturilor aprobate de ordinea în vigoare. Primul proces duce la nebunie. Al doilea, la ipocrizie. Sunt două calamități. Nici una din aceste formule detestabile nu sunt demne de voi. Există o a treia, pe care societatea evident că nu o recomandă: să vă comportați ca o brută, să fiți bestiali. Dacă această variantă nu vă tentează, vă rămâne să alegeți între nebunie și ipocrizie.

Omul decade în sălbăticie atunci când își coboară neputincios brațele și se abandonează instinctelor sale inconștiente. El încearcă cu disperare să regăsească un fel de coerență, o stare aparte, de exemplu drogându-se sau îmbătându-se. Însă încercând să distrugă luciditatea care l-a

îndepărtat de animalitate, el se sinucide, deoarece omul nu poate refuza ceea ce el este în mod profund - o ființă conștientă.

Faptul că omul devine un animal denaturat atunci când se intoxică, arată cu claritate că regnul materiei nu are nimic în comun cu conștiința. Conștiința este divină, este o facultate a sufletului, o virtualitate pe care omul nu o poate ocoli, de care îi este imposibil să fugă, pe care trebuie deci să o cultive. Eliberarea depinde de înflorirea ei totală și nimic altceva nu îl va putea îndepărta de infernul pe care îl traversează.

Voi nu sunteți condamnați să fiți un bolnav mintal, un impostor sau un animal. O altă cale vi se oferă - aceea a religiei autentice, a inteligenței luminoase, a intuiției. Aflată în partea opusă a descompunerii, a refulării sau a comediei sociale, ea vă conduce la viața reală, la cunoaștere. Ea generează un comportament uman autentic și reprimă barbaria omului orbit de ego. Ea nu reprimă și nu refulează nimic, ea sfărâmă lanțurile voastre. Obiectivul ei nu este acela de a vă croi o mască sau un comportament exterior, ci de a face să renască identitatea voastră reală. În loc să facă din voi travestiuri, ea vă revelează conștiința voastră divină. Relațiile voastre sociale nu o interesează. Aceste relații se vor transforma pe măsură ce inima voastră profundă își va regăsi locul cuvenit.

Morala este o convenție. Spiritualitatea este individuală. Morala este o atitudine, religia este o realitate interioară. Etica este o construcție periferică, spiritualitatea emană din suflet. Întrucât bunele moravuri nu sunt capabile nici măcar să facă omul "moral", cum i-ar putea da ele acces la propria

sa esenţă? Morala începe prin a încorseta fiinţa umană, limitând-o, în timp ce religia începe cu cunoaşterea de sine.

În această lume, multiplele aspecte ale răului produs de om sunt evidente. Ce face ca majoritatea acţiunilor umane să fie atât de malefice? Chiar şi omul de bună credinţă constată că gândurile şi acţiunile sale sunt desfigurate în mod regulat de pasiuni neaşteptate.

Luaţi aminte şi cercetaţi prin voi înşivă. Nu acceptaţi nici o explicaţie de-a gata. Contemplându-vă pe voi înşivă, precum şi faptul de a medita vor pune în mişcare energia care vă va ajuta să recunoaşteţi şi să depăşiţi "diavolul". Observarea constantă, neutră şi pătrunzătoare a propriei voastre fiinţe este o sadhana, o disciplină spirituală, căci ea vă permite să identificaţi şi, în acelaşi timp, să eliminaţi răul din voi. Progresiv, alungarea "eului" va lumina colţurile cele mai întunecate ale personalităţii voastre şi va lipsi astfel comportările voastre aberante de forţa lor motrice.

Reţineţi că privirea interioară, tăcută şi calmă, va aduce simultan revelaţia şi eliberarea. Cunoaşterea eliberează, ea transformă viaţa noastră în întregime. Dezgropând rădăcinile veţi vedea din ce sunt făcute, iar expunerea lor la lumina zilei va sfârşi prin a le distruge.

Pulsiunile oarbe nu rezistă la razele conştiinţei, acel "cunoaşte-te" al înţelepţilor din toate timpurile, o dovedeşte fără tăgadă. Cunoaşterea de sine este singura virtute, ignoranţa de sine singurul păcat. Conştiinţa este unica morală care poate exista, iar imoralitatea este opera inconştientului. Acesta îşi exercită puterea nocivă prin intermediul prostiei, ipocriziei, alienării mintale şi intoxicărilor şi sfârşeşte

prin a învinge ceea ce rămâne din inteligență. Inconștientul vă face temători și posesivi, agresivi și obsceni, vă face să inventați și să folosiți mijloace care facilitează alunecarea spre bestialitate.

Singura vindecare posibilă constă în restaurarea conștiinței care este apanajul ființei umane. Cultivați-vă luciditatea, privirea interioară și observarea detașată a ceea ce vă pune în mișcare mentalul. Treptat, furtunile emoționale, exigențele egoiste, ura și disperarea vă vor părăsi. Aceste rele nu pot afecta decât omul adormit, abrutizat, insensibil, omul inconștient.

Trebuie să știți că niciodată nimeni nu a făcut rău în cunoștință de cauză. Toate "păcatele" sunt variante ale unui singur flagel: atașarea de ego. Acesta fiind o falsă identitate, o iluzie, cunoașterea de sine îl va face să se spargă ca un balon de săpun.

V-am spus cum trebuie să procedați. Rămâneți liniștiți, instalați-vă în așa fel încât corpul vostru să fie cât mai ușor și să înceteze să vă distragă. Observați ceea ce traversează mintea ca și cum ați privi niște valuri care se rostogolesc pe plajă. Krishnamurti numea această conștiință neutră sau impasibilă (în engl. *choiceless awareness*): fiți complet detașați de ceea ce veți descoperi în voi.

Ce înseamnă de fapt a fi "detașat"? Detașarea înseamnă neutralitate, absența identificării, a judecății, a alegerii, a comparației, a intervenției. Nimic nu este decretat bun sau rău, nimic nu este considerat virtuos sau vicios, lăudabil sau condamnabil. Observați, nimic mai mult. Mulțumiți-vă să priviți, să vedeți, ca și cum ați fi spectatorul unei piese

de teatru. Imediat ce luați parte, imediat ce judecați, nu mai observați - gândiți.

Înțelegeți bine distincția dintre gândire și observație. Gândirea este o mișcare a intelectului spre ceea ce este cunoscut, deja conștient. Observația este intelectul care se îndreaptă spre inconștient și pătrunde în el. Gândirea este dualistă, ea funcționează prin perechi de contrarii, ea nu poate, de exemplu, să conceapă binele decât în funcție de rău. Ea divizează, separă, apreciază și introduce o represiune subtilă care închide porțile inconștientului și ne interzice accesul la misterele sale. Necunoscutul își dezvăluie propriile secrete nu gândirii, ci observației. De fapt, când nici o interdicție nu le este impusă, pulsiunile și trăirile uitate se ridică spontan în goliciunea lor lipsită de falduri. Acesta este un moment de intensă teroare. Înfruntându-și chipul ascuns, umbra sa, realitatea aflată dincolo de masca sa zilnică, omul este cuprins de panică. I-ar plăcea să închidă ochii și să îngroape imediat lumea care colcăie în profunzimile sale.

Este nevoie de un curaj ieșit din comun pentru a trece de această probă majoră. Este un calvar, este marea suferință a morții. Cel care rămâne calm și hotărât în acest cuptor încins devine un maestru al cunoașterii și vede în sfârșit minunile înflorind înaintea sa. El își cufundă privirea în sursa abisală a pasiunilor, el ajunge în inima inconștientului. Acest fapt îi conferă o libertate supranaturală.

Calea începe cu meditația, continuă cu observația, ajunge la cunoaștere și se încheie cu eliberarea. Vreau să vă ajut să parcurgeți acest drum, care este acela al disciplinei yoga, al religiei autentice. Vreau ca voi să cunoașteți

această alchimie, această schimbare a comportamentului vostru prin transfigurare interioară. Veți înțelege atunci că etica este o consecință, că ea nu va fi niciodată un început. Lăsați deci preocupările voastre morale, alungați-vă scrupulele, consacrați-vă mai bine sadhanei spirituale, meditației. Virtuțile vor înflori în urma voastră ca urmele lăsate de trecerea unui car. Străduiți-vă să vedeți realitatea. Focul cunoașterii va consuma iluziile voastre, slăbiciunile voastre și viciile voastre.

Cucerirea inconștientului de către conștiință este singura revoluție reală, singurul progres demn de acest nume pe care îl poate spera omenirea.

Nimic altceva nu va putea crea un om nou, o ființă mai conștientă de propria sa natură divină și, din această cauză, morală în mod spontan. Calitatea sa profundă nu va fi ceva care se poate deduce din acțiunile sale, din comportamentul său. Plenitudinea sa interioară va străluci ca o stea, toate acțiunile sale vor fi pline de bucuria care îl animă, de unitatea care îi este proprie. Un astfel de om este cu adevărat o ființă integrată, liberă de rupturi interioare și de duplicitate.

Muzica siderală care se ridică în cel care a transcens dualitatea și conflictele nu aparține nici timpului, nici spațiului. Aceasta este o simfonie eternă care cântă în noi în momentul în care se instalează pacea profundă, puritatea, inocența, libertatea. În ritmul acestei melodii binecuvântate, noi intrăm în rezonanță cu infinitul, intrăm în rezonanță cu ceea ce numim "Dumnezeu".

FIȚI VIGILENȚI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

1. *Consideraţi oare că a fi moral este un lucru rău?*

Nicidecum. Evident că nu este rău să *fii* moral. A te *imagina* moral este periculos, deoarece acest fapt reprezintă un obstacol în calea virtuţilor autentice.

"Bunele moravuri", atunci când acestea sunt convenţionale, nu alt scop decât să prezerve ego-ul prin intermediul ipocriziei. Şi acest fapt este extrem de negativ. Vă întreţineţi egoismul simulând faptul contrar. Priviţi aşa-zişii credincioşi, oameni de bine, asceţi sau sfinţi. Nu vedeţi comedia pe care o joacă? Aparenţele sunt înşelătoare şi ceea ce apare la lumina zilei acoperă un adevăr intim situat exact la polul opus. Florile artificiale ascund spini foarte reali. Ciocnirea permanentă între atitudinea socială şi adevărul interior divizează omul, îi dezintegrează personalitatea şi adânceşte şi mai mult prăpastia care devine de netrecut. Armonia este imposibilă şi, în consecinţă, şi bucuria, care după părerea mea exprimă viaţa cu adevărat morală.

Buna dispoziţie este fructul căii drepte, a înţelepciunii, a bunătăţii *reale*. Parfumul pe care îl emană fiinţa împlinită este adevărata aromă a vieţii. Găsiţi armonia, nu mai întreţineţi conflicte în voi. Vă rog, nu ascultaţi ceea ce spun, *trăiţi* ceea ce vă învăţ. Veţi fi surprinşi să descoperiţi că

voi înşivă sunteţi cei care v-aţi tulburat existenţa, că singuri v-aţi exclus pe voi înşivă de la o sărbătoare splendidă şi neîntreruptă.

Meditaţi. Modul de viaţă se va instala de la sine, asemenea mugurilor care plesnesc la venirea primăverii. A încerca să vă conformaţi preceptelor morale nu foloseşte la nimic, nu veţi culege nici pacea, nici armonia, nici frumuseţea. Şi dacă spiritul vostru nu este liniştit, nu veţi putea decât să tulburaţi anturajul, să agravaţi tensiunea care există în jurul vostru. Inima care debordează de sunete melodioase trezeşte ecoul pretutindeni, sufletul frumos atenuează urâţenia din jurul lui. Nu aceasta este moralitatea?

2. *După cum spuneţi, morala este o convenţie socială: nu are deci nici o utilitate pentru individ?*

Pentru societate, moralitatea publică este pur practică, este un instrument. Pentru individ, şi atunci când ea emană din inima sa profundă, etica nu este un mijloc, ea este o bucurie. Ordinea exterioară se mulţumeşte cu un simulacru de virtute; pentru individ aceasta nu înseamnă mare lucru. Este atât de clar încât oricine poate să-şi dea seama. Anturajul nu se interesează decât de personajul vostru exterior. Realitatea voastră este ignorată. Pentru voi, dimpotrivă, ceea ce afişaţi nu este decât un costum, ştiţi bine că "voi" existaţi sub aceste straturi iar conduita voastră nu poate avea alt sens decât la acest nivel.

Grupurile menţinute prin convenţii morale elaborează o civilizaţie. Cele care hrănesc o plenitudine vie fondează o cultură. Reţineţi această distincţie. Civilizaţia este eventual utilă. Cultura aduce fericire şi armonie.

Omul este de foarte mult timp lipsit de cultură, dar este "civilizat". Comportamentul său este mai mult sau mai puțin suportabil. Este o problemă de coexistență fizică, de circulație a corpurilor. Cultura reflectă sufletul, puritatea interioară a oamenilor.

3. *Oare religia nu este și ea un fenomen social? Este ea total individuală?*

Religia este absolut personală. Societatea nu are suflet ca individul, nu are centru conștient. Ea este produsul tuturor relațiilor noastre. Religia autentică nu are nimic de-a face cu contactele pe care voi le întrețineți cu alții, ea este esența voastră. Ea exprimă descoperirea adevăratei voastre naturi.

Dharma, religia, este cunoașterea de sine. Cum aceasta nu este în nici un caz o afacere publică, sadhana voastră, punerea în practică a religiei este în afara oricărui fenomen de grup. Celălalt aspect este că experiența voastră spirituală împrăștie din lumina ei și asupra anturajului vostru. Cel trezit propagă lumina care este în el și, în acest sens, el îi influențează pe ceilalți. Sufletul este strict individual, însă comportamentul este social.

Sadhana nu poate fi colectivă, voi nu veți percepe identitatea voastră reală decât în solitudinea cea mai totală. Aceasta este, așa cum spunea Plotin, zborul a ceea ce este singur către ceea ce este singur. Este exact; în această călătorie nu puteți avea tovarăși. Însă bucuria zborului este atât de mare încât stimulează și alte persoane. Ceea ce veți descoperi în tărâmul interior se răspândește ca parfumul unei flori, purtat de vânt.

4. *Ce este Dumnezeu?*

Dumnezeu nu este o persoană, ci o trăire. Viziunea universului pe care v-o aduce dizolvarea ego-ului, este ceea ce numesc eu divinitate. Nimic nu va putea revela divinul în mod particular, deoarece "Dumnezeu" este experienţa iubirii perfecte şi universale. Aceasta nu are centru, este existenţa nelimitată. Centrul este deci pretutindeni. A vorbi de experienţa lui Dumnezeu este o eroare, însă voi puteţi spune că a ajunge la iubirea perfectă este "Dumnezeu".

Iubirea este contopirea a două persoane. Când miracolul are loc între individ şi tot, numesc aceasta Dumnezeu. Plenitudinea, extazul mistic, înflorirea iubirii este Dumnezeu. Christos spunea: "Dumnezeu este iubire".

După dispariţia "eului", ceea ce rămâne este iubire. Când zidurile cad în jurul a ceea ce voi luaţi drept "eu", ceea ce apare este iubirea şi iubirea este "Dumnezeu". Iată de ce este imposibil să îl cunoaştem. Însă voi puteţi să deveniţi El.

5. *Aţi spus că viaţa, aşa cum o înţelegem noi, nu este viaţă ci o agonie lentă. Ce înseamnă aceasta?*

Este oare cu putinţă ca viaţa să moară? Cum ar putea oare "viaţa" să îşi găsească sfârşitul în mormânt? Este absurd. Moartea nu rupe firul existenţei noastre, ea este punctul final al formării unui corp. Voi nu vă daţi sfârşitul odată cu ultima suflare. Moartea începe să lucreze încă de la venirea voastră pe lume. Corpul este distrus în fiecare clipă. Când acest proces s-a terminat, voi vorbiţi despre moarte, însă acesta nu este decât ultimul stadiu al procesu-

lui care a început încă de la concepția voastră. Din această cauză nimic nu este sigur, în afară de scadența organică. Ea este inevitabilă pentru că face parte dintr-o evoluție în timp și spațiu. A te naște este sinonim cu a muri, cele două verbe nu servesc decât pentru a distinge începutul și sfârșitul aceluiași proces. Altfel spus, ceea ce voi numiți "a trăi" nu este decât o moarte lentă.

Datorită faptului că se obișnuiește cu degradarea organismului cu care se identifică și, pe de altă parte, pentru că ignoră totul referitor la existență, omul crede că trăiește; de fapt, el se amăgește. Toate activitățile sale, toate proiectele sale se rezumă la un fel de autoapărare, de exorcism, de negare a inevitabilului. El aderă la o instituție religioasă din același motiv. Puțini oameni refuză "consolarea" Bisericii atunci când moartea își începe numărătoarea inversă. Ce altceva înseamnă acest lucru dacă nu teama de distrugerea personală? Asigurarea ultimă... Spiritualitatea adevărată nu reflectă teama de moarte, ea mărturisește experiența vieții.

Încercați să înțelegeți că toată știința voastră ține exclusiv de ceea ce este mort. Această cunoaștere revelează nemurirea. Corpul este tranzitoriu, el se dezintegrează în fiecare clipă. Observați-l. Fiind pe deplin conștienți de precaritatea acestui vehicul, veți percepe și ceea ce nu este el. A cunoaște ceea ce nu este corpul, a regăsi sufletul restaurează viața reală, deoarece sufletul nu a fost niciodată născut și nu va muri niciodată. Adevărul exista mai înainte de nașterea corpului vostru, el va exista și după dezintegrarea lui. Aceasta este viața. Ea nu este un interval de timp care se scurge între leagăn și cimitir. Dimpotrivă, nașterile și morțile sunt incidente pe parcursul ei.

În timpul meditației, atunci când mintea este calmă și goală de gânduri, se poate percepe "ceva" care este foarte diferit de corp. Acest "ceva" nu este accesibil atunci când mentalul vostru este instabil, așa cum fundul lacului nu este vizibil când suprafața sa este tulburată de valuri. Gândurile care, ca niște valuri, bântuie spiritul vă ascund realitatea și vă fac să considerați suprafața drept tot ceea ce există. Fenomenele vă par reale și credeți că sunteți corpul vostru. Această identificare cu organismul vă orbește într-atât încât considerați drept "viață" ceea ce nu este decât o progresie a morții. Nu v-ați înșela mai mult dacă ați crede că procesul de construcție al casei voastre este nașterea voastră, iar demolarea ei propriul sfârșit.

Ignoranța este risipită prin liniștirea mentalului, iluzia creată de mentalul înfierbântat se evaporă sub efectul calmului. Marea liniștită și imobilă scoate la iveală ceea ce ascundeau valurile. Pentru prima dată, stăpânul corpului se arată. Brusc, percepeți faptul că moartea nu este decât abandonarea unui veșmânt uzat, iar nașterea îmbrăcarea unui veșmânt nou. Numai cei care au perceput acest lucru sunt cu adevărat vii. Toți cei care își imaginează că "sunt" organismul lor fizic nu sunt decât niște umbre în noapte. Ei visează, cufundați într-un somn greu ca o comă. Ei sunt în continuare morți, viața lor nici măcar nu a început.

Până când nu se va trezi, omul nu va ști niciodată că propriul său corp nu este el, și va continua să ignore identitatea sa reală, esența sa, viața sa. Planeta este populată de somnambuli și cea mai mare parte a oamenilor își dau ultima suflare înainte de a se naște cu adevărat, epuizați de o zadarnică luptă împotriva morții, orbi față de lumina de neînvins care este adevăratul lor Eu.

6. Înțeleg din cuvintele dumneavoastră că eu sunt mort. Ce trebuie să fac pentru a fi viu?

A admite faptul că sunteți morți, adăugând credința în cuvintele mele, este complet inutil. Uitați tot ceea ce ați învățat de la mine sau de la alții și deschideți ochii. Priviți voi înșivă direct. Această viziune va fi suficientă pentru a vă conduce la viață și nu vă va mai trece prin minte să întrebați: "Cum să fim vii?".

Cel care înțelege că este mort, că nu a existat niciodată și că personalitatea sa este o iluzie, va putea să vadă ceea ce este viu. Pentru aceasta, însă, el trebuie să își liniștească spiritul. Viziunea, darshan, nu este posibilă decât dacă mentalul este calm, vid, liber de dorințe. Până în prezent voi nu sunteți decât un carusel de gânduri, voi nu distingeți nimic, voi nu aveți o viziune. Aprobarea cuvintelor mele reprezintă la rândul ei o reflecție. Nici un gând, nici acesta, nici altul, nu vă va fi de vreun ajutor.

Activitatea intelectuală este neputincioasă să descopere adevărul, deoarece tot ceea ce puteți voi să concepeți este împrumutat. Gândurile voastre vin, fără excepție, de la alții și vă țin la distanță de realitate. Nu ați observat niciodată că nici un gând nu vă aparține? Ați adunat o grămadă de vechituri; încetați să vă mai atașați de ele, pentru că nu au nici o valoare, nu au nici măcar consistența unui castel din cărți de joc!

Eu nu vreau să hrănesc intelectul vostru, refuz să vă îndop cu informații. Nu caut să vă fac să reflectați, ci să vă trezesc, să vă iau vălul de pe ochi. Nu mai gândiți, priviți!

Atunci veți descoperi realitatea, adevărata bogăție care vă aparține dintotdeauna.

Nu veți cunoaşte niciodată în ce fel dezvăluie misterul viziunea directă fără gânduri - doar dacă faceți voi înşivă experiența.

Rețineți că nimic prețios nu vă este dat, niciodată. Ceea ce vi se poate da nu are nici o valoare. Obiectele materiale trec din mână în mână, însă nu şi experiența vie. Nici Mahavira, nici Buddha, nici Krishna, nici Christos nu vă pot face să trăiți ceea ce au trăit ei. Dacă vă ataşați de ideile voastre şi le luați drept realitate, nu veți ajunge niciodată la real. Omul este eliberat atunci când ia cunoştință de realitate, şi nicidecum când se raportează la altcineva.

A învăța Bhagavad-Gîtâ, Coranul sau Biblia pe de rost nu vă va îmbogăți cu nimic. Dimpotrivă, acest lucru va diminua propria voastră facultate de a şti cine sunteți; nu veți putea niciodată să vedeți adevărul în față. Sfintele Scripturi se vor interpune întotdeauna ca un nor de praf, ca o ceață. Trebuie alungat tot ceea ce se ridică între voi şi real. Pentru a-l percepe, gândirea este necorespunzătoare, inoportună. Aruncați tot ceea ce vă închide. Atunci vă veți deschide şi adevărul vă va putea pătrunde, vă va puțea transforma. Vă rog calmați-vă şi observați. Deschideți uşa şi priviți. Este tot ceea ce am să vă spun.

7. *Prin urmare studierea sfintelor scripturi, shastrele, este un lucru inutil?*

În ce scop studiați shastrele sau alte sfinte scripturi? Dacă o faceți pentru a cunoaşte adevărul, vă pierdeți timpul. Vă

veți dezvolta doar memoria, nimic mai mult. A învăța lucrurile este foarte diferit de a le cunoaşte. Acumulând referințe despre Dumnezeu, despre adevăr, despre suflet şi devenind capabili să dați răspunsuri gata făcute, veți ajunge să semănați din ce în ce mai mult cu un robot. Adevărul nu se găseşte în nici o carte. El este în voi, el este în voi.

Învățăturile cele mai frumoase rămân literă moartă pentru cel care nu a găsit lumina în el însuşi. Cunoaşterea livrescă este chiar toxică pentru un ignorant. Shastrele nu vor avea sens şi nu vor fi fecunde decât dacă luați contact mai întâi cu realitatea din voi înşivă.

Îmi este foarte limpede ceea ce faceți. Voi studiați şi vă delectați cu ceea ce scoateți din cărți, fără să faceți nici cel mai mic efort în direcția cea bună. Cât de goală şi de artificială poate fi satisfacția voastră! Se pare că dorința voastră nu este aceea de a cunoaşte cu adevărat, ci de a trece drept înțelepți. Cel care aspiră sincer la divin nu se mulțumeşte niciodată cu cuvinte. Poate fi setea voastră potolită de cuvântul "apă"? Şi dacă a pronunța cuvântul "apă" vă este suficient, nu înseamnă oare că nu vă era deloc sete?

Şi eu, la rândul meu, rostesc cuvinte. De altfel aceasta este modalitatea prin care shastrele au fost alcătuite. Însă eforturile mele vor rămâne sterile dacă voi vă ataşați de vorbele mele. Vă puteți umple mintea până la refuz cu fraze pronunțate de mine; nu vă veți clinti nici măcar cu un milimetru. Ele vor întări închisoarea mentală în care veți continua să vă învârtiți. Omul este închis într-o celulă pe care a construit-o cu propriile sale mâini şi pe care continuă să o susțină zi de zi. Dacă doriți într-adevăr să cunoaşteți

adevărul, dărâmați zidurile de cuvinte care delimitează lumea voastră îngustă și ardeți soclul pe care ați înălțat informația. Cunoașterea va renaște din cenușă și o veți contempla cu o conștiință liberă. Ea este aici, faceți-i loc. Debarasați-vă de cuvinte și ea va intra.

8. *Oare ființa umană se poate cuceri pe sine însăși reprimându-se, luptând împotriva sa?*

Ce înseamnă "a reprima" și "a lupta împotriva ei însăși"? Nu înseamnă oare a se diviza în interior? În această luptă contra lui însuși omul se atacă și se apără simultan. El este simultan aliat și inamic și furnizează energie ambelor părți. Victoria este imposibilă, nu va rezulta decât epuizare și slăbiciune. Faceți ca mâinile voastre să se bată una împotriva celeilalte, și veți vedea ce vreau să spun. Este o prostie.

Nu luptați împotriva voastră, descoperiți cine sunteți. Contradicțiile care vă torturează, luptele interioare care vă slăbesc provin din ignoranță și vor dispare odată cu ridicarea conștiinței de sine, ca o ceață matinală dispersată de razele soarelui ce se ridică. Victoria asupra propriei ființe nu este câștigarea unei lupte, ci fructul cunoașterii. Împotriva cui veți lupta? Nu este nimeni care să trebuiască să fie învins. Nu este nimeni "altul" în voi, ci numai orbire, întuneric.

Cum se poate pune capăt întunericului? Înscăunând conștiința, scoțând lumina de sub obroc. Ignoranța nu este nimic în sine, ea este absența conștiinței, a cunoașterii. Plecând la război împotriva ei, vă rătăciți de la început, vă străduiți să luptați cu morile de vânt.

Această idee marțială de ostilitate față de sine nu reprezintă altceva decât ecoul a ceea ce se întâmplă în lumea exterioară. Ea reflectă violența voastră periferică, ea transpune agresivitatea voastră intimă. Ce lucru nebunesc! În lumea care vă înconjoară nimic nu a fost cucerit, niciodată, prin intermediul forței violente. A învinge nu este același lucru cu a cuceri.

Dar în universul interior chiar și violența este neputincioasă în distrugerea dușmanului. Căci nu există dușman.

Cucerirea de sine nu este rezultatul conflictului, ea este rodul cunoașterii. În consecință, vă spun: nu luptați, căutați să aflați. Dați uitării războiul, alegeți cunoașterea.

Singurul vostru principiu să fie: "Cunoaște-te pe tine însuți, vezi cine ești." Nimic să nu mai fie ascuns în voi, nici cel mai mic colțișor să nu rămână obscur. Explorați adânc în interiorul vostru. Această descoperire va fi o adevărată "cucerire" de sine.

Când anumite părți din casă sunt închise mai mult timp și rămân nelocuite, acestea sunt colonizate de o faună și o floră distrugătoare. Voi sunteți o asemenea locuință, iar camerele cărora le-ați uitat până și existența sunt numeroase. Aici se găsesc "dușmanii" voștri.

9. *Spuneți că tendința de a ne reprima pasiunile este periculoasă. Să înțelegem că trebuie să ne complacem în ele?*

Eu nu propovăduiesc nimic, nici reprimarea, nici acceptarea. Vă cer să *înțelegeți* ce reprezintă aceste atitudini. Ele

sunt, atât una cât şi cealaltă, efectul ignoranţei şi sunt la fel de nocive. Represiunea este o ripostă faţă de concesie şi invers. Este acelaşi lucru răsturnat.

Mi s-a povestit despre un călugăr care-şi întorcea privirea de la bani. Era el foarte diferit de omul care, aflat într-o situaţie similară, are privirea cuprinsă de poftă? Nu încercaţi să fugiţi de lăcomie, ea se va ţine scai de voi, dar sub o altă formă. Sub o nouă înfăţişare, ea va fi la fel de puternică şi mult mai în siguranţă, deoarece nu o veţi mai identifica. Pe acest plan nu aţi câştigat nimic. Dimpotrivă, situaţia se va grava datorită faptului că de acum înainte veţi fi atinşi de încă o iluzie: aceea de a fi o fiinţă umană eliberată de lăcomie. Încercând să înlăturaţi un rău, aţi cultivat altele două.

Vreau ca voi să cunoaşteţi furia, lubricitatea... dar nu pentru a le combate sau a vă deda lor. Eu vă cer să fiţi vigilenţi, să observaţi aceste emoţii cu o atenţie totală pentru a vă familiariza cu demersurile lor, cu subtilităţile lor, cu măştile lor, cu forţa lor.

Aţi remarcat faptul că furia se stinge atunci când o descoperim? Voi aveţi obiceiul să o refulaţi, mai degrabă decât să o lăsaţi să explodeze. În oricare din cele două cazuri, voi nu o priviţi, iar lucrurile se petrec fără ştirea voastră. În această ignoranţă se găseşte toată nefericirea voastră, iar violenţa, la fel ca şi indolenţa, vă orbeşte din ce în ce mai mult.

Vă propun o a treia soluţie, singura care reprezintă o soluţie reală. Ea constă în scoaterea din bârlog şi observarea tuturor tendinţelor voastre, fără să interveniţi nici într-

un sens, nici în celălalt. Nu le justificați, nu le condamnați, nu le ridicați în slăvi. Sub lumina constantă a luciditătii voastre, ele vor păli, apoi se vor şterge. Ele nu suportă privirea directă. Ele nu trăiesc şi nu supravieţuiesc decât sub acoperişul iluziilor. Ele se hrănesc din neatenţia voastră, din inconştienţa voastră. Sub luminile conştiinţei ele se ofilesc şi dispar.

Părerea celorlalţi să fie ultima voastră grijă. Singurul lucru care contează este felul în care vă percepeţi pe voi înşivă. Voi vă faceţi o părere despre voi înşivă pe baza judecăţilor emise de cei care vă înconjoară, şi uitaţi faptul că puteţi avea o viziune directă a ceea ce sunteţi. Este singurul mod de a privi: direct. Voi vă creaţi un personaj, circulaţi mascaţi pentru a-i înşela pe ceilalţi, iar apoi vă înclinaţi în faţa a ceea ce cred ei despre voi!

Această comedie care se repetă în viaţă reprezintă unul din obstacolele majore pe calea cunoaşterii de sine. Trebuie să terminaţi cu impostura încă de la începutul călătoriei voastre interioare şi să vă vedeţi aşa cum sunteţi, într-o goliciune totală. În caz contrar, nu speraţi să puteţi avansa spre realizarea adevăratei voastre naturi.

Nu vă puteţi apropia de adevăr atâta timp cât vă veţi păstra ideile greşite despre voi înşivă, atâta timp vă încăpăţânaţi să credeţi că personajul vostru social este "eul" vostru definitiv. Ego-ul vostru, identitatea imaginară pe care aţi îmbrăcat-o trebuie să fie aneantizată înainte de a putea deschide poarta divinului, a atotputernicului, a adevărului. Altfel spus, poarta Eului vostru real. Uriaşa înşelătorie la care luaţi parte vă interzice să *trăiţi*. Treziţi-vă, ridicaţi-vă, încetaţi să mai dormiţi.

Ştiţi foarte bine că jucaţi un rol. De ce nu recunoaşteţi că tot ceea ce se petrece în adâncul inimii voastre nu seamănă de loc cu piesa care se produce pe scena familială şi socială? Aceste minciuni nu vă tulbură niciodată? Dacă vi se întâmplă să fiţi copleşiţi, puteţi părăsi teatrul, puteţi regăsi pământul sub picioare şi cerul albastru deasupra capului. Puteţi deveni ceea ce nu aţi încetat niciodată să fiţi.

Puneţi-vă întrebarea următoare: "Sunt oare cu adevărat ceea ce cred că sunt?" Lăsaţi această întrebare să îşi extindă ecoul foarte departe în voi, să progreseze din strat în strat până în străfundurile inimii voastre şi să lumineze colţurile cele mai secrete, pentru ca nici o iluzie să nu mai poată exista.

Această introspecţie lipsită de indulgenţă şi de duritate vă va aduce o senzaţie de prospeţime, o viziune atât de nouă încât veţi avea impresia de a fi ieşit din letargie. Veţi vedea cu claritate că toate castelele voastre erau făcute din nisip şi toate bărcile voastre din hârtie. Toate elementele vieţii voastre vi se vor părea ireale, le veţi contempla cu mirare, ca şi cum aţi privi un film. De fapt, aceea nu era viaţa voastră, ci o melodramă în care voi aţi accept până în acea clipă să jucaţi un rol predeterminat de educaţie, de condiţionări, de tradiţiile proprii grupului în care v-aţi născut.

Omul nu este încă uman. El este o sperietoare, un amalgam fără rădăcini şi fără sevă, ceva care doarme în picioare. Vă văd ca pierduţi într-o poveste, orbi, surzi, intoxicaţi. Însă voi *puteţi* ieşi din acest vis. Aceasta este marea diferenţă dintre somn şi moarte. Oricât de mare ar fi ignoranţa voastră, vă puteţi trezi. Iluziile voastre îşi vor lua

zborul atunci când vă veți vedea în sfârșit în față: veți cunoaște frica ființei care s-a crezut întotdeauna frumoasă și care se descoperă urâtă într-o oglindă. Veți fi supuși confruntării cu Eul într-o oglindă care nu este materială: oglinda conștiinței.

Spuneți că adevărul vă atrage? Vreți să știți într-adevăr cine sunteți? Nu vă este frică să înfruntați realitatea? De fapt, vă este frică. Din acest motiv ființa umană inventează orice: pentru a ocoli adevărul. Dar vai! Acest fapt nu îi este niciodată de vreun folos. Omul își risipește viața și nimic nu îl poate mulțumi; dacă nu se centrează în el însuși, el nu se poate simți acasă niciunde.

Vă întrebați de ce insist atât de mult să renunțați la falsa strălucire și să priviți urâțenia voastră, goliciunea voastră. De ce să nu ascundem cu pudoare acest spectacol înspăimântător? Nu este mai bine să ascundem urâțenia cu podoabe, să drapăm îngrozitoarea goliciune cu mătăsuri strălucitoare? Este exact ceea ce faceți. La ce folosește lucrul acesta ? Oare rana ascunsă încetează să sângereze? Se infectează. Iar putrefacția se întinde progresiv asupra întregii voastre personalități. Sunt necesare din ce în ce mai multe parfumuri pentru a acoperi mirosurile. Mai devreme sau mai târziu nimic nu mai ajută, nici parfumurile, nici bijuteriile nu mai pot ascunde cadavrul.

Eu nu propun nici un deodorant. Vreau ca duhoarea să înceteze. Eu nu vând nici bijuterii, nici mătăsuri: vă cer să lăsați să se deschidă frumusețea voastră, splendoarea voastră, muzica voastră interioară. Aceasta este singura soluție. Tot restul este zadarnic și inutil. Credeți că puteți obține vreodată ulei presând pietre?

Vă rog deci să dezgropați și să examinați tot ceea ce este ascuns în voi. Nu încercați să fugiți. Unde veți merge? *Voi* veți fi întotdeauna prezenți. Este posibil să vă transformați, însă nu și să vă separați de voi înșivă.

Observarea de sine este prima fază a acestui proces. Veți asista la un fenomen miraculos. Când veți cunoaște urâțenia, teroarea, ura, vă veți elibera de ele. Dacă nu veți mai fugi, ele nu se vor mai mișca, la fel cum umbra voastră încetează să vă mai urmărească atunci când vă opriți.

Brusc, veți înțelege că demonii înspăimântători erau o iluzie, că fantomele vă amenințau numai în măsura în care încercați să fugiți de ele. Pentru a atenua frica voastră, ați adoptat atitudini înșelătoare, ați simulat demnitatea și onorabilitatea. Toate acestea vor putea fi abandonate deoarece nu va mai exista nimic de ascuns. După ce ați alungat umbrele, veți ajunge la o viziune de o frumusețe inexprimabilă.

Acest lucru mi s-a întâmplat. Am înfruntat monștrii din mine, le-am perceput inconsistența și acest fapt mi-a dat curajul de a privi dincolo de mine. Ceea ce am văzut mi-a schimbat existența. Adevărul transfigurează absolut tot. Nu vă temeți de nimic, vă implor, părăsiți-vă coliba făcută din paie, ieșiți din visele voastre și mergeți spre real; acesta vă va oferi cea mai bună protecție.

M-ați întrebat în ce constă cunoașterea directă de sine. Aceasta constă în a nu accepta părerea altuia despre voi, a vă încrede în propria voastră inteligență pentru a cerceta ce ascund gândurile voastre, pasiunile voastre, acțiunile voastre, dorințele voastre, speranțele voastre. Priviți-le ca și când

ați observa un străin. Acest fapt vă va face foarte bine la început, deoarece această privire pătrunzătoare și neutră va demola foarte repede imaginea pe care v-ați făcut-o despre voi înșivă. A răsturna acest idol este un fapt indispensabil, deoarece el vă împiedică să ajungeți la real.

Înainte de a deveni buni și sinceri, trebuie aneantizate iluziile de bunătate și sinceritate pe care le-ați construit pentru a vă ascunde răutatea și viclenia, pentru a nu vă pierde întreaga încredere și întreaga valoare în proprii voștri ochi. Simțind animalul din el, omul este torturat, umilit.

Ce soluții i se oferă? Animalitatea poate fi depășită sau ignorată. Transcendența cere o sadhana, o disciplină. A arunca problema în uitare este mult mai ușor. Este suficientă puțină imaginație. Vă construiți o paiață pe care o botezați "eu" și refulați animalul din inconștientul vostru. Evident că el nu moare. Ascuns în voi, el rămâne stăpân, dincolo de fațadă. Nu constatați în mod regulat că aceasta crapă și vă trădează? Trebuie să o reparați în fiecare zi, cu un mare adaos de bunăvoință.

Iluzia este trădată zilnic de realitate. Voi căutați să dovediți în permanență altora și vouă înșivă că sunteți un om de bine, arătându-vă amabil în mod ostentativ, săritor, devotat, cinstit... Ce sperați să obțineți? Imaginea voastră va rămâne ceea ce este: ceva fals și palid. Viața nu va circula niciodată în venele ei.

Renunțați la această deghizare, ea vă strică viața. Eliberați-vă de ego și restabiliți contactul cu animalul pe care l-ați rănit, pe care l-ați ținut închis, pe care l-ați făcut feroce. Calea de aici începe.

Voi nu sunteți deloc diferiți de niște roboți. Nici ei nu sunt oameni decât în aparență. Nici ei nu au din omenesc decât aparența. Totul este fals: viața voastră, actele voastre, râsurile voastre, lacrimile voastre. Acestea vă epuizează și vă degradează. Totuși, voi preferați mai degrabă această mascaradă decât misterul interior care vă îngheață de frică. Vă amețiți la gândul că în voi nu există nimic din ceea ce vă imaginați să fie, nimic din "monstrul" pe care cu atâta plăcere îl arătați cu degetul în altul.

Prima condiție, dacă doriți să începeți această sadhana, este aceea de a fi neclintiți. Veți avea nevoie de un curaj nemărginit pentru a putea suporta spectacolul care vă așteaptă. Nimic nu va substitui calitățile pe care le-ați uzurpat. Dimpotrivă, vă veți descoperi tendințe mai sordide, mai atroce decât orice v-ați fi putut închipui.

Dacă nu se lasă pradă descurajării, pelerinul va suferi un îndelung calvar. Această coborâre în infern va lua sfârșit într-o bună zi, soarele căutat de atât amar de ani va străluci în cele din urmă.

Asemenea cenușii care treptat înăbușă focul, întunericul a sufocat lumina. Omul care se teme de întuneric nu va zări nicicând lumina. Drumul spre lumină trece prin beznă. Tocmai această îndrăzneală vă va lumina, vă va trezi la capătul nenumăratelor vieți pe care le-ați risipit hipnotizându-vă.

Eu simt, însă, că voi nu vreți cu adevărat să aflați cine sunteți, că vă înspăimântă ideea de a vă deschide cavernele din interior. Vă place să ascultați vorbe frumoase precum Sat-chit-ananda (existență-conștiință-beatitudine), "puritate"

sau "eternitate", pentru că ele vă mângâie şi vă ajută să uitaţi că voi sunteţi opusul lor absolut.

Voi doriţi numai să vă îngrăşaţi ego-ul. Ştiţi oare de ce păcătoşii îi preţuiesc atât de mult pe călugări, pe sfinţi? Pentru că se delectează cu vorbele care fac caz de puritatea sufletului şi de natura divină a omului. Ei încearcă uşoare regrete atunci când aud predicile, se curăţă de sentimentele lor nedemne, pentru ca mai apoi să-şi umfle pieptul cu satisfacţie. La urma urmei, imperfecţiunile lor sunt greşeli neînsemnate, nimic nu tulbură virginitatea sufletului lor. A avea credinţa că esenţa voastră este imaculată nu pune capăt obiceiurilor voastre. Iată-vă căzuţi în cea mai periculoasă dintre capcane, iată-vă victima celei mai mari iluzii, ultima şmecherie a mentalului vostru. Vă gândiţi oare să descoperiţi lumina negând întunericul?

Învăţătura care susţine că răul nu există şi că sufletul nu este implicat în relele purtări ale oamenilor, este foarte periculoasă. Este un truc care vă permite să vă urmăriţi micile afaceri în deplină seninătate. Acest lucru nu vă eliberează de bestia din voi, ci vă face să o daţi uitării, ceea ce este cea mai gravă dintre toate situaţiile. Conştiinţa vă îndeamnă să vă depăşiţi înjosirea, iar conştiinţa totală vă transformă instantaneu.

De aceea căutaţi să evitaţi orice discuţie cu privire la puritatea sufletului, la iluminare şi aşa mai departe. Sufletul nu este un act de credinţă. Sufletul este un lucru pe care îl experimentaţi direct atunci când părăsiţi periferia personajului vostru, atunci când traversaţi labirintul înspăimântător al tenebrelor voastre interioare şi ajungeţi în cele din urmă

la templul secret al ființei voastre, în centrul luminos care este cu adevărat "voi".

Ideile referitoare la acest subiect riscă să vă facă mult rău. Dacă sunteți convinși că nu există nici o prăpastie în voi, nu veți face nimic pentru a ieși din ea. Dacă sufletul este lipsit de virtuți și de păcate, este absurd să fim neliniștiți, nu-i așa? Întrebările și răspunsurile delirante ale filozofilor și preoților au îndreptat generații de oameni spre o viață iluzorie. Priviți la ființele care se cred deja Dumnezeu: nu există altele mai rătăcite ca ele!

Nu uitați că lauda de sine are drept unic scop acela de a șterge existența răului. Iluzia purității inviolabile a sufletului este o iluzie de care foarte puțini oameni ajung să se elibereze.

Faptul că sufletul este etern și pur de orice murdărie, nu este nici o teorie, nici un principiu, este o realizare, o experiență. Abțineți-vă să discutați acest lucru sau să vă gândiți la el. Dacă îi spuneți bolnavului că boala sa nu există, îl condamnați la moarte.

Cei care știu, nu vorbesc despre trezire, ci de sadhana - calea care duce la realizare. Ea este singura care contează, realizarea vine de la sine. Pretenția că iluminarea va cădea din cer, nu face decât să vă îndepărteze de disciplina spirituală indispensabilă. Tentația este mare, fiți cu băgare de seamă! Voi sunteți cerșetori și săriți în sus de bucurie când un om sfânt sau altul vă declară rege. Voi îl veneraţi, bineînțeles. Este mult mai ușor să înghiți gogoși umflate decât să faci un efort titanic pentru sadhana. În toate timpurile și chiar și în prezent, anumite persoane fac caz de

lumina spirituală pentru a-şi satisface ambiţiile lor nemăsurate. Se poate abuza, de asemenea, şi de adevăr. Astfel laşitatea poate fi prezentată ca non-violenţă, decăderea se poate justifica prin teoria purităţii originare şi lenea poate lua înfăţişarea de sannyas.

Iată-vă acum puşi în gardă. Fiţi vigilenţi, nu vă mulţumiţi cu nici o formulă gata făcută. Explorați lumea voastră lăuntrică, ea conţine forme îngrozitoare care, oricât de fantomatice ar fi, nu vor rămâne, din această pricină, mai puţin puternice. Gândurile voastre, visele voastre, pulsiunile voastre inconştiente vă influenţează în foarte mare măsură. Singura modalitate de a vă elibera de ele este aceea de a vă trezi, de a deveni conştienţi de realitate. Nu începeţi să visaţi că v-aţi trezit! Acest lucru se întâmplă, de asemenea, fiţi prudenţi!

Sper că nu aţi venit aici pentru a vă linişti, pentru a fi consolaţi. Eu nu vreau să vă ofer vise, vreau să vă ajut, să vă scot din lâncezeală, să sfărâm iluziile voastre astfel încât să nu mai rămână nici una. Acest fapt va fi dureros, nu vă amăgiţi, iar calvarul vostru va începe cu explorarea lucidă a urâţeniei voastre, a mutilării interioare pe care vă străduiţi să o ascundeţi. Pregătiţi-vă pentru o uriaşă decepţie, pentru descoperiri aproape de nesuportat. Această tortură este inevitabilă pentru a renaşte din voi înşivă. După ce aţi văzut bestia din voi, îl veţi întâlni pe *Acela*. Înfruntând animalul, veţi distruge identificarea. Observaţia separă observatorul de lucrul observat. Fuga de păcatul şi de tenebrele animalului nu are nimic în comun cu sadhana, este doar un refuz de a privi realitatea în faţă. A nega prezenţa duşmanului nu îl împiedică pe acesta să rămână acolo. Dimpotrivă, îi faceţi misiunea mult mai uşoară.

Ignoranța este întotdeauna un dezastru. Nu mai tânjiți după Sat-chit-ananda, nu mai aspirați la Dumnezeu, înhămați-vă la munca de introspecție, și toate celelalte vi se vor da pe deasupra. Pentru moment lucrați la ștergerea iluziilor voastre, a ego-ului vostru.

Cineva m-a întrebat ce este *satsang*. I-am răspuns că *satsang* înseamnă a rămâne a rămâne în propria noastră ființă, a rămâne în adevărul Sinelui. Nici un guru, nici o sfântă scriptură nu vă poate aduce aceasta. Adevărul este în voi, regăsiți în consecință propria voastră tovărășie. Nu vă risipiți, evitați contactele superficiale, fiți singuri cu voi înșivă.

Meister Eckhart era într-o zi așezat sub un copac. Un prieten se apropie: "Te-am văzut atât de singur, am venit să-ți țin companie." "Eram cu mine însumi, răspunse maestrul rhenan. Iată că prezența ta îmi aduce singurătatea."

A te odihni în tine însuți, fără nimeni în apropiere și fără gânduri, este *satsang*, rugăciune, meditație. În această singurătate binecuvântată vă este revelat adevărul, pentru că voi *sunteți* adevărul.

Încetați să mai adoptați atitudini avantajoase. *Fiți* religioși. Religia este o sadhana, un proces de cunoaștere de sine. Religiozitatea este o comedie socială. Toate semnele exterioare ale virtuții sunt praf în ochi. *A părea* este menit să-i impresioneze pe ceilalți. *A fi* este strict personal. Acest fapt nu a servit niciodată în lupta împotriva rezultatelor precum egoismul, violența, egoismul, lăcomia, ipocrizia, desfrâul și așa mai departe. Tratamentul trebuie să vizeze boala și nicidecum simptomele. Iar boala este ignoranța

voastră. Lipsa voastră de cunoaştere de sine. Nu vă arătaţi virtuoşi, căutaţi să eliminaţi ceea ce vă împiedică să *fiţi*. Nu vă lăsaţi duşi de nas şi renunţaţi de acum înainte să-i înşelaţi pe ceilalţi în privinţa voastră. Reţineţi că singura voastră datorie este de a descoperi ceea ce sunteţi. Cunoaşterea de sine vă va face în mod firesc şi spontan smeriţi, sinceri, liberi de furie, de agresiune, de posesivitate. Aceste "calităţi" nu sunt, nici ele, decât simptome. Semne ale cunoaşterii de sine.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

B.C.U. „M. EMINESCU" IAŞI

SALTUL

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Eu nu sunt în stare să vă dăruiesc adevărul, înțelepciunea. Cel care pretinde că o poate face, vă minte, fiți siguri de acest lucru. Adevărul este incomunicabil și acest fapt nu ține de incompetența maestrului, ci de faptul că adevărul este viu. Obiectele neînsuflețite pot fi vândute, dăruite, se poate face troc cu ele, pot fi furate, fabricate, reproduse. Ceea ce este viu trebuie să fie trăit.

Obiectele pot fi văzute, arătate, ele sunt bunuri publice. Experiența este unică, personală. Pot să vă fac să încercați iubirea pe care o simt? Pot oare să vă fac să savurați frumusețea muzicii pe care o aud? Mi-ar plăcea foarte mult să împărtășesc cu voi evenimentele extraordinare survenite în acest corp banal care este al meu. Din păcate, nu este posibil. Mă frământ mult în legătură cu aceasta, însă nu există nici un mijloc. Este cu neputință!

Unul din prietenii mei s-a născut orb. Doream foarte mult să îi dau ochii mei, însă stadiul actual al medicinii nu permite acest lucru. Viziunea *Aceluia*, a realului, nu va putea fi niciodată transmisă sau grefată, deoarece ea aparține sufletului și nu corpului.

Toate realizările din sfera Sinelui sunt rodul eforturilor realizate de Sine. La acest nivel, nimic nu poate fi împru-

mutat, dependența este exclusă. În lumea sufletului nimeni nu se poate lăsa dus, nimeni nu poate merge folosind cârje. Singurul ajutor vine numai din voi înşivă. Este o condiție de netrecut.

Iată de ce, repet, sunt incapabil să vă revelez adevărul. Vă pot vorbi despre el, însă cuvintele sunt goale şi inerte, realitatea rămâne ascunsă în spatele ecranului. A vorbi nu înseamnă a comunica. Sensul cuvintelor, experiența vie pe care încearcă să o exprime nu trece. Cuvintele sunt cochilii goale, ele nu vă vor elibera niciodată. În plus, ele sunt un adevăr îmbălsămat, nimic viu nu palpită în ele.

Eu nu pot să vă dăruiesc adevărul, însă vă pot ajuta uşurându-vă greutatea care vă împiedică să avansați pe drum. Ați fost împovărați de vieți întregi. Praful conceptelor s-a acumulat treptat. Iată-vă îngropați de vii sub un munte de cuvinte şi de gânduri.

Cuvintele sunt lucruri moarte; el nu sunt niciodată adevărul, oricare ar fi buzele care le pronunță. Nu le înregistrați în memoria voastră, nu le păstrați în minte. Eliberați-vă de ele asemenea călătorului care se leapădă de bagaje pentru a întreprinde ascensiunea pe creastă.

Eu propovăduiesc un singur fel de ne-posesivitate: ne-ataşarea de cuvinte, de idei. "Năvodul, spunea Huang-Tseu, foloseşte pentru prinderea peştilor. Prindeți peştii şi dați năvodul de-o parte". Ce pescar nepriceput este omul! El s-a încurcat în ochiurile propriului năvod şi nu mai ştie de loc ce voia să prindă la început. O întreagă flotilă îi zboară prin minte şi el a uitat faptul că navele servesc pentru a-l transporta.

Cuvintele sunt simboluri. Cuvintele nu sunt adevărul, ele desemnează ceva care se află în afara adevărului. Străduiți-vă să înțelegeți sensul cuvintelor, apoi aruncați-le. A colecționa cuvinte, fraze, citate, este extrem de inutil.

Cuvintele sunt degetele care arată spre lună. Dacă vă concentrați asupra degetelor, nu mai vedeți luminătorul celest. Degetele își îndeplinesc menirea numai dacă vă țin departe de ele. Dacă, dimpotrivă, vă atrag atenția asupra-le, atunci nu numai că sunt nefolositoare, ci devin chiar dăunătoare.

Nu ați intuit niciodată că adevărurile în care ați fost făcuți să credeți sunt o sursă de nefericire în viața voastră? Nu v-au ridicat îndoctrinările împotriva naturii, nu v-au distrus până în străfundurile ființei voastre, nu au împărțit omenirea în tabere dușmane? Câtă stupiditate, câte atrocități aprobate de instituțiile așa-zis religioase! Acestea nu sunt decât organizații, grupuri fondate pe cuvinte.

Multe persoane pot arăta luna cu degetul, însă nu există decât o singură lună. Mulți termeni desemnează "adevărul", însă acesta este unic și indivizibil. Toate intoleranțele sunt bazate pe cuvinte, pe idei. Dincolo de declarații, de dogme și de porunci, nu există decât o singură religie adevărată.

Nu vreau să adaug la povara voastră de cuvinte și vorbele mele. Voi sunteți deja striviți sub această greutate; ajunge! Cel care cunoaște adevărul, tace; aceasta este suprema elocvență. Trebuie să înțelegeți că adevărul este tăcere, liniște mentală. Dar câți dintre voi pot înțelege acest lucru? Sunteți atât de subjugați de cuvinte încât trebuie să fiți contactați pe această cale foarte ocolită. Maeștrii au

vorbit din compasiune, au încercat imposibilul, iar voi, în orbirea voastră, v-ați atașat de cuvintele lor și ați creat secte. Ideologiile sunt, toate, amestecuri făcute din cuvinte și din ignoranță. Omul nu a acceptat niciodată religia autentică, ci a ucis-o întotdeauna în față prin instituționalizare, transformând-o într-un sistem intelectual.

Renunțați la cuvinte! Numai atunci veți afla ce se ascunde în spatele lor. Conceptele nu fac decât să ne umple memoria, nimic mai mult. Evitați confuzia dintre cunoaștere și memorare. Înțelegeți odată pentru totdeauna că memoria nu este decât un morman de vechituri, povestea a ceea ce este deja împlinit, trecut. Ea evidențiază o bună înțelegere și învățare, dar nicidecum cunoașterea.

Într-o zi, Ramana Maharshi a fost întrebat cum se poate descoperi adevărul. "Uitați tot ce știți", a răspuns el. Uitați! Regăsindu-vă inocența, simplitate voastră originară, veți cunoaște adevărul, veți ști cine sunteți.

Lumina apare în conștiința eliberată de limbaj și de gândire. Dărâmați zidurile care vă țin în captivitate, permiteți condiției voastre naturale să se manifeste. Pentru a atinge cerul, voi trebuie să deveniți asemenea lui: goi, liberi, fără limite. Gândurile vă întunecă, ele sunt ca o ceață, ca un nor de praf, ca o coloană de fum. Nu vreau să fac întunericul vostru și mai mare. Eu nu vă învăț nici un catehism. Aș fi făcut-o mai demult dacă ar fi fost așa de simplu. Nu vă povestesc nici o epopee, aceasta ar fi fost de asemenea ușor. Încerc să vă fac să percepeți ceea ce nici un univers nu poate reflecta: o experiență vie, totală, descoperirea *Aceluia*, a "instanței care cunoaște", a conștiinței care vede. Dificultatea este de netrecut. În cunoașterea

comună, împrumutată, învățată, cel care cunoaşte şi lucrul cunoscut sunt separate, distincte. Ei nu mai sunt însă astfel după realizarea Sinelui suprem. Cel care cunoaşte, lucrul cunoscut şi cunoaşterea fuzionează şi sunt una. Iată de ce cuvintele nu mai au rost. Ele nu sunt concepute pentru aceasta. Cuvintele se aplică lumii fizice, formelor exterioare ale adevărului. Inima nu este domeniul lor, centrul este cunoscut doar atunci când mintea tace.

Ceea ce se petrece în universul tăcerii, dincolo de aparența materială, nu poate trece prin canalul îngust al cuvântului. Puteți aduce oare cerul pe pământ? Şi dacă ați putea, ar fi acesta într-adevăr cerul? Adevărul este cu mult mai vast decât toate cerurile reunite. Voi credeți că puteți dobândi adevărul. Vi se vinde de mult timp divinul, eliberarea, moksha, deoarece voi sunteți cumpărători. Vânzătorii din templu nu sunt de condamnat. Sunt negustori, vă dau ceea ce cereți. Atâta timp cât vor exista amatori de adevăruri predigerate, comerțul religios va fi înfloritor. Eu nu vă propun nici adevăr la cutie, nici spiritualitate gata făcută. Adresați-vă în altă parte pentru acestea.

Într-o zi, un maestru îl întrebă pe discipol despre natura adevărului. "Da, foarte bine", făcu el după ce auzi răspunsul. A doua zi, îi puse aceeaşi întrebare. Discipolul spuse că a răspuns deja, dar cum maestrul insista, discipolul repetă cuvintele de deunăzi. "Nu! Nu!", țipă maestrul. "De ce, se plânse discipolul, ieri ați spus da şi astăzi spuneți nu." "Chiar aşa, spuse maestrul, ieri era da. Azi este nu."

Ştiți ce înseamnă aceasta? Răspunsul discipolului devenise stereotip, repetitiv, rigid, mecanic. Viziunea era moartă, nu era decât amintire. Cunoaşterea dispăruse. Creierul

vostru este plin de răspunsuri de acest fel, cadavrele se îngrămădesc şi împiedică adevărul să iasă la lumină.

Nu vă mai adoraţi memoria, prieteni, treziţi-vă! Înviaţi din morţi, eliberaţi-vă! Nu anticipaţi nimic, adevărul este imposibili de imaginat, de definit sau de codificat. Nu speraţi să-l vedeţi conformându-vă la ceea ce vă învaţă filozofii, teologii, ideologii. Vă pierdeţi timpul.

Nu este vorba sub nici un motiv de închiderea adevărului în formule, ci de a ieşi din vârtejul lor. Nu studiaţi religiile, aflaţi cine sunteţi voi înşivă, realizaţi experienţa. Numai trăind veţi găsi viaţa adevărată. Dacă vreţi să cunoaşteţi gustul apei, mergeţi la fântână şi beţi.

Adevărul nu este niciodată o cucerire a intelectului vostru, nici un produs al ingeniozităţii voastre. El este aici, el există, el este perceput de cel care deschide ochii, dar dispare pentru cel care îşi ascunde faţa. Ridicaţi-vă privirea şi contemplaţi lumina în orbitoarea ei puritate, în plenitudinea ei unică. Ea vă va transporta, ea vă va transfigura.

Despre ce aş putea să vă vorbesc, dat fiind faptul că a vă învăţa adevărul este exclus? Vă voi vorbi despre modul de a deschide ochii. Voi păstra tăcere asupra finalului, însă vă voi indica drumul care duce până acolo. Nu vă voi povesti ceea ce văd, ci vă voi spune cum văd. Aceasta, din fericire, se poate exprima fără efecte dăunătoare. Religia autentică nu se îngrijeşte nici de doctrină, nici de adevăr, ci de metoda care asigură accesul. Mă voi limita să vă conduc spre locul incandescent în care ignoranţa voastră se va evapora ca apa pusă la fiert. Trebuie să vedeţi voi înşivă focul care este identitatea voastră eternă.

Să revenim la subiect. Vi se oferă două căi. Una este cea a reflecției. Alta este aceea a disciplinei spirituale, sadhana. Prima, logica, vă conduce la analiza faptelor. A doua, yoga, vă învață o metodă capabilă să vă facă să trăiți adevărul. Prima nu este decât o iluzie. Numai yoga poate reprezenta o cale.

Raționamentul vă duce direct într-un impas teribil. Veți străbate o cale lungă înainte de a vă da seama că nu ați făcut altceva decât să bateți pasul pe loc. Veți repeta neîncetat același pas, fără să înaintați un milimetru. Nu este aceasta o scenă tipic onirică?

Aceasta vă face plăcere: să speculați asupra adevărului. Cum îl veți realiza însă? Puteți să reflectați asupra a ceea ce nu cunoașteți? Puteți să vă gândiți la incognoscibil? Câmpul de acțiune al minții voastre este lumea sensibilă, deja cunoscută sau care va fi cunoscută într-o zi. Însă rațiunii orgolioase îi place să analizeze probleme imaginare, pe care este incapabilă să le rezolve. Dacă vă duceți raționamentele suficient de departe, veți constata că vă veți înfunda într-un haos din ce în ce mai mare. Faptul că atât de mulți gânditori au căzut în nebunie nu are nimic surprinzător. Treapta cea mai înaltă a gândirii este delirul, ea culminează și își găsește apogeul în paranoia.

Într-o zi, un om luă hotărârea să meargă până la capătul lumii. După o lungă călătorie extenuantă, ajunse în fața unui templu pe care se găsea următoarea inscripție: "Aici este capătul lumii". Omului nu îi veni să-și creadă ochilor. Dar n-avu ce face și se înclină în fața evidenței: era chiar capătul. Nu departe de templu se deschidea o prăpastie adâncă. Omul se aplecă și scrută pantele abrupte. Ce văzu?

Nimic. La capătul lumii nu era absolut nimic. Cu răsuflarea tăiată, fu cuprins de groază. Adunându-şi ultimele puteri, făcu stânga-mprejur şi o rupse la fugă. Nu se mai întoarse niciodată în acel loc blestemat.

Această poveste este o alegorie a ideaţiei. Dacă vă încăpăţânaţi să reflectaţi, dacă gândirea a devenit drogul vostru şi alibiul vieţii voastre, veţi atinge mai devreme sau mai târziu punctul de oprire, paralizia. A gândi va deveni deodată imposibil. Vă veţi găsi pe marginea unei prăpăstii fără fund, a unui vid imens şi mintea voastră va refuza să facă un pas mai departe.

Distrugerea raţiunii este inevitabilă. Cât timp veţi mai avea un subiect de reflecţie, nu aţi atins stadiul ultim. În ziua în care nu veţi mai putea analiza nimic, în care nu veţi mai putea explora nimic mental, în care nu veţi mai putea afirma sau exprima nimic, să ştiţi că aţi ajuns la "capătul lumii".

Ce aş fi făcut eu dacă l-aş fi văzut pe acel om îngrozit în spatele templului? I-aş fi spus că după o peregrinare atât de lungă ar fi păcat să dea înapoi, să nu mai facă un ultim efort. L-aş fi încurajat să facă saltul în gol, fără regret şi fără ezitare, acest ultim pas fiind singurul care merita truda. Acolo unde se termină lumea, începe împărăţia divină.

Capătul lumii este locul cel mai important pe care îl poate atinge omul, deoarece dincolo de el domneşte eternitatea. Viziunea *Aceluia*, a realului, începe atunci când mentalul încetează să funcţioneze. Adevărul se dezvăluie în tăcerea spiritului. Omul trebuie deci să renunţe la gândire, la cunoscut, şi să facă saltul în gol dacă vrea să găsească

realitatea. Aceasta este calea, sadhana. O astfel de disciplină nu este făcută pentru cei lași.

Dacă, pe parcursul drumului vostru, aveți viziuni ale lui Brahma, ale lui Vishnu sau ale oricărui alt personaj ilustru, înseamnă că sunteți încă pe cale de a gândi, de a visa. "Viziunile" voastre sunt halucinații, accidente ale parcursului. La capătul lumii nu puteți vedea nimic, nu puteți gândi nimic. De fapt, și voi veți dispărea. Numai vidul absolut va rămâne. Numai "nimicul" există.

Înainte de a ajunge acolo, veți fi încercați de o extraordinară dorință de a face cale întoarsă. Mentalul vostru se va bate cu energia pe care o dă disperarea. Nu vă înșelați, vă va trebui un curaj ieșit din comun pentru a face pasul. Un singur pas în plus... și miracolul are loc, transmutația. Spiritul devine oglinda perfectă, eliberată de cel mai mic gând, se desfășoară într-o minunată claritate.

Voi *știți* atunci când orice știință a luat sfârșit. Voi *vedeți* atunci când nu mai căutați să vedeți. Voi *existați* pentru prima dată atunci când ego-ul vostru nu mai există. Sadhana este coborârea în valea morții. Acesta este prețul nemuririi. Încetați să mai gândiți, ieșiți din agitația mentală! Aceasta înseamnă a medita. V-o repet fără încetare în fiecare zi.

Gândurile sunt valuri, nimic altceva decât spumă, bule care se sparg imediat ce se formează. Niciuna nu poate fi profundă sau consistentă. În profunzimile mării nu există valuri. Mișcările apei sau ale mentalului sunt jocuri de suprafață. Oceanul, conștiința nu sunt valurile, cazul invers este însă adevărat. Oceanul nu are nevoie de vârtejuri superficiale pentru a exista, valurile dimpotrivă sunt inexistente

fără ocean. Tot astfel, conştiinţa este necesară gândirii, însă ea nu este alterată de tăcerea spiritului.

Conştiinţa este originea, sursa a tot ceea ce există. Dacă vreţi să vedeţi aceasta, plonjaţi sub valuri, transcendeţi gândurile. Nu vă întindeţi pe plajă. Kabir cânta: "Am plecat în căutarea Prea-Iubitului rămânând aşezat prosteşte pe plajă". Nu ezitaţi, faceţi saltul. Plaja nu este decât o trambulină.

Se întâmplă ca un om să intre în apă şi să se mulţumească să înoate. El nu este absolut diferit de cel care rămâne pe mal. Tot ceea ce vă împiedică să plonjaţi şi să vă pierdeţi echivalează cu plaja. Priviţi-i pe cei care înoată în lumea gândurilor. Se visează deja plecaţi, se imaginează a fi departe de malurile obişnuite. Ce iluzie! Ei încă mai ignoră întrega profunzime care susţine suprafaţa.

În clipa morţii, Mahavira a dictat următorul mesaj pentru Gautama, un discipol pe care îl iubea foarte mult: "Spuneţi-i lui Gautama că a traversat cu bine râul, însă de ce se agaţă acum de mal? Spuneţi-i să renunţe!" Despre ce mal era vorba? Despre malul ideaţiei, de care nu ajung să se depărteze cei care se bălăcesc în propriul lor mental.

Adevărul se atinge cufundându-ne, şi nu înotând sau ţinând capul afară din apă. Părăsiţi malul gândurilor, cufundaţi-vă în profunzimea vidului. În Bihar există un cântec care sună astfel: "Cei care se îneacă pe jumătate, se îneacă în întregime. Cei care se îneacă în întregime, traversează oceanul.

Fiţi curajoşi. Înecaţi-vă şi descoperiţi-l pe *Acela*. Este tot ce vă cer.

MAREA MOARTE

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

1. *Conform celor ce ne spuneți, nimeni nu poate să transmită adevărul. Cuvintele pe care le rostiți sunt deci mincinoase?*

Cuvintele mele nu sunt decât o indicație, nu le confundați cu adevărul, care este cu totul altceva. Nu vă atașați de cel care vă arată, vedeți mai degrabă ce indică el. Priviți și veți percepe adevărul. El nu poate fi în nici un caz conținut în cuvinte. Imediat ce îl exprimăm, el devine o minciună. Trebuie să-l trăim, trebuie să-l experimentăm.

2. *Ne sfătuiți să ne înecăm. Cum să înțelegem acest lucru?*

Mărturisesc că nimic nu este mai ușor decât faptul de a te topi în propria ta natură. Singura condiție este de a nu mai cere ajutor mentalului. Colacul de salvare al gândurilor vă va menține la suprafață, vă va împiedica să vă înecați, să atingeți din nou profunzimea ființei voastre.

Noi ne-am obișnuit să folosim gândurile ca suport al fiecărei clipe. Imediat ce un gând ne părăsește, percepem un altul, fără a fi conștienți vreodată de intervalul care le separă, de vidul în care ele capătă formă și în care dispar. Aceste spații pure dintre nori sunt tocmai trecerea prin care

puteți să ajungeți din nou la infinit. Nu vă limitați viața la undele care vă străbat mentalul. Strecurați-vă printre idei, treceți prin spațiile care separă mișcarea lor.

Cum putem să reușim? Fiind conștienți. Fiți ca un gură-cască care privește mulțimea de pe stradă. Observați șirul gândurilor care vă traversează mintea, acestea nu sunt decât umbre anonime. Contemplați-le fără să faceți nici cel mai mic comentariu. Dacă le puteți examina calm, cu detașare, pumnul care le strângea se va relaxa automat și veți fi proiectați în afara circulației, în marele repaus imuabil și luminos pe care nici un reflux trecător nu îl poate afecta. Intervalele dintre gânduri fiind vide, ele nu au nici o bază. Nu mai puteți deci să rămâneți în picioare, a păstra "eul" nu mai este posibil. El va fi absorbit; va muri.

Acest înec este singurul refugiu. El vă va propulsa spre ceea ce sunteți în realitate. Încrezându-vă în idei, voi sunteți ca suspendați în aer, departe de pământul vostru natal. Tăiați firele: veți fi purtați în mod miraculos de *Acela*, adică de natura voastră profundă.

3. *Mă străduiesc zadarnic să îmi controlez mentalul, iar dumneavoastră spuneți că vă este ușor. De unde provin aceste eșecuri repetate?*

Ideea de control mental face controlul acestuia imposibil. De aceea omul nu cucerește niciodată nimic. Puteți să luptați oare împotriva umbrei voastre? A vedea că este o umbră este suficient pentru a obține o "victorie". Nu trebuie să luptați, ci să cunoașteți. Aflați ce este mentalul vostru, nu vă cer nimic altceva.

Într-o zi, o persoană îi ceru ajutor lui Buddha: "Spiritul meu este neliniştit. Poţi să mă înveţi cum să-l liniştesc?" Buddha îi răspunse: "Unde este? Adu-mi-l, şi îl voi linişti." "Tocmai aici este dificultatea, zise omul, îmi scapă tot timpul."

Personal nu aş fi spus aşa, ci altfel: "Nu încerca să lupţi, lasă-l în pace. Agitaţia provine tocmai din această dorinţă de a-l imobiliza. Cine poate să pună mâna pe o umbră?"

Buddha a mai adăugat: "Uită-te la mine. L-am liniştit nu-i aşa?"

Dacă vă mulţumiţi să vă observaţi mentalul fără a interveni, fără a încerca să-l prindeţi sau să-l supuneţi, veţi constata că dispare. În trecut se punea întrebarea: care este cea mai bună metodă de a stăpâni un cal: a-l epuiza sau a-l ţine în frâu? Iar metoda a fost transpusă pentru a vindeca turbulenţa mentalului. Eu nu recomand nici una din aceste formule.

Vă invit mai degrabă să priviţi înăuntru. Există oare un cal îndărătnic în capul vostru? Voi încercaţi să obosiţi, să stăpâniţi sau să disciplinaţi un lucru care nu există. Nu există nimic în creierul vostru decât o fantomă, umbra propriei voastre ignoranţe. Treziţi-vă, veţi vedea că în voi nu există nici un cal de stăpânit şi nici un mental de învins.

4. *Ne cereţi să renunţăm la idei. Să înţelegem că trebuie să renunţăm şi la gândurile bune?*

Cel care vrea că cunoască identitatea sa reală trebuie să abandoneze binele ca şi răul, şi să renunţe la orice conţinut

mental. Spiritul trebuie să fie vid pentru a putea percepe lumina interioară. Gândurile – fie că sunt sublime, fie că sunt sordide – sunt, toate, dobândite, adăugate. Ele vin de la periferie, ele vă sunt străine în esență. Ele nu sunt voi, ele intră în voi și pun în lanțuri adevărata voastră natură. Sfărâmați-le. Că bilele ideilor pe care le târâți după voi sunt din fier sau sunt din aur, este același lucru.

Tot ceea ce nu este inima voastră profundă este împrumutat. Voi sunteți conștiință pură, inaccesibilă impresiilor și stimulentelor lumii exterioare. Sufletul nu se manifestă decât atunci când este eliberat de influențe și de condiționări. Nu îl veți descoperi decât după ce ați curățat, depoluat și asanat mentalul vostru. Voi sunteți plini de gânduri și cu cât deveniți mai erudiți, mai savanți, mai informați asupra problemelor religioase, cu atât vă veți îndepărta mai mult de viziunea divină. A considera că omul este excepțional doar pentru că este în stare să recite sfintele scripturi de la început și până la sfârșit, este de necrezut.

Într-o zi un maestru se adresă unuia din discipolii săi care era foarte învățat: "Totul merge bine, însă mai ai un defect." Discipolul reflectă îndelung, fără a reuși să găsească vreo greșeală în comportamentul său. Maestrul îi spuse într-un târziu: "Există prea multă religie în tine. E singurul tău defect, însă este mare."

Cum este posibil să avem prea multă religie în noi? Foarte simplu. Când cunoașteți prea multe doctrine religioase, când intelectul vostru este prea absorbit în gânduri spirituale, mintea voastră se îngreunează iar sufletul vostru nu se poate ridica, nu își poate întinde aripile pe cerul adevărului.

Fiţi goi. Debarasaţi-vă de toate gândurile, de toate impresiile, de toate sentimentele şi observaţi ce se întâmplă. Nici o minune nu o depăşeşte pe aceea care se naşte din vid. Dumnezeu înaintează în deşert, "nimicul" vă arată adevăratul vostru chip.

5. *Eu venerez o statuie. Însă, din câte spuneţi, nu este necesară nici o imagine divină. Mă sfătuiţi cumva să renunţ la această practică?*

Nu vă recomand nici o renunţare şi nici o adeziune. Când veţi înceta să visaţi, va începe o altă viaţă. Comportamentul se schimbă ori de câte ori conştiinţa atinge un alt nivel. Crescând, copilul se dezinteresează în mod spontan de ursuleţul său de pluş. Renunţă la jucării fără ca acest lucru să-l coste nici cel mai mic efort.

A fost odată un sadhu care trăia într-o colibă expusă la toate intemperiile. Cum nu exista nimic care să poată fi furat, uşile erau de prisos. Într-o zi, trecură pe acolo nişte soldaţi şi cerură apă. Unul din ei se mira că nu exista nici o imagine pioasă în locuinţa omului sfânt. "Coliba este foarte mică, explică ermitul. Credeţi că este loc pentru doi?" Soldaţii se distrară copios. A doua zi reveniră cu un dar, statuia unui zeu. "Nu am nevoie, Dumnezeu trăieşte singur aici de foarte mult timp. Eu am dispărut, căci această locuinţă, spuse sadhu-ul arătând spre inima sa, este neîncăpătoare pentru doi."

Divinul este invizibil, el nu are limite. Conştiinţa nu are formă. Ea este nedefinibilă. Ea nu are nici început, nici sfârşit, deoarece ceea ce *există* fără atribute nu poate să înceapă nici să aibă un sfârşit.

Idolii sunt ceva pueril. Voi adoraţi ceea ce aţi fabricat voi înşivă după chipul şi asemănarea voastră. În definitiv ce altceva faceţi decât să vă onoraţi pe voi înşivă? Este culmea iluziei, a egolatriei şi a prostiei.

Dumnezeu nu trebuie adorat. El trebuie trăit. Lăsaţi templele, instalaţi divinul în voi, în inima voastră, în respiraţia voastră. Cum este cu putinţă acest lucru? Abandonând credo-ul vostru, acel "eu cred în mine". Atâta timp cât propria voastră persoană va fi cea mai scumpă preocupare a voastră, nu va exista loc pentru cel ultim în voi. Kabir cânta: cărarea iubirii este atât de strâmtă încât nu putem merge pe ea unul lângă altul.

Într-o seară în care am rămas treaz până la o oră târzie pentru a citi, am avut o surpriză. Stingând lampa, mi-am dat seama că luna plină îşi revărsa strălucirea prin fereastră şi inunda camera mea cu nectarul ei. O minusculă flacără mă împiedicase să văd acest lucru mai devreme. În clipa aceea am înţeles că lumina divină nu se poate revela câtă vreme candela "eului" arde în mine.

Expresii precum "stingerea eului", "nirvana", "samâdhi" înseamnă, toate, a atinge divinul. Ele sunt sinonime. Nu vă delectaţi elaborând imagini care să înfăţişeze divinitatea! Consacraţi-vă mai bine toate eforturile distrugerii imaginii mentale care este "eul". Absenţa sa va inaugura prezenţa lui Dumnezeu.

Cât de uşor va fi atunci să percepem adevărul! Ceea ce este simplu şi uşor pare întotdeauna dificil, deoarece este şi foarte simplu de uitat. Noi ne ocupăm de ceea ce este îndepărtat şi greu şi pierdem din vedere ceea ce ne este la

îndemână. Ne îngrijim de alţii şi rămânem noi înşine săraci, ne depărtăm de propria noastră fire.

Uneori publicul se identifică atât de mult cu actorii unei piese de teatru sau ai unui film încât nu îşi mai dă seama de starea sa de spectator. Acest lucru vi se întâmplă în mod constant în viaţa de zi cu zi. Aceasta este o vastă scenă. Evenimentele exterioare vă fascinează şi uitaţi că voi sunteţi instanţa care vede, conştiinţa. Pentru a cunoaşte adevărul, pentru a vă descoperi propria esenţă, este necesar un singur lucru: să vă treziţi şi să vă daţi seama că sunteţi într-o sală de spectacol, nimic mai mult.

Comportamentul vostru reflectă foarte bine tulburarea voastră. Nu simţiţi că mentalul vostru nu este niciodată echilibrat, niciodată în repaus? În picioare, aşezaţi sau culcaţi, inactivi, plictisiţi sau adormiţi, voi răspândiţi în jurul vostru tensiune, agitaţie. Calmaţi-vă, vă rog! Pentru a se manifesta, bucuria inalterabilă şi muzica interioară care aparţin esenţei voastre divine au nevoie de un ecran de fond alcătuit din tăcere. Agitaţia, gălăgia, este în voi, zgomotul exterior este nesemnificativ. Pentru inima mulţumită, vacarmul lumii este inexistent. Singura problemă reală este propria voastră nervozitate, propria voastră harababură mentală. Niciunde în natură nu se poate întâlni o trepidaţie egală cu aceea a mentalului.

De ce sunteţi lipsiţi de graţie, de fluiditate, de inocenţa plantelor, a animalelor, a râurilor? Pentru că atribuindu-vă o identitate specifică, acel "eu" de carnaval, vă consideraţi separaţi, diferiţi de tot restul. Neliniştea voastră, agresivitatea voastră, tensiunile şi disperarea voastră poartă, toate, aceeaşi denumire: ego-ul. În consecinţă, înainte de a între-

prinde orice lucru, fie că este mare fie că este mic, expulzați uzurpatorul, regele "eu". O pace divină se va răspândi în voi.

Ascultând vântul, fiți vântul. Sub ploaie, fiți ploaia. Fiți cerul împreună cu cerul, întunericul împreună cu noaptea, lumina împreună cu razele soarelui. Nu vă izolați. Voi sunteți o picătură de apă, lăsați-vă să cădeți în oceanul existenței și gustați frumusețea, armonia, realitatea acesteia.

Vegheați să fiți lucizi în tot ceea ce faceți. Fiți conștienți de fiecare gest al vostru, de cel mai neînsemnat gând, de cea mai fină emoție. Încetați să mai fiți ca niște somnambuli. Atenția va face din spiritul vostru o oglindă pură.

Meditația sfârșește prin a cuprinde întreaga viață a celui care începe să existe total, al cărui comportament devine în întregime conștient. În curând starea meditativă nu vă va mai părăsi nici ziua nici noaptea. Ea vă va purifica acțiunile, deoarece ființa cu adevărat conștientă, total trezită, este incapabilă să facă rău semenului ei. Răul nu poate continua decât în ignoranță, în orbire. El își extrage forța din iluziile voastre.

Culmea meditației sau a stării de samâdhi este ceea ce numesc eu "marea moarte". Corpul vostru va muri, este evident, însă vă veți lua un altul și veți renaște, deoarece moartea fizică nu târăște și partea psihică, ego-ul, în mormânt. Morțile și reîncarnările se vor succede până în ziua obținerii stării de samâdhi, a eliberării. Samâdhi este marea moarte deoarece risipește "eul" și oprește roata nașterii și a morții. Ceea ce rămâne după aceea este existența pură, eternă. Acestei mari morți i se mai spune și moksha, eliberare, Brahma, Dumnezeu.

Vă cer să considerați meditația, dhyana, ca un repaus și nu ca o activitate. Termenul de non-acțiune, desemnează tocmai acest lucru, calmul absolut, încetarea "acțiunii". Atunci când nu mai faceți nimic și spiritul vostru a devenit imobil, iese la iveală un lucru despre care învățăturile religioase nu vă vor putea învăța niciodată. Veți vedea de o manieră directă și imediată ceea ce se găsește în inima vieții, ceea ce se găsește în centrul tuturor acțiunilor. Veți vedea sursa, "creatorul" a tot ceea ce este.

Sarahapada a spus: "O, mental, du-te și te odihnește în locul pe care soarele și luna nu îl pot atinge, în care nici măcar aerul nu îndrăznește să intre!" Acest loc se găsește în voi, numai voi puteți intra în el. Acesta este Atman, sufletul.

Corpul vostru este accesibil altora. Lumea poate intra în organismul vostru pentru că acesta face parte din ea. Corpul este o formă a lumii (samsara), iar simțurile reprezintă porțile lui. Mentalul vostru este un amestec de impresii venite din afară pe căi senzoriale.

Atman, sufletul, există mai presus și dincolo de corp, de gândurile sale, de sentimentele sale. Cel care nu își găsește centrul său vid și pur, cel care ignoră identitatea sa, sufletul său, trăiește degeaba. Deoarece nimic nu are valoare atunci când conștiința este absentă.

Samsara, lumea tranzitoriului, a efemerului, și nirvana, eliberarea, încununarea Sinelui etern, nu sunt două lucruri diferite. Faptul de a le distinge nu se referă la natura lor interioară. Diferențele nu sunt obiective. Samsara nu este altceva decât nirvana, însă *voi* le percepeți ca fiind diferite.

Neînțelegerea voastră este cea care introduce distincția. Realitatea este una, *voi* sunteți cei care disecați, care introduceți o dualitate. Din punctul de vedere al cunoașterii, există unire, există fuziune. Din punctul de vedere al ignoranței, există diferență și chiar opoziție. Ceea ce pentru omul adormit este samsara, pentru cel trezit este nirvana. Ceea ce pentru lume este ignoranță, pentru suflet este cunoaștere. Problema principală, singura problemă constă așadar în a inversa lumea voastră interioară, privirea voastră, și nicidecum în a modifica lumea exterioară. Dacă voi vă schimbați, totul se schimbă. Voi sunteți simultan samsara și nirvana.

Adevărul nu poate fi cumpărat, oricare ar fi prețul pe care ați fi dispuși să-l plătiți. Nimeni nu vi-l poate da sau vinde. El este fructul dezvoltării conștiinței voastre.

Într-o zi, regele Bimbasara se duse să-l întâlnească pe Mahavira: "Caut adevărul, îi spuse. Îți voi da tot ce dorești, însă am nevoie de această cunoaștere care pune capăt suferințelor și durerilor." El își imagina că va putea să pună mâna pe ceea ce dorea în același fel în care cucerise lumea. Văzând ego-ul lui Bimbasara în acțiune, Mahavira spuse: "Maiestatea voastră trebuie mai întâi să meargă să-l vadă pe Punya Shravak, un cetățean al acestei țări, și să obțină fructul meditației sale. Acesta va face ca drumul spre eliberare să fie mai puțin anevoios iar accesul la adevăr mai ușor. Bimbasara se duse la Punya Shravak și îi spuse: "Am ceva să-ți cer. Vinde-mi fructul meditației tale; cere-mi oricât poftești." "Maiestate, răspunse Punya Shravak, meditația înseamnă seninătate, înseamnă a avea spiritul liber de tentație și de ură, înseamnă a rămâne netulburat înlăuntrul ființei tale. Cum ar putea o persoană să dea un astfel de

lucru alteia? Este cu neputință ca un astfel de lucru să poată fi cumpărat sau vândut. Trebuie să-l găsiți singur."

Nu există altă modalitate. Adevărul nu vă poate fi dăruit, nici oferit drept pomană și nici nu îl puteți lua cu forța. Orice violență este o mișcare a ego-ului și acesta nu poate coexista cu adevărul. Trebuie să dispăreți până în punctul în care veți deveni un zero. Divinul nu poate intra decât pe poarta vidului. Nu încercați să îl luați cu asalt, el nu răspunde decât sensibilității și receptivității "nimicului" din om.

Hui Neng spunea că drumul care duce la adevăr este cultura prin ne-cultură.* Ne-cultura înseamnă ne-recurgerea la forță, ne-făptuire. Aceasta nu este o performanță, ci o părăsire. Omul reușește în măsura în care se desface de ego-ul său.

Ce devine apa de ploaie? Ea nu rămâne pe dealuri, ea coboară versanții și merge să umple găurile. Adevărul are o esență similară cu aceea a apei. În consecință, fiți în întregime liberi, disponibili și el vă va umple.

Adevărul este în voi, el este în mine. Nu îl căutați altundeva, săpați puțul sufletului cu unealta meditației, îndepărtați tot ceea ce aparține lumii exterioare, eliberați firea voastră. Cel la care aspirați este acolo, foarte aproape. În voi înșivă.

---

* Hui Neng, *Sutra despre Nestematele Legii*, trad. rom. Gabriel Matei, Editura Herald, București, 1999.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

8

STĂPÂNUL CASEI

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Sunt fericit să vă revăd. Ardoarea dorinței voastre, setea voastră de adevăr pot fi simțite. Inimile voastre și inima mea bat în același ritm. Este minunat; nimic nu este mai frumos decât nostalgia divinului.

În această clipă de fericire ce ar trebui să vă spun? Ce ar trebui să vă spun în această clipă în care așteptați cuvintele mele? În asemenea momente, ne putem foarte bine da seama de neputința cuvintelor. Ele sunt bune doar atunci când nu avem nimic deosebit de spus. Însă când trebuie să exprimăm ceva vital, ele eșuează lamentabil. Nu poate fi altfel. Experiența beatitudinii, viziunea frumuseții sunt atât de subtile încât ele nu seamănă cu nimic cunoscut. Încercând să le descriem, putem constata imediat lipsa de sens a cuvintelor, care ucid în mod constant realitatea vie pe care încearcă să o cuprindă. Spiritul a dispărut, nu mai rămâne decât litera.

Prin urmare, ce ar trebui să vă spun? Nu ar fi mai bine să tac? Ce plăcere, dacă am putea rămâne așezați în tăcere, calmi, dacă ați putea să vă apropiați de real fără intermedierea mentalului. Aș putea să tac, voi nu ați fi obligați să ascultați și totuși adevărul s-ar dezvălui, deoarece el este în fiecare din noi. Muzica pe care vreți să o auziți se ridică în fiecare clipă în inima voastră și căutarea voastră spre *Acela*

este o continuă rugăciune. A aspira la cel ultim şi a aştepta în tăcere sunt rugăciuni.

Ceea ce fiinţa umană doreşte să găsească, se află deja în ea. Voi veniţi aici pentru a mă asculta, în timp ce totul se găseşte dintotdeauna în profunzimile voastre. Nu vă puteţi pierde condiţia voastră originară, existenţa, fiinţa; singurul bun care este cu adevărat neprețuit nu vă poate fi luat. Însă ce faceţi voi? Bâjbâiţi în toate direcţiile şi plângeţi după ceea ce nu v-a părăsit niciodată. Ce aberaţie!

Îmi aduc aminte de o predică frumoasă, nu mai ştiu exact cine este autorul ei. Într-o zi, o mulţime de călugări se adunaseră într-un templu ca să asculte predica unui învăţător. Un călugăr îi puse însă de la început o întrebare: "Ce este adevărul?". Sala fremăta într-o atenţie încordată. Vizitatorul era considerat un iluminat, răspunsul său era aşteptat cu nerăbdare. Iată ce răspunse: "O, călugări!" Ecoul acestei exclamaţii răsună încă mult timp în tăcerea sălii. Apoi maestrul părăsi locurile acelea fără a mai adăuga nici un cuvânt.

Înţelegeţi acest lucru? Ce a spus? Totul, sunt convins de acest lucru. A formulat tot ceea ce merita să fie exprimat. Este acelaşi lucru cu ceea ce vreau să vă comunic, cel mai preţios lucru care există şi care nu poate fi discutat.

Iată ce înseamnă: "O, călugări!". Nu căutaţi adevărul în lume. Nu întrebaţi pe nimeni pentru a afla ceva în legătură cu acest subiect. Dacă el există, el nu poate exista decât în voi. Iată de ce acest om nu a vorbit. El a adresat doar o chemare congregaţiei la fel cum strigăm pe cineva pentru a-l trezi. Era singurul răspuns posibil. A distruge ignoranţa

înseamnă a găsi adevărul. A vă trezi este singura cale. Voi dormiți, voi nu vedeți ceea ce este evident, voi nu vedeți ceea ce *sunteți*.

Gândurile voastre vă duc foarte departe în derivă, cu mâinile întinse spre ceea ce deja posedați, asemenea cerbului moscat care, în nebunia lui, urmărește cu disperare mirosul pe care îl răspândește el însuși.

Lumea exterioară nu vă va aduce niciodată ceea ce este etern prezent în voi, oricât de mult veți merge pe urmele ei. Demersurile care vă pot pune în contact cu fenomenele periferice nu sunt deloc potrivite pentru călătoria interioară, călătoria spre centrul ființei voastre. Pentru aceasta, orice acțiune este inutilă. Nu trebuie să căutați, trebuie să vă treziți. Omul care s-a adresat călugărilor nu a predicat, ci a chemat. Mahavira, Buddha, Krishna, Christos au chemat la rândul lor. Învățătura lor nu era o predică, era un semnal de alarmă.

Și eu strig, la rândul meu. Mă auziți? Îmi permiteți să vă tulbur somnul, să vă distrug visele? A visa vi se pare liniștitor... Fiți atenți, vă intoxicați din ce în ce mai mult, iar pacea, calmul, beatitudinea se îndepărtează în mod implacabil.

Scuzați-mă, însă nu voi înceta să vă sâcâi. Ce altceva aș putea să fac? Faptul de a vă comunica adevărul este exclus, însă pot să mă înham ca să vă scot din letargie și să vă împing la descoperirea naturii voastre reale. Atât timp cât veți dormi, nimic din ceea ce puteți face nu va fi de vreun folos. Ceea ce percepe acela care doarme nu este decât o iluzie.

Nu vă preocupați decât de acest lucru: de a vă trezi, de a fi din nou conștienți. Restul va urma fără eforturi. Nu dați vreo importanță gândurilor, emoțiilor, acțiunilor pe care le credeți "ale voastre". Sunt halucinații. Amintiți-vă în fiecare clipă că nu trăiți, ci că visați.

Atâta timp cât ignorați ceea ce sunteți, nu puteți face nimic corect, nimic frumos sau nimic bun în sensul profund al acestor termeni. Cunoașterea voastră, comportamentul vostru, totul este obligatoriu fals. Credințele voastre, opiniile voastre, deciziile voastre sunt toate oarbe. Drumurile pe care mergeți sunt, toate, fundături. Puteți voi oare cu adevărat să ajungeți undeva? Visați doar că înaintați, nimic mai mult.

Somnul la care mă refer este absența cunoașterii de sine. Ce este de făcut? Mai întâi, a percepe cu claritate elementele care vă împiedică să vă ridicați din patul vostru. Înainte de a aspira la spiritualitate, aflați ce este "religia" și de asemenea în ce constă ceea ce vi se servește drept religie. Ceea ce vă propun Bisericile sunt colecții de somnifere.

"Religia este opiu pentru popor", declara Karl Marx. Afirmația este falsă în ceea ce privește religia autentică, dar valabilă dacă luăm drept "religioase" doctrinele așa-zis spirituale. Asemenea lui Karl Marx, voi confundați religia cu manipulările care nu sunt altceva decât o administrare de droguri, de narcotice.

Ce este religia? Gândirea poate demonstra numai ceea ce ea nu este, nimic mai mult. Pentru a ști ce este, trebuie realizată experiența, trebuie meditat, trebuie traversată o sadhana.

Fiți atenți, iată un punct important dacă doriți să vedeți problema mai clar; nu credeți nimic de la început, nu acceptați nici o idee ca fiind de la sine adevărată, nici o dogmă ca fiind intangibilă. Părăsiți tot ceea ce ați crezut, tot ceea ce credeți că știți, nu păstrați nici cel mai mic "adevăr de la sine înțeles". În ceea ce privește spiritualitatea, orice credo nu este decât un morman de șabloane. Abordați adevărul într-o stare de calm total, cu spiritul perfect vid, atent și receptiv. Nu gândiți nimic, acest lucru nu va face decât să tulbure și să deformeze viziunea voastră. Aceasta nu vă va arăta decât o proiecție pe care deja o gândiți, altfel spus veți construi o himeră.

Păstrați-vă deci mentalul liber, nu presupuneți nimic specific. Nici cea mai neînsemnată ipoteză nu trebuie să rămână. Utilizați propria voastră inteligență, altfel nu veți sfâșia niciodată pânza de păianjen care vă înconjoară creierul. Știința voastră nu va fi cunoaștere, ci memorie și fantasmă.

Imaginația voastră este extraordinar de fecundă, construcțiile voastre mentale învăluie adevărul cu o ceață grea. Dacă voi decideți că Dumnezeu, sufletul sau adevărul sunt într-un anumit fel, veți fi sclavul credințelor voastre. Ele vă vor aduce convingerea liniștitoare că știți o mulțime de lucruri, în realitate neștiind absolut nimic. Aveți doar o idee despre forma pe care o au construcțiile voastre mentale, nimic mai mult.

Voi nu le ignorați, mintea voastră este neobosită atunci când e vorba de a visa. Dorințele voastre creează tot felul de situații, de fenomene care nu există. Romanele vă țin loc de realitate.

Visele pe care le aveți atunci când dormiți nu sunt singurele. Știți foarte bine că visați chiar de-a lungul întregii zile. Voi interpretați totul și nu vedeți nimic. Dacă adorați o anumită imagine a divinității, dacă îi rezervați un loc deosebit în lumea voastră onirică și vă înclinați în fața ei cu suficientă ardoare, veți sfârși prin a avea emoții intense și viziuni puternice. Altfel spus, vise care duc direct spre delir. Formele mentale devin atât de puternice încât voi le percepeți ca tangibile, exterioare vouă.

Creștinul va vedea un crucificat, adoratorul lui Krishna își va vedea iubitul în nuanțe albastre, și așa mai departe. Rețineți bine că aceste filme nu au nimic de-a face cu realitatea, deoarece nu există treizeci și șase de realități. Eu nu vă cer să renegați un Dumnezeu pentru a îngenunchea în fața altuia. Nici să schimbați un concept cu altul. Vă cer să renunțați la idei, căci ele sunt, toate, preconcepute. Credințele fac inteligența voastră să se tocească și să slăbească. Dogmele au provocat o separare lipsită de sens, o înmulțire exagerată a sectelor. Aceasta nu are nimic de-a face cu religia.

Pentru a cunoaște adevărul, abțineți-vă de la orice teorie care se referă la el. Fiți inocenți, imparțiali, independenți. Adevărul se revarsă ca o mană cerească asupra celui care nu are nici o noțiune referitoare la el, care nu se așteaptă la nimic preconceput. Trebuie să știți că nu este necesar să vă străduiți să înțelegeți adevărul, ci să ieșiți din visele voastre, din fantasmele voastre, din catehismele voastre.

Ce înseamnă de fapt "a realiza adevărul"? Sfârșitul halucinațiilor, eliberarea care vă arată realitatea. Voi visați. Voi nu vedeți ceea ce este *aici*.

Adevărul există pentru că el nu poate face altfel. Fie că îl cunoaşteţi, fie că nu, el *este*. *Voi* sunteţi cei care nu existaţi, *voi* sunteţi propria voastră elucubraţie. Nu căutaţi deci adevărul, deveniţi voi înşivă autentici. Nu speraţi că veţi obţine ceva ascultând poveşti, legănându-vă în timp ce ascultaţi basme cu zâne. Treziţi-vă!

Nici o pregătire nu este necesară, ci doar viziunea, experienţa directă. Spiritul eliberat de aburii somnului vede în sfârşit realitatea. Voi percepeţi lumea atunci când conştiinţa voastră se fragmentează, întorcându-se spre ceea ce nu este ea şi se găseşte în stare de dualitate, de "mental".

Voi percepeţi adevărul în momentul în care conştiinţa voastră nu mai este divizată şi se odihneşte în unitatea ei originară.

Toate opiniile, toate credinţele sunt presupuneri, frâne, bariere. Niciodată adevărul nu va fi descoperit pe calea aceasta.

Vă rog încă o dată, nu gândiţi nimic în domeniul adevărului. Veţi înnebuni, convinşi fiind că delirul vostru este realitate. Un spirit ignorant nu poate concepe nimic adevărat. Nu încercaţi să gândiţi la ceea ce ar putea fi adevărul, nu o veţi şti niciodată. Voi sunteţi orbi, nu uitaţi acest lucru. Sunteţi incapabili să vedeţi şi tot ceea ce gândiţi va fi întotdeauna fals. Voi nu vă daţi seama nici măcar de noaptea în care vă aflaţi. Cum aţi putea percepe atunci ziua? Vindecaţi-vă!

Faptul de a reflecta nu vă va însănătoşi, faptul de a vorbi despre lumina divină nu vă va reda vederea. Însă este

exact ceea ce faceți; voi gândiți, voi vorbiți fără a aplica tratamentul salvator.

Este uimitor! Cei care comentează cel mai mult adevărul sunt cel mai puțin pregătiți să-l descopere. Dacă ei l-ar cunoaşte, ar păstra tăcerea. Sau ar vorbi de vindecarea vederii. Pentru că imediat ce aveți ochi de văzut, vedeți.

Termenii de "viziune" şi de "lumină" pot să vă inducă în eroare. Dacă vă fac să raționați, veți parcurge distanțe mari fără a ajunge la nici o destinație, veți trage nenumărate concluzii fără ca vreuna dintre ele să vă rezolve problemele. Propozițiile referitoare la apă, oricât ar fi de savante sau de poetice, nu vă vor potoli setea.

Calea, sadhana, nu este ceva care ține de erudiție, ci de vindecare. A te gândi la lumină este o abordare filozofică sau teologică. A vedea lumina este religie. Rațiunea vă dă un bagaj intelectual. Sadhana vă dă viziunea spirituală, vă permite să trăiți divinul. Prima descrie apa. A doua vă potoleşte setea. Prima ridică întrebări. A doua aduce răspunsurile.

Vreți să vă fie comunicată formula apei sau vreți să beți apă? Sunteți atraşi de cunoştințe sau aspirați la cunoaştere?

Intelectul vă face din ce în ce mai complicați şi dilată în mod continuu "eul" vostru. Acesta este motivul pentru care sunteți avizi de informații, de ştiință. Sadhana vă face din ce în ce mai simpli, mai inocenți. Şi cunoaşterea ultimă de sine desumflă în întregime balonul ego-ului, vă "ucide". Posesiunile de toate felurile, inclusiv mentale, alimentează personajul vostru social, ceea ce explică de ce acesta cere întotdeauna mai mult.

Gândurile sunt la rândul lor achiziții extrem de perfide. Ele întreţin şi hrănesc ego-ul într-un mod foarte subtil fără să fie deranjate de nimic, de unde şi forţa lor. Ipocrizia arogantă a gândurilor, la fel ca şi aceea a oamenilor de bine, nu este accidentală, este consecinţa naturală a gândirii ("Eu gândesc, deci *eu* sunt").

La început, mentalul vostru nu este contaminat. Vă naşteţi puri. Apoi gândurile care bântuie prin lume se introduc şi se înregistrează în creier. Sufletul nu gândeşte, el *este*. Ideile îl înconjoară şi dacă voi vă ataşaţi de ele, acestea formează în cele din urmă un fel de zid care vă jenează conştiinţa. Orbul poate primi din exterior indicaţii asupra luminii, însă percepţia luminii, senzaţia de *a vedea* nu poate veni decât din interior. A învăţa înseamnă achiziţie. A trăi înseamnă energie. Informaţia este extrasă de la periferie. Elanul vital provine din adâncul inimii.

Însă obţinerea unui lucru conferă un impuls, o excitaţie care aduce de departe cu un fel de injecţie de vitalitate. Aceasta este o iluzie foarte puternică şi foarte seducătoare pentru cel ignorant, iar "eul" se hrăneşte din ea. Dar acest "eu" este plin de viaţă doar în aparenţă. În realitate, el este inconsistent. Cea mai mică rază de lumină îl face să explodeze ca un balon de săpun. Acesta este motivul pentru care energia voastră reală este total lipsită de ego.

Fiţi atenţi, este extrem de important să vedeţi care este diferenţa între cunoştinţe şi înţelepciune. În călătoria interioară, cunoaşterea falsă, iluzia lui "eu ştiu" reprezintă un pericol mult mai grav decât abrutizarea. Această impresie că "voi" puteţi şti, vă face vulnerabili la gândurile din jur şi vă transformă în gurmanzi intelectuali. În loc să ajungeţi la

cunoaşterea condiţiei voastre primordiale, voi vă ascuţiţi limba şi vă umpleţi mintea cu referinţe livreşti. Mai devreme sau mai târziu, vă veţi imagina că adevărul nu mai are secrete pentru voi.

Cuvintele se înscriu în memoria voastră. Ele se dispun sub formă de întrebări şi întrebările produc în mod automat răspunsuri. Această degradare vă diminuează puterea de discriminare, şi iată-vă puşi în mişcare de mecanisme externe, străine sufletului vostru. Pentru a ajunge la cunoaşterea de sine, trebuie deci început prin a curăţa intelectul, prin a şterge ideile primite, prin a vă debarasa de tot ceea ce nu este Sinele. Problema voastră nu poate primi decât o singură soluţie: a voastră. Nimeni nu vă poate ajuta. Nimeni nu poate trăi în locul vostru.

Soluţia nu vine niciodată din altă parte, ea este conţinută în problemă. Dacă întrebarea este interioară, cum ar fi posibil ca răspunsul să fie exterior? Înseamnă că adevărul nu poate fi învăţat; repet acest lucru. El trebuie să fie dezvăluit, descoperit. Aceasta este diferenţa fundamentală între cel care a studiat sfintele scripturi şi cel care şi-a redobândit centrul vid. Pentru lume, faptul de a fi educat este arhisuficient. În sfera divinului, acest lucru nu are nici o importanţă. Dimpotrivă, spiritul vanitos este căzut chiar mai jos de punctul său de plecare.

Ce vă pot aduce aceste informaţii? Noţiuni despre ceea ce nu este natura voastră luminoasă: despre lume. Voi nu "cunoaşteţi" niciodată lumea impermanenţei. Ceea ce se găseşte în afara voastră este perceput din exterior, şi vă puteţi apropia oricât de mult - distanţa va rămâne. Vă este uşor să stabiliţi un contact cu ceea ce nu este în voi, să

recoltați informații mai mult sau mai puțin aproximative și să le combinați în mintea voastră, însă nu veți putea avea niciodată cunoașterea, experiența interioară vie. Voi puteți afla multe lucruri "despre" cutare sau cutare fenomen, însă fenomenul în sine vă va rămâne inaccesibil pentru totdeauna

Or, pentru a cunoaște, prima condiție o reprezintă dispariția oricărei distanțe. Puteți, prin urmare, să cunoașteți ceea ce *sunteți*, dar nu și ceea ce este separat de propria voastră ființă. Distanța poate fi eliminată dacă ea este imaginară. Ceea ce nu este posibil în cazul în care distanța este reală.

Un singur lucru este perfect apropiat de mine: eu însumi. Această ființă care sunt nu se poate îndepărta de mine, ea este Eu, adevăratul meu centru. Și nu pot cunoaște nimic dacă lucrul respectiv nu este *Acela*. În cazul în care cred că m-am îndepărtat, mă înșel. Cum aș putea să mă părăsesc pe mine însumi? Doar eu singur mă găsesc în profunzimea ființei mele, aici se găsește portul meu, căminul meu, tronul perfecțiunii mele. Și acesta este singurul lucru pe care îl pot *cunoaște*.

Rețineți faptul că noi nu putem cunoaște lumea. Avem anumite noțiuni despre ea și prin urmare putem să o ordonăm, sau chiar să o distrugem. Nimic mai mult.

Dimpotrivă, ne putem cunoaște propria realitate. Informațiile despre atman, despre suflet, sunt imposibile. Iată de ce shastrele, cărțile, cuvintele, ideile sunt insuficiente pentru a intra în relație cu lumea, cu universul non-Eului și sunt total inadecvate pentru ceea ce este Eul.

Ştiinţa este o "scriptură", o shastra, un amalgam de informaţii şi de teorii referitoare la obiecte, la fenomene. Religia este o sadhana, o experienţă vie, calea care duce la cunoaşterea de sine.

Eu nu predic: orice predică este verbală. Voi aveţi nevoie de un tratament pentru a vă vindeca. Nu mă voi baza pe nici o doctrină spirituală, ele nu duc la nimic. Vă voi vorbi despre metoda care vă va permite să vedeţi prin voi înşivă. Voi repeta întotdeauna, şi niciodată suficient: gândirea este necesară în domenii în care nu puteţi avea o viziune, în lume. Ea nu trebuie să se amestece cu universul în care domneşte viziunea directă. Orbul are nevoie să i se explice drumul. Omul care vede, vede fără indicaţii.

Succesiunea ideilor nu reprezintă un semn de inteligenţă, ci o carenţă. Ea este o proteză. Cunoaşterea adevărată este fără gânduri, ea este conştiinţă infinită, experienţă imediată, contopire. Nimic nu o poate învăţa, crea sau provoca. Cunoştinţele nu vor fi niciodată cunoaştere.

Explorarea lumii nu vă transformă. Ea schimbă aspectul vostru exterior, am putea spune că vă schimbaţi hainele. Ego-ul vostru este încă prezent şi înţelepciunea absentă. În asemenea condiţii, ipocrizia voastră se va agrava pe măsură ce vă veţi împodobi cu culori frumoase şi veţi mări distanţa.

Între ceea ce *este* omul şi ceea ce *crede* el că este, există o prăpastie. Conflictul care se produce în el, între centrul vibrant al fiinţei sale şi carapacea sa socială îi minează nu numai propria viaţă, ci şi pe aceea a altora. Învăţătura aşa-zis spirituală şi religioasă vă poate schimba doar masca. Schimbarea la faţă necesită cu totul altceva:

abandonarea a tot ceea ce nu este atman, avansând pe calea sadhanei, pe calea care este absolut intimă, personală şi incomunicabilă. Nimeni nu "deţine" adevărul, el este al vostru, el este *voi*, realitatea voastră. Cel care pretinde că vi-l dă, vă înşeală, vă propune o iluzie. Ceea ce poate fi transmis este întotdeauna un obiect, niciodată realitatea. Aceasta este eminamente subiectivă şi nu se revelează decât fiinţei care o trăieşte.

Pentru a cunoaşte realitatea, îndepărtaţi straturile care vă ţin loc de identitate, aruncaţi tot ceea ce va încurcă. Dezvăţaţi-vă. Când vizitatorii vor fi părăsit casa voastră, veţi recunoaşte gazda, stăpânul casei.

Vi se vorbeşte despre toate şi despre nimic, şi de asemenea despre ceea ce este real, adevărat. Dar nicidecum despre modul de a descoperi propria voastră realitate. Nimeni nu vă învaţă însă metoda, sadhana care duce la cunoaşterea de sine. Este o catastrofă. Aceste omisiuni reprobabile reduc omul la corpul său. Identificându-vă cu el, voi încetaţi să trăiţi, vă îngropaţi de vii.

Religiile organizate nu au în ele nimic religios, sunt simple secte. Religia este una singură, nu poate exista decât una. Dharma este dharma. Religia va continua să fie alungată de cuvinte atâta timp cât vă veţi mulţumi cu cuvinte, cu porunci, cu dogme, cu toate aceste lucruri care vă opun unii altora. Este stupefiant. Autorităţile aşa-zis morale îndrăznesc să declare că discursurile lor, răspunzătoare de ura semănată între oameni, îi vor apropia pe oameni de divin. Ceea ce creează discordia în om şi printre oameni nu va conduce niciodată fiinţa umană spre lumină. Nu este posibil să culegem pace semănând furtună.

Înmulțirea Bisericilor este o manifestare a inconștientului. Ființa care ajunge la cunoașterea de sine, care redevine ceea ce nu a încetat niciodată să fie, nu poate fi un hindus, un creștin, un musulman. Ea este religioasă, ea încetează să fie sectară. Ce element spiritual poate să existe într-o instituție? Toate organizațiile sunt profane, sociale. Baza lor este ignoranța care secretă ura, iar aceasta generează violența. Scopul lor nu este adevărul, ci siguranța. Națiunile, grupurile, asociațiile de tot felul au un singur motiv: teama. Iar principala dorință a omului căruia îi este frică este aceea de a-i speria pe alții. Acesta este motivul pentru care numărul reprezintă o grijă permanentă a oricărei instituții. Mai multe persoane închise într-o aceeași galeră reprezintă sinonimul puterii iar aceasta dă o senzație de siguranță. Apărarea și atacul sunt cu atât mai ușoare. Este exact ceea ce fac sectele, încă din noaptea timpurilor. Și acest lucru va continua.

Instituțiile așa-zis religioase nu conduc omul spre divin, funcția lor nu este de acest gen.

Religia demnă de acest nume, dharma, nu este un eveniment social. Ea reprezintă răsturnarea completă, și în întregime intimă, a ființei umane. Ea are loc în absoluta solitudine a sufletului și nu are nici un fel de legătură cu ceea ce le faceți altora; ea este ceea ce faceți mai profund în voi înșivă. Dharma înseamnă topirea inimii voastre în inima voastră, regăsirea sufletului vostru.

Nu puneți decât o singură întrebare: "Cine sunt eu atunci când sunt singur, fără companie, fără activitate fizică sau mentală?" Pot răspunde la această întrebare bisericile, moscheile, templele? Ele reprezintă manifestări ale samsarei,

ale lumii exterioare. Nici un pelerinaj în spațiu sau timp nu vă duce vreodată spre interiorul vostru, spre templul bucuriei, al frumuseții, al iubirii și al misterului vital care strălucește în orice bărbat, în orice femeie. Atâta timp cât nu va fi restabilită în ea însăși, ființa umană se va strădui în zadar, nimic nu va ajuta suferințelor ei, degradării sale.

Simțurile voastre corporale vă trag spre exterior. Ochii, urechile, nasul, gura, pielea sunt deschise spre periferie. Mentalul vostru de asemenea. El captează ecoul a ceea ce se întâmplă în afară. De aceea el își proiectează idolii în depărtare: pentru a-i vedea, pentru a putea sta alături de ei. Fiecare om fabrică otrava care îl smulge din viață. Fiecare om își creează fantasmele care îi distrug inteligența și bea în mod deliberat din cupa care îl intoxică.

Părăsiți scena, mergeți să vedeți ce este în culise. Voi percepeți lumea prin poarta simțurilor. Cel care percepe este în voi și nu poate fi perceput prin aceste căi. Toate dificultățile își au rădăcinile în neputința voastră de a înțelege acest lucru: că simțurile voastre și mentalul vostru sunt mici ferestre deschise spre exterior și că nu vă vor arăta niciodată ce este în interior. Pentru a găsi natura voâstră divină trebuie să faceți cale întoarsă, să renunțați la obișnuințele voastre senzoriale și mentale, să uitați suprafața și să plonjați în adânc. Nu veți avea niciodată certitudinea imediată și vie că lucrurile percepute de mental sau de simțurile voastre sunt chiar așa cum le vedeți. Voi interpretați, umpleți lacunele inventând teorii. Cine îmi poate spune cu siguranță că voi sunteți aici, în fața mea? Poate că mă găsesc într-un vis. Însă instanța care vede, conștiința care luminează nu poate fi un vis. Personajul unui vis nu știe că este un personaj de vis. Cel care este fals

nu poate denunța propria sa falsitate. Numai o privire clară poate vedea atât adevărul cât și falsul. De asemenea vă spun că ființa umană este adevăr, adevărul este natura sa, ființa sa. Săpați în voi înșivă, aruncați tot ceea ce vă tulbură vederea, reinstalați-vă în sfârșit în acest loc inefabil a cărui pierdere v-a făcut să plângeți atât amar de vieți.

Voi rătăciți pentru că vă înșelați asupra direcției. Ceea ce urmăriți nu este departe, nu este în afară. Meditați și vă veți întoarce acasă. Vă veți aminti de ceea ce nu ați încetat niciodată să fiți.

David Hume spunea: "De fiecare dată când am fost absorbit de mine însumi, nu am întâlnit decât idei!" El nu a perceput decât straturile superficiale și a rămas acolo. Dacă vreți să știți ce este în cochilie, sfărâmați-o. Voi nu părăsiți nici un moment învelișul ființei voastre și deduceți de aici, la rândul vostru, că suprafața efemeră reprezintă totul.

Cel care trăiește pe planul corpului și al intelectului duce o existență profană, "lumească". Imediat ce presimte o prezență dincolo de corp și de psihic, omul devine religios.

A vă gândi la Dumnezeu reprezintă tot un gând. Insist pentru ca să nu întrețineți nici o iluzie în această privință. Toate gândurile acoperă realul cu un fel de pojghiță. Ele sunt, toate, impregnate de dorințe, de pasiuni; deoarece gândurile sunt extravertite, ele aspiră la ceea ce este altceva decât voi înșivă. Este imposibil să aveți o idee oarecare despre Sine, deoarece el este interior, el este voi înșivă. Voi puteți să *fiți* sinele, să-l *cunoașteți*, însă nu să-l concepeți. Meditați, alungați norii și cerul vi se va înfățișa în frumusețea sa imaculată.

Nou-născutul priveşte, el vede şi trăieşte fără a transpune nimic în cuvinte, în gânduri. Aici este cheia. Este atât de simplu şi de natural! Însă pentru voi, acesta a devenit lucru cel mai dificil care există.

Fiţi atenţi. Vă văd, vă privesc, nimic altceva. Un calm de nespus mă cuprinde, o tăcere vibrantă, vie. Aud totul, nimic nu îmi scapă şi totuşi mentalul meu nu face nici cel mai mic val. Sunt în pace, fără nici o reacţie, fără gândire. Iată ce este darshan, percepţia imediată şi pură.

Această "atenţie corectă" este meditaţie. Priviţi atât obiectele exterioare cât şi pe cele interioare fără nici un scop. Observaţi, fiţi martori neutri şi detaşaţi. Progresiv, pacea, vidul, absenţa ideaţiei se vor instala. Conştiinţa voastră se va trezi. Faceţi aceasta oriunde, oricând.. Sub privirea martorului, ego-ul se ofileşte. Micşorându-se, "eul" face loc Eului.

Sadhana martorului vă va furniza cu uşurinţă momente ale conştiinţei care observă. Într-o bună zi, observatorul se va ridica în imensa lui maiestate şi gloria sa va risipi toate nenorocirile voastre.

Această sadhana trebuie să devină continuă. Nu vă descurajaţi, va veni şi timpul în care contemplarea se va stabiliza. Veţi fi în această stare zi şi noapte. Atunci când veţi rămâne conştienţi în somn, veţi şti că aţi pătruns departe în voi înşivă. Astăzi sunteţi inconştienţi chiar şi în stare de veghe. Mâine veţi fi conştienţi în orice împrejurare, nimic nu vă va mai face să ezitaţi, intelectul vostru va fi ca o mare întinsă, ca o flacără pe care nici o adiere nu o mai poate face să tremure. În starea aceasta veţi cunoaşte divinul,

natura voastră originară, adevărul. Porțile palatului ceresc vă vor fi larg deschise: în voi!

Atmosfera calmă care domnește aici îmi spune că înțelegeți cuvintele mele. Acest lucru nu este suficient. Viața trebuie să fie trăită, nu înțeleasă. Angajați-vă pe cale, realizați sadhana. Veți avea o surpriză. La început va trebui să faceți eforturi, însă în curând adevărul vă va absorbi. Nici un pas făcut în direcția divinului nu este pierdut, aveți încredere. Ah! Cât de multă plăcere mi-ar face să-l percepeți pe *Acela* și să-l răspândiți în jurul vostru! Realitatea este atât de aproape, atât de aproape. Soarele strălucește deasupra voastră iar voi țineți ochii închiși.

9

OCEANUL DE ADEVĂR

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

1. *Dumneavoastră nu acordați nici o importanță filozofiei. Oare n-ar trebui să fim informați despre adevăr pentru a-l descoperi?*

Adevărul vă va fi cunoscut atunci când îl veți trăi. Tot ceea ce știți despre el este obligatoriu fals. Fără experiență personală nu îl veți înțelege niciodată. Și nu pentru că instructorii voștri sunt mincinoși, urechile voastre sunt înfundate.

Cum înțelegeți voi cuvintele mele? Au ele oare același înțeles pentru voi și pentru mine? Nicidecum. Pentru că voi nu ați trăit ceea ce am trăit eu. Voi interpretați pe loc, voi dați o semnificație specifică cuvintelor pe care le spun. Termenii sunt ai mei, traducerea este a voastră.

Or, explicațiile voastre pot oare să depășească nivelul la care vă găsiți în acest moment? Credeți că îl ascultați pe Krishna atunci când citiți *Bhagavad-Gîtâ*? Evident că nu. Voi vă ascultați pe voi înșivă. Știți bine că nenumărate comentarii despre *Bhagavad-Gîtâ* umplu biblioteci întregi. Ceea ce abordați în mod intelectual, inclusiv Shastrele, scrierile sfinte, reprezintă în mod invariabil o oglindă narcisistă.

Omul care nu are cunoașterea de *Sine* nu poate aborda decât concepte. Adevărul îi rămâne necunoscut. Și ce sunt

în realitate conceptele voastre? Le-ați spicuit din cărțile scrise de câteva autorități oarecare și le-ați asortat cu sosul vostru propriu. Ele au culoarea ego-ului vostru. Acest fapt explică toate contradicțiile nerezolvabile care există între secte, între instituțiile așa-zis religioase. Puteți să vă imaginați că, fie și pentru un singur moment, între Buddha și Christos ar fi putut exista ostilitate? Adepții unei doctrine îi detestă pe oamenii de altă credință. Agresivitatea le aparține, maestrul nu este decât un pretext.

Bisericile sunt organizate în jurul unei doctrine, în jurul unui adevăr prestabilit în care adepții cred. Religia este realizarea acelora care *cunosc* adevărul, pentru ei nu se mai pune problema de a crede. Experiența mistică este unică, identică pentru toți, în timp ce numărul credințelor depășește orice închipuire și fiecare ignorant îi adaugă mica sa părere personală.

Religia este expresia lui darshan, a percepției directe, a viziunii adevărului. Religiile organizate sunt fructul orbirii. Chiar și cea mai perfectă bună-credință din lume nu poate împiedica religiile să devină antireligioase. Din noaptea timpurilor, omul este victima acestei damnări, victima acestui paradox diabolic.

2. *Ne putem gândi oare la adevăr fără a formula un concept în legătură cu el?*

Eu vă cer să nu reflectați absolut de loc. Puteți oare să vă gândiți la ceea ce ignorați? Nu. Ceea ce veți găsi va ține întotdeauna de domeniul cunoscutului. Intelectul se repetă, el nu este niciodată creator. Dacă vreți să ajungeți la ceea ce nu cunoașteți, trebuie să părăsiți tărâmul cunoscutului.

Renunțați deci la raționamente dacă vreți să știți cine sunteți. Acestea nu sunt decât cuvinte, nimic altceva decât cuvinte. Ele sunt poate revelate, păstrate cu grijă în cărțile sfinte. Însă pentru voi ele nu înseamnă nimic. Cuvântul vă oferă un fragment minuscul și palid al imaginii pe care v-o faceți despre adevăr. Cuvântul nu seamănă de loc cu adevărul total, strălucitor și viu. Toate ideile, fără nici o excepție, sunt construcții omenești. Renunțați la ele! Atunci veți cunoaște ceea ce nu este creația nimănui, veți cunoaște sursa eternă a întregii creații.

3. *Cum este posibil să cunoaștem adevărul fără ajutorul cărților sacre? Nu trebuie să trecem obligatoriu prin ele pentru a ajunge la adevăr?*

Credeți că dacă toate scripturile, toate cărțile ar dispărea de pe această planetă, adevărul ar fi distrus odată cu ele? Cine depinde de cine? Cărțile de adevăr sau adevărul de cărți? Nu, niciodată shastrele nu au luminat omul. Ele au fost dictate de cel care a găsit lumina. Dacă doctrinele ar fi fost capabile să trezească omenirea, acest lucru s-ar fi realizat de mult.

Shastrele vă îndoapă memoria, vă fac foarte pricepuți și, în același timp, foarte inconștienți, lăsând ego-ul vostru neschimbat. Faptul de a atinge adevărul este o aventură fantastică, o transformare totală a ființei. Nimic din vechiul om nu va rămâne în picioare. Cuvintele atrag alte cuvinte, materia produce materie, și întotdeauna va fi așa. Cunoașterea este altceva, ea aparține conștiinței.

Dumneavoastră mă întrebați: cum este posibil să fie cunoscut adevărul fără ajutorul cărților sacre? Eu răstorn

întrebarea: cum veţi cunoaşte adevărul rămânând aplecaţi asupra cărţilor voastre? Este o falsă idee aceea că adevărul poate fi obţinut din exterior, de la un guru, sau de la o shastra; nimeni şi nimic nu vi-l va putea transmite vreodată. Această idee este tot o căutare în samsara, în lume, este un obstacol pentru călătoria interioară. Reţineţi că şi scripturile fac parte din lume. Tot ceea ce se află în afara voastră este lumea. Adevărul este înlăuntrul vostru. Singura shastra reală este Sinele; Sinele este singurul vostru maestru adevărat. Descoperiţi firea voastră originară şi veţi cunoaşte simultan adevărul.

4. *Înseamnă că ceea ce intelectul prezintă ca adevărat este fals?*

Intelectul gândeşte. Funcţia sa este aceea de a gândi. El nu cunoaşte. El bâjbâie în beznă, nu vede. Adevărul este obţinut prin percepţie directă, el se revelează atunci când spiritul este tăcut, calm şi vid. Cunoaşterea este directă, spontană, nu discursivă. Ea este conştiinţă, nu raţionament. Intelectul este somnul vostru, intuiţia este trezirea voastră. Raţiunea nu vă conduce niciunde, drumul ei este circular. Nu există nici o legătură între bâjbâiala orbului şi lumină, nu mai mult decât între reflecţie şi realitate. Acestea sunt planuri total diferite.

5. *Apariţiile lui Krishna sau ale Christos reprezintă experienţe mistice?*

Nu. Nici o apariţie nu este o experienţă spirituală. Toate acestea sunt de ordin psihic. Cât timp veţi vedea pe altcineva, nu veţi vedea Sinele. Veţi fi întotdeauna foarte depărtaţi de natura voastră profundă. Vă veţi odihni în ea

doar atunci când nu veţi mai percepe nimic ca fiind în afara voastră. Când conştiinţa nu mai este fragmentată, ea se întoarce în mod spontan spre ea însăşi. În inima sa divină, în vid.

Există două lumi care învăluie Eul vostru: cea a materiei şi cea a mentalului. Amândouă se găsesc în afara voastră. Acest fapt vă surprinde, poate, însă mentalul nu este identic cu voi, el nu este fiinţa voastră reală. Voi presupuneţi că intelectul face parte din esenţa voastră pentru că se găseşte în corpul vostru. Este o iluzie printre multe altele. Condiţia voastră originară nu este nici corpul, nici creierul, ea aparţine unei sfere cu totul diferite.

Voi nu consideraţi niciodată vreun eveniment fizic ca fiind mistic. De ce faceţi aceasta pentru anumite fenomene psihice, emoţionale, sau mentale? Pentru că imaginile voastre mentale sunt diferite de imaginile pe care vi le formaţi în contact cu lumea fizică: le vedeţi cu ochii închişi. Atunci de ce nu vă referiţi şi la visele voastre ca la nişte experienţe mistice, căci şi ele se petrec atunci când simţurile voastre se odihnesc? Pentru că visul prezintă particularitatea de a se dovedi vis imediat ce ieşiţi din somn.

Dimpotrivă, anumite scene mentale generează o impresie foarte puternică de realitate şi chiar de spiritualitate, deoarece ele se prezintă în faţa ochilor voştri deschişi. Acestea sunt proiecţii, vise în stare de veghe. În funcţie de persoana în cauză, Dumnezeu va fi văzut de exemplu sub forma lui Krishna, a lui Christos, sau a altcuiva. Se poate spune că vă concretizaţi dorinţele. Acest lucru nu are nimic mistic sau divin. Acestea sunt fenomene fizice provocate printr-o intensă hipnoză.

6. *Atunci cum îl putem vedea pe Dumnezeu?*

Termenul "a vedea" este înşelător. El vă poate face să presupuneţi că există ceva de văzut, după cum cuvântul "Dumnezeu" vă induce ideea prezenţei unei persoane sau a unei personalităţi supreme. Nu există o persoană numită "Dumnezeu". Ceea ce există este divinul care este o forţă, un ocean nelimitat de energie, de conştiinţă. Această energie se manifestă sub nenumărate forme. Putem spune că "Dumnezeu" este creaţia, realitatea creatoare, viaţa.

Identificarea cu corpul şi mentalul vă dau impresia că sunteţi cineva, un "eu" diferit de restul existenţei, un ego, o identitate. Acest "eu" iluzoriu vă separă de divin. Distanţa pe care o creează este de asemenea un miraj. În realitate nici o separare, nici o distanţă nu este posibilă. Voi credeţi că sunteţi "voi" pentru că sunteţi ignoranţi, amnezici. Aţi uitat felul vostru de a fi, condiţia voastră originară şi imuabilă.

Forţa vitală creatoare infinită, nelimitată pe care o veţi redescoperi renunţând la "ego", este "Dumnezeu". Experienţa pe care o faceţi după stingerea "eului" este adevărata viziune divină. Şi ce vedem atunci? Nimic care să amintească o identitate oarecare. Nu mai există nici "eu" nici "non-eu". "Celălalt" nu mai există. Ceea ce este în valurile mării, în muguri sau în frunzele moarte este, de asemenea, în mine. Niciunde nu rămâne o linie de demarcaţie între mine şi fiinţa cosmică. Eu sunt El; eu sunt El. Numai El există. Aceasta este adevărat viziune, extazul mistic. Un iluminat s-a exprimat în aceşti termeni: "Tat Tvam Asi", adică "Tu eşti Acela." În ziua în care îl veţi simţi, în ziua în care îl veţi vedea pe *Acela*, în ziua aceea îl veţi "vedea pe Dumnezeu". Restul este pură imaginaţie.

Ce altceva înseamnă "vederea lui Dumnezeu" dacă nu absorbirea ființei voastre în ființa Lui? Cum ar putea picătura de apă să aibă o percepție directă, imediată și reală a oceanului? Pierzându-se în el. Contopindu-se cu el.

Dacă vreți cu adevărat să îl găsiți pe Dumnezeu, faceți la fel ca picătura de apă. Topiți-vă în divin, ego-ul vostru să dispară în El.

7. *Eu cred în Dumnezeu și vă aud spunând despre credință că este nocivă. Considerați că trebuie să renunț la ea?*

Nu vedeți că această întrebare conține propriul ei răspuns? Cât valorează o credință pe care o păstrați sau la care renunțați conform propriei dorințe? Nu este decât o dorință oarbă, o idee lipsită de orice interes. Singura problemă este orbirea.

Nu vă cer deci nici să credeți, nici să încetați să credeți, cazul ultim fiind tot o credință. Vă recomand să cunoașteți. Conștiința este singura stare de spirit care are o valoare. Unii numesc aceasta adevărata credință. Este o formulare nefericită deoarece cunoașterea nu este o credință.

Căutați adevărul fără nici o idee preconceptă, într-o perfectă stare de inocență. Doctrinele v-au împuținat inteligența, care a devenit apatică. Vă complaceți în această situație din lene, ea vă autorizează să nu faceți un efort personal.

Adoptând un credo oarecare, voi vă depărtați mult de sadhana. Într-un anumit fel, vă sinucideți. Refuzați astfel viața, adevărul viu.

A crede este atât de uşor! Voi vă mulţumiţi să aprobaţi dând din cap, în timp ce cunoaşterea de sine este o încercare considerabilă. Religia nu este o autoritate. Din nefericire, religiile nu sunt decât teorii. Karl Marx avea dreptate referindu-se la opiu. Însă ar fi trebuit să precizeze că stupefiantul poporului se găseşte în religiile instituţionalizate şi nu în religie.

Aţi fost condiţionaţi să credeţi în shastre, în scrierile sfinte, în autorităţile aşa-zis religioase. Eu vă cer insistent să credeţi în voi înşivă. Descoperind adevărata voastră identitate, veţi înţelege ceea ce exprimă shastrele. Fiţi stabili pe propriile voastre picioare, bazaţi-vă pe voi înşivă. La ce foloseşte adevărul altora? "Fii propria ta lumină, spunea Buddha. Fii propriul tău adăpost. Nu există nici un alt mijloc decât acela de a te refugia în tine însuţi". Vă spun acelaşi lucru.

Într-o noapte, un sadhu rătăcitor îşi luă rămas bun de la gazda sa, un călugăr. "Este întuneric beznă, nu văd nimic", spuse călătorul. Primi o lampă şi tocmai se pregătea să plece în momentul în care gazda suflă în ea, făcând să se aştearnă bezna cea mai deplină. "Lumina mea nu-ţi va fi de folos, spuse călugărul, găseşte propria ta lampă." Călătorul înţelese imediat. Claritatea interioară îl însoţi de-a lungul întregii sale existenţe.

Sadhana nu trebuie să fie un aspect sau un detaliu al vieţii voastre. Ea trebuie să o pătrundă în întregime şi să vă însoţească peste tot, în orice moment, în orice împrejurare. Abia atunci va fi spontană. Spiritualitatea nu constă într-un ritual sau altul, într-un act special, într-o devoţiune învăţată. Spiritualitatea este un mod de a fi, un mod de viaţă în

care totul devine devoţiune, rugăciune. Acţiunile sau comportamentul vostru nu sunt niciodată religioase. *Voi* puteţi fi religioşi. Viaţa *este* religie.

Depăşirea izolării individuale, eliberarea de ego vă plasează dintr-o dată în Tot. Peretele vasului separă apa conţinută în el de apa înconjurătoare. Învelişul "eului" vă ţine departe de oceanul adevărului.

Ce este acest faimos "eu" pe care toată lumea îl are în permanenţă pe buze? S-a întâmplat să examinaţi problema în voi înşivă? El există doar pentru că nu l-aţi privit niciodată în faţă. Într-o zi, demult, am vrut să-l cunosc. Nu am găsit pe nimeni. Cu prima ocazie, când vă aflaţi într-un moment de mare linişte, priviţi în voi înşivă. Nu veţi găsi nici un "eu". Nu există. "Eul" este o iluzie care s-a instalat din cauza unei necesităţi sociale: atribuirea de nume lucrurilor şi oamenilor. Numele şi identitatea voastră au o anumită utilitate practică în lume, dar nimic mai mult. În profunzime, firea voastră nu are nici nume, nici ego.

Nimic real nu corespunde unor expresii ca "a atinge Nirvana", "a se elibera", "a ajunge la beatitudine", "a-şi găsi sufletul", "a deveni atman". Cum aţi putea atinge ceea ce nu aţi părăsit niciodată, cum aţi putea deveni ceea ce aţi fost dintotdeauna? Se întâmplă de fapt următorul lucru: iluzia pe care o aveţi despre lume, mai exact conceptele pe care le aveţi despre lume, se şterg ca un vis şi vă descoperiţi centraţi în voi înşivă. A compara acest lucru cu o călătorie sau cu o căutare este foarte parţial. Acest lucru seamănă mai degrabă cu persoana care în somn visează la o mie şi una de întâmplări, iar atunci când se trezeşte îşi dă seama cu stupoare că nu şi-a părăsit patul. Nu vă veţi

întoarce niciunde, pentru că nu ați plecat niciodată. Nu veți regăsi nimic, pentru că nu ați pierdut nimic. Voi dormiți. Singurul lucru de care aveți nevoie este să vă treziți.

Descoperirea adevărului este întotdeauna perfectă, este o experiență totală, imediată. Nu un proces, nu o evoluție, ci un salt, o răsturnare, o explozie, o transformare. Vă puteți oare trezi încetul cu încetul? Nu. Dormiți sau nu. Visați sau nu. Nu există nimic intermediar.

Sadhana poate fi foarte lungă, este adevărat. Însă adevărul se manifestă spontan, ca un fulger. El nu aparține timpului. Tot ceea ce se înscrie în timp este gradual, progresiv. Sadhana se desfăşoară în timp şi spațiu. Iluminarea se petrece în afara timpului.

Pentru a realiza adevărul, o sadhana a bunătății şi a renunțării nu este suficientă. Aceasta este doar o sadhana parțială, o simplă transformare pe plan social. O sadhana autentică vă cere să depăşiți noțiunile de bine şi rău, de iubire şi ură, de milă şi cruzime, de samsara (lume) şi moksha (eliberare). Această transcendență a dualității se numeşte veetaragata, starea de dincolo de ataşare şi de detaşare. Veetaraga chaitanya, conştiința pură curățată de orice dorință, este starea în care nu mai rămâne nici o idee de bine sau rău, de virtute sau păcat. Este starea în care există numai chaitanya pură, conştiința imaculată şi inalterabilă a Sinelui. Adevărul se dezvăluie numai omului aflat în această stare.

Vegheați ca mentalul vostru să fie alert şi neutru, zi şi noapte, orice s-ar întâmpla, ca un actor care îşi joacă rolul fără să piardă din vedere faptul că el nu este personajul

piesei şi că nu se identifică deci cu fericirile şi nefericirile acestuia din urmă.

Omul activ care rămâne conştient nu este afectat de evenimente. Această stare este o consecinţă firească a atenţiei. În momentul când păşesc în mod conştient, simt că merg şi, în acelaşi timp, că nu merg. Corpul meu se mişcă. Conştiinţa mea rămâne stabilă. Acelaşi lucru se întâmplă atunci când mănânc, vorbesc, lucrez şi aşa mai departe. Există un punct în voi care nu ia parte, care rămâne martor. El este mai presus de orice amestec, este netulburat. El nu acţionează, nu se alătură, nu suferă.

Cu cât această experienţă de martor devine mai profundă, cu atât sentimentele care vă fac să oscilaţi între o emoţie şi opusul ei se vor dizolva. Fluctuaţiile negative vor sfârşi prin a dispărea complet şi atunci veţi înţelege că sunteţi atman, conştiinţa absolută şi pură.

Ce este mentalul? Un mecanism care adună, păstrează şi clasifică în concepte ceea ce percep simţurile. Dacă voi credeţi că sunteţi creierul vostru, atunci confundaţi stăpânul cu servitorul. Dacă vreţi să realizaţi Sinele vostru real, trebûie să úitaţi tot ceea ce aţi adunat şi să-l urmaţi pe cel care cunoaşte. Mintea este doar ceea ce ştim "referitor la"; Sinele este mijlocul prin care ştiţi totul.

Sinele, martorul, cunoscătorul este identitatea voastră reală. Sinele nu este implicat nici în naştere, nici în moarte, el nu este nici maya (iluzie), nici moksha (eliberare). El este doar martor, martor al luminii şi al întunericului, martor al suferinţei şi al beatitudinii. Sinele, cunoscătorul, este dincolo de orice dualitate.

Cel ce ajunge să descopere acest martor este ca un lotus înflorit, cu totul separat de noroiul din care s-a născut şi de apa în care trăieşte. Un astfel de om rămâne netulburat în faţa durerii şi a plăcerii, netulburat în bogăţie sau în umilinţă. El rămâne martor la tot ce se petrece. Evenimentele sunt ceea ce sunt, dar acum ele se desfăşoară "în faţa lui". Martorul nu se amestecă în ele. El le reflectă doar, ca o oglindă în care se formează şi dispar mii de imagini şi care rămâne imaculată.

Un sadhu în vârstă şi un băieţandru ajunseseră odată pe malul unui râu. "Cum vom traversa?", întrebă băiatul. "Fără să ne udăm picioarele", răspunse bătrânul. Tânărul îl auzi şi, ca lumina fulgerului, ceva deveni foarte limpede în el. Cuvintele misterioase se înregistrară adânc în inima sa şi îl călăuziră în tot cursul vieţii. Într-o bună zi, fu în stare să traverseze râul fără să se ude la picioare.

Străduiţi-vă să deveniţi ca acel băieţandru, sau ca omul care posteşte mâncând, sau ca acela care veghează dormind. Numai unui astfel de om îi va fi acordată eliberarea pe pământ, iar Dumnezeu îi va surâde în fiecare piatră.

Cineva spunea că mintea nu trebuie să conţină lumea şi că lumea nu trebuie să ocupe mintea. Împlinirea primei părţi a acestei fraze atrage după sine realizarea celeilalte. Prima este cauza, a doua este efectul.

Nu începeţi invers, va fi o mare greşeală. Vă recomand chiar să nu păstraţi decât începutul: mintea nu trebuie să conţină lumea. Acest fapt este suficient, deoarece ceea ce nu se instalează în spiritul vostru nu va putea să-l hărţuiască niciodată.

În starea de samâdhi nu mai există obiect de cunoscut pentru cel care cunoaşte. Deci nu putem spune că există cunoaştere. Aceasta nu este o cunoaştere în sensul în sensul obişnuit al cuvântului, dar nu este evident nici ignoranţă. *Nu mai este nimic de cunoscut.* Starea de samâdhi este diferită de ştiinţă şi de ne-ştiinţă, deoarece ea nu mai are un obiect care ar putea fi cunoscut sau ignorat. Este o stare de subiectivitate pură. Nu mai există decât cel care cunoaşte, conştiinţa pură fără conţinut, *Acela.*

Într-o zi, un sadhu fu întrebat: "Ce este meditaţia?" El răspunse: "A fi în ceea ce este foarte aproape, este meditaţia." Ce este foarte aproape de voi? Cu excepţia sinelui vostru, nu este oare totul foarte îndepărtat? Voi sunteţi foarte aproape de sinele vostru, dar vă întoarceţi mereu spre ceea ce vă este străin şi părăsiţi ceea ce este *al vostru.* Voi nu sunteţi niciodată "la voi".

A rămâne în sine este meditaţie. Când corpul şi spiritul vostru încetează să tindă spre exterior şi să se risipească la periferie, vă găsiţi în singurul loc în care puteţi exista cu adevărat: în voi. Acest loc este starea meditativă.

Atunci când nu sunt niciunde, eu sunt în mine, în intimitatea fiinţei mele, în centrul inimii mele. Aici şi nu altundeva, pot să văd adevărul. Pierzându-mi timpul prin împrejurimi, pierd totul deoarece părăsesc singura comoară care este a mea: fiinţa mea. Pot să o regăsesc numai întorcându-mă "la mine".

Eu nu vă cer să renunţaţi la lume, eu vă cer să vă transformaţi. Întoarceţi-vă, regăsiţi centrul vostru originar. Faptul de a nega lumea sensibilă nu vă va schimba. Dacă

voi vă transformaţi, ea îşi pierde orice consistenţă pentru voi. Religia autentică nu îi este ostilă, ea este transformarea interioară, cunoaşterea de sine.

Nu vă mai gândiţi la lume, analizaţi mai degrabă modul în care o percepeţi. La acest nivel trebuie să aibă loc revoluţia. Atitudinea voastră este cea care creează atât lumea cât şi sclavia. O privire nouă transfigurează totul, întreaga creaţie apare într-o altă lumină. Nu există nimic rău în universul vizibil, în samsara. Greşeala este în felul vostru de a privi, în alegerea voastră.

Yoga este ştiinţa transformării vieţii, a transformării de sine. Analiza ştiinţifică a descoperit atomul şi energia fizică. Yoga dezvăluie spiritul şi energia spirituală. Prima decodifică misterele materiei. Cea de a doua revelează Sinele invizibil.

Yoga este mult mai importantă decât ştiinţa, deoarece nimic nu depăşeşte în univers, ca importanţă, Sinele. Omul este dezechilibrat şi nefericit pentru că ştie din ce în ce mai mai multe lucruri despre materie şi din ce în ce mai puţin despre sine însuşi. El călătoreşte în spaţiu şi ignoră cine este cu adevărat. El coboară în străfundurile oceanului şi nu ajunge să se cufunde în el însuşi; se bălăceşte la suprafaţă. Această situaţie este total sinucigaşă. Iată de ce, pentru a restabili echilibrul, este urgent şi imperios necesar să fie învăţată yoga.

Numai această învăţătură şi această practică vor putea da naştere unui om nou şi vor pune bazele unei umanităţi diferite. Omul s-a amestecat atât de mult în materie încât o contrapondere - cunoaşterea de sine - a devenit extrem de

necesară pentru a restabili echilibrul. Ignorantul care manipulează forțe puternice, inclusiv energia atomică, sfârșește întotdeauna prin a se autodistruge. Un amestec de știință și de ignoranță este întotdeauna distructiv. Dimpotrivă, știința adăugată înțelepciunii poate transforma această lume într-un paradis.

Viitorul omului se găsește în yoga. Aceasta este știința viitorului, știința omului.

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

HOTĂRÂREA

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Un singur moment de hotărâre totală (sankalpa) este suficient. Dimpotrivă, o viață întreagă nu valorează nimic dacă poartă pecetea aservirii. Durata este un aspect secundar. Cunoaşterea de sine şi voința de a şti *cine* sunteți, sunt esențiale. Realizările din lume au loc în sfera timpului. Realizarea adevărului în sfera curajului. Sadhana voastră trebuie să vibreze de hotărâre absolută.

Iată că cele cinci zile ale acestei "tabere de meditație" au trecut. A venit momentul să ne despărțim şi constat că inima vă este grea. Ceea ce se adună laolaltă, trebuie să se despartă, este un fapt inevitabil. Întâlnirea poartă în sine separarea, bucuria prevesteşte nefericirea şi naşterea este primul pas către moarte. Orice proces din această lume are un început şi un sfârşit. Este ceva imposibil de ocolit. Însă procesul în sine poate fi transcens.

Dacă timpul care vă este acordat între venirea pe lume şi plecare este folosit pentru a realiza cunoaşterea de sine, el se deschide deodată spre eternitate. Viața care devine disciplină spirituală (sadhana) va aduce în cele din urmă moartea mistică, va duce la dispariția ego-ului care înseamnă eliberare (moksha). Traseul parcurs de corp între concepția şi descompunerea sa este scurt, însă spațiul dintre moksha, moartea ignoranței şi moartea fizică este incomensurabil, la fel de vast ca spațiul care separă corpul şi sufletul, visul şi

realitatea. Toate distanțele cunoscute puse cap la cap nu reprezintă nimic în comparație cu acest infinit; nici cea mai bogată imaginație nu poate presimți imensitatea care diferențiază moksha, dezintegrarea ego-ului, de descompunerea fizică.

Ideea că voi sunteți corpul *vă* ucide, vă izolează de viață. Experiența care vă arată că voi sunteți sufletul vă eliberează, ea este salvatoare, moksha. De fiecare dată când vă naşteți, vi se oferă o nouă şansă de a descoperi acest lucru, de a găsi infinitul. De fiecare dată când vă apropiați de meditație, această şansă bate la poarta voastră cu şi mai multă insistență. O clipă de atenție totală vă poate salva. Ați petrecut aici cinci zile. Ce înseamnă câteva zile, câteva vieți? Nimic. Doar acest moment de hotărâre totală contează.

Lumea se construieşte în timp; adevărul este fructul hotărârii nezdruncinate, sankalpa. De intensitatea ei depinde expansiunea nelimitată a clipei, explozia timpului, ivirea eternității, naşterea reală. Ceea ce voi credeți că este "viață" nu este decât o agonie. Din clipa în care este conceput, corpul se îndreaptă către moarte. Acest proces nu poate fi numit în nici un caz viață. El este moarte de la un capăt la celălalt.

Adevărata viață este "viață" de la un capăt la celălalt. Ea nu are sfârşit. Vă veți naşte cu adevărat numai atunci când setea voastră de adevăr va fi de nestins, atunci când voința voastră de a-l găsi va fi totală. Adevărul este aici, în voi, însă fără curaj nu veți putea face pasul hotărâtor pentru a-l întâlni. Setea de nestins devine disciplină spirituală, sadhana, la omul valoros.

Ce este această "hotărâre"? Într-o zi, un trecător îl întrebă pe un fachir despre felul în care Dumnezeu poate fi atins. Ascetul privi în ochii omului şi citi în ei dorinţa arzătoare de a înainta spre divin. Îi promise să-l înveţe cu condiţia ca acesta să accepte să facă baie într-un râu aflat în apropiere. Abia intrară în râu că ascetul se aruncă asupra omului cufundându-i cu putere capul sub apă. Omul, folosindu-şi întreaga energie, reuşi în cele din urmă să iasă la suprafaţă complet extenuat. Fachirul râdea cu gura până la urechi. După ce victima îşi reveni din şoc, ascetul îl întrebă: "Ce doreai cel mai mult în momentul când erai să te îneci?" "Un singur lucru, exclamă omul, unul singur! Aer!" "Acesta este secretul pentru a-l atinge pe Dumnezeu, spuse fachirul. O voinţă nestrămutată, o hotărâre absolută. Deoarece ea mobilizează toate forţele latente care se găsesc în tine."

Trebuie să puneţi în mişcare totul dacă doriţi să reuşiţi, trebuie să aruncaţi totul în joc. Ţin să vă aduc din nou aminte acest lucru înainte de plecarea voastră.

Şi mai ce? Perseverenţa în sadhana voastră. Ea trebuie să fie ca o cascadă ale cărei ape cad necontenit şi macină treptat stâncile cele mai dure. În cele din urmă veţi dărâma zidul ignoranţei voastre.

Calea există, însă evitaţi să apucaţi pe potecile bătătorite. Propriile voastre eforturi vor trasa progresiv drumul care este al vostru. Este ceea ce dorea să spună Mahavira referindu-se la adevărul obţinut prin muncă.

Nu nădăjduiţi vreo pomană. Adevărul este o realizare personală obţinută prin forţa curajului şi a eforturilor susţi-

nute. Şi a răbdării. Divinul nu este pentru cei slabi, pentru cei leneşi, pentru cei nerăbdători.

Într-o zi, un sadhu se întâlni cu un înger. "Te rog, îi spuse călugărul, mergi şi întreabă-l pe Dumnezeu cât timp va mai trebui să aştept pentru a atinge moksha, eliberarea." Nu departe de acel loc, un tânăr sannyasin medita, aşezat liniştit sub un copac. El nu catadicsi să dea nici un răspuns îngerului care voia să ştie dacă şi el dorea să-şi cunoască viitorul.

Ceva mai târziu, îngerul reveni. "Dumnezeu mi-a spus că îţi mai sunt necesare încă trei naşteri", spuse el adresându-se sadhu-ului. Bătrânul fu cuprins de mânie. Îşi aruncă şiragul de mătănii la pământ şi strigă furios, bătând tare din picior: "Dar este îngrozitor, insuportabil, încă trei naşteri!"

Apoi, îngerul se întoarse către tânărul discipol: "Pentru tine, vor mai fi tot atâtea naşteri câte frunze sunt în acest copac". Ochii sannyasin-ului se umplură de lacrimi. Se ridică şi începu să danseze în extaz: "Numai atât? Atunci totul este deja împlinit! Există atât de mulţi copaci pe acest pământ şi iată că numărul naşterilor mele viitoare nu-l depăşeşte pe acela al frunzelor acestui copac. Ce lucru minunat!"

Acesta este un exemplu grăitor despre felul în care este cules rodul adevărului. Cunoaşteţi sfârşitul povestirii? Tânărul sannyasin dansă atât de fericit şi atât de bine încât fu eliberat pe dată. Un singur moment de pace binecuvântată, de iubire nesfârşită şi de tăcere deplină este capabil să transforme totul.

Cel care are o răbdare infinită dobândeşte totul, aici şi acum. Această atitudine este chiar trezirea. Sunteţi pregătiţi să aşteptaţi atât de mult?

Fie ca Domnul să vă dea tăria necesară pentru ca râul vieţii voastre să regăsească oceanul adevărului. Aceasta este urarea inimii mele şi rugăciunea sufletului meu!

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

CUPRINS

Biografia lui Osho.....7

Opera lui Osho.....11

1. Chemarea.....13

2. Cine sunt eu?.....25

3. Faceți cale întoarsă.....41

4. Observați, nimic mai mult.....61

5. Fiți vigilenți.....73

6. Saltul.....99

7. Marea moarte.....111

8. Stăpânul casei.....125

9. Oceanul de adevăr.....145

10. Hotărârea.....163

BCU ALBA IULIA CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Notă

Pentru obţinerea unor informaţii suplimentare cu privire la Osho, la meditaţiile, cărţile şi casetele sale, pot fi contactate următoarele centre Osho:

Osho Commune International
17, Koregaon Park
Pune 411 001 (MS), India
Tel: +91(0)212 628562 / Fax: +91(0)212 624181
E-mail:osho-commune @osho.org

Osho America
PO Box 12517
Scottsdale, AZ 85260/USA
Tel:+1 (602) 905 2612 / Fax: +1 (602) 905 2618
Orders: 800 7777743
E-mail:osho america@osho.org

Osho International
24 St.James's Street
London SW1A 1HA /UK
Tel:+44 (0)171 925 1900 / Fax:+44 (0)171 925 1901
E-mail: osho int@osho.org

BCU IAŞI / CENTRU UNIVERSITAR LIBRARY

Colecţiile Editurii Herald

MAEŞTRI SPIRITUALI

1	OSHO	Meditaţia: arta extazului
2	SRI AUROBINDO	Yoga lucrărilor divine
3	SRI AUROBINDO	Yoga cunoaşterii integrale
4	OSHO	Viaţa este aici şi acum
5	DALAI LAMA	Comorile budismului tibetan
6	KRISHNAMURTI	Comentarii asupra vieţii (vol.I)
7	KRISHNAMURTI	Comentarii asupra vieţii (vol.II)
8	MAESTRUL DOGEN	ZEN: Tratate clasice
9	RAMANA MAHARSHI	Înţeleptul de la Arunāchala (vol.I)
10	RAMANA MAHARSHI	Înţeleptul de la Arunāchala (vol.II)
12	NISARGADATTA MAHARAJ	Eu sunt Acela (vol.I)
13	NISARGADATTA MAHARAJ	Eu sunt Acela (vol.II)
14	MAMA	Yoga şi sănătatea
15	POONJA	Doar rămâi tăcut

CĂRŢI FUNDAMENTALE

1	HERMES TRISMEGISTUS	Corpus Hermeticum
2	HUI-NENG	Sutra despre Nestematele Legii
3	***	Bhagavad- Gīta (român-sanskrit)
4	TSONGKHAPA	Şase Yoga ale lui Naropa
5	PITAGORA	Imnurile sacre
6	PATANJALI	Yoga-Sutra (român-sanscrit)
7	IBN ARABI	Cartea Înţelepciunii
8	***	Dhammapada (Versetele Legii)
9	***	Vijnāna Bhairava (Conştiinţa Divină)

AVENTURA SPIRITULUI

1	J.KRISHANMURTI	Viaţa eliberată
2	A.BAILEY	Tratat de meditaţie
3	C.SINNETT	Budismul esoteric
5	SATPREM	Mintea celulelor
6	C.JINARAJADASA	Evoluţia ocultă a umanităţii

SPIRITUALITATE CREŞTINĂ

1	ORIGEN	Tratat despre rugăciune
2	SF. GRIGORIE DE NAZIANZ	Cuvântări teologice
3	ELAINE PAGELS	Evangheliile gnostice
4	***	Mica filocalie a rugăciunii inimii
5	EVAGRIE PONTICUL	Scrieri alese

LOGOS

1	E. BINDEL	Elementele spirituale ale numerelor
2	J. T. ADDISON	Viaţa după moarte în credinţe
3	J. DE MARQUETTE	Mistica
4	LOBSANG RAMPA	Grota înţelepţilor

ZEN

1	TAISEN DESHIMARU	Zen şi viaţa cotidiană
2	*** (ANTOLOGIE)	SATORI – Mari Maeştri Zen
3	HUANG PO	SHIN – Mintea Universală

EXPERIENŢA INTERIOARĂ

1.	TAISEN DESHIMARU	Zen şi artele marţiale
2	OSHO	Iluminarea – eternul început
3	MARIANA BURUIANĂ	Taina Mărturisirii
4	ILIE CIOARĂ	Fiinţa umană şi adevărul absolut
5	J. KRISHNAMURTI	Sfârşitul timpului

HIMALAYA

1	BAIRD SPALDING	Vieţile Maeştrilor
2	LAMA ANAGARIKA GOVINDA	Meditaţie creatoare şi conştiinţă multidimensională
3	LOBSANG RAMPA	Cunoaşterea de sine
4	NAGARJUNA	Tratat despre Calea de Mijloc
5	LOBSANG RAMPA	Muntele sacru

BCU IAŞI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ESEURI

1	SERGIU AL-GEORGE	Arhaic şi universal
2	E. BINDEL	Mistica numerelor
3	J. KRISHNAMURTI	Eliberarea de cunoscut

ÎN AFARA COLECŢIILOR

OSHO	Meditaţia: arta extazului
HEHAKA SAPA (CERB NEGRU)	Marea viziune
PAPUS	Kabbala - Ştiinţa secretă
C.W.LEADBEATER	Francmasoneria: rituri şi iniţieri
MEISTER ECKHART	Cartea consolării divine
MARIN MARIN BĂLAŞA	Zorile din crepuscul
ELENA LILANA POPESCU	* Cânt de iubire * Imnurile existenţei
DICŢIONAR	Metafizică, teozofie, masonerie

BCU IAŞI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

EDITURA HERALD
Şos. Ştefan cel Mare Nr.58, Bl.39, Apt.63
Bucureşti – Sector II
Tel. 6880422 / Tel-Fax 6192484
Editor: Aurelian Scrima

Coli tipar: 10,5; Format 16/70 x 100
Comanda 77

497/
/2000

Printed in Romania
Grupul Drago Print
fed print sa O societate Butan Gas
B-dul Tudor Vladimirescu, nr. 31, sector 5, Bucureşti, ROMÂNIA
Telefon: 335.93.18; 335.97.47
Fax: 337.33.77

29.000 lei

BCU CLUJ / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

BCU IASI / CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

Cu cât noaptea este mai profundă, cu atât zorii sunt mai aproape. Lumea va cunoaşte o renaştere spirituală, un nou tip de fiinţă umană se va naşte, iar noi suntem martorii durerii acestei veniri la viaţă. Căci această cunoaştere spirituală nu se va produce decât prin intermediul nostru. Trebuie să ne naştem din noi înşine, renaşterea trebuie să aibă loc în fiecare din noi.

Osho

BCU IASI CENTRAL UNIVERSITY LIBRARY

ISBN 973-97577-1-5

EDITURA HERALD